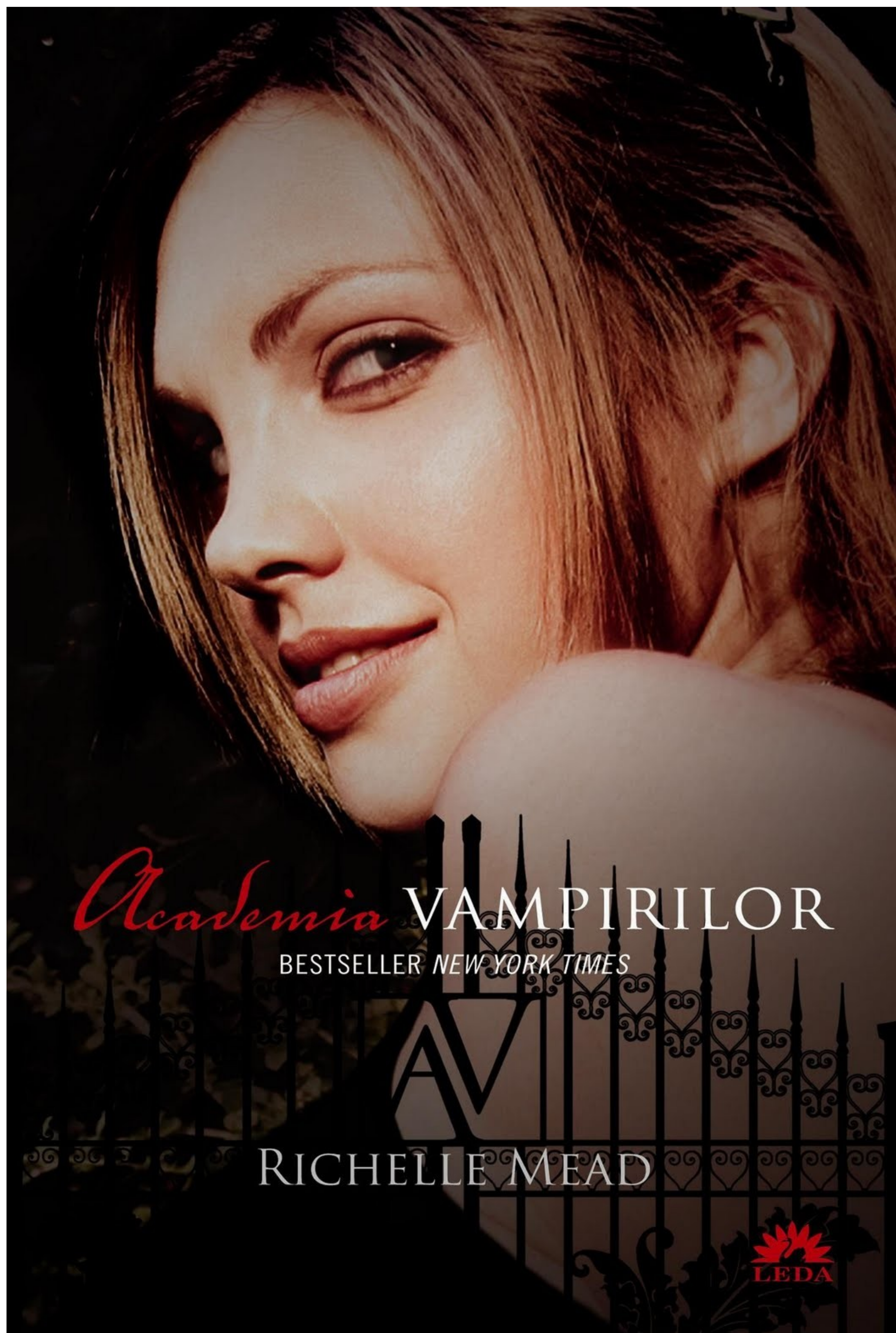

Academia VAMPIRILOR
BESTSELLER NEW YORK TIMES
RICHELLE MEAD
LEDA

UNU

I-am simţit teama înainte de a-i auzi ţipetele. Coşmarul ei pulsa în mine, smulgându-mă violent din visul meu, în care era vorba de o plajă şi de un tip arătos care mă ungea cu ulei de bronzat. Imagini — ale ei, nu ale mele — mi se învălmăşiră în minte: foc şi sânge, miros de fum, metalul contorsionat al unei maşini. Imaginile mă învăluiră, sufocându-mă, până ce o parte raţională a creierului meu îmi aduse aminte că acesta nu era visul meu.

M-am trezit, iar şuviţele de păr lung, negru îmi erau lipite de frunte.

Lissa era întinsă pe patul ei, zvârcolindu-se şi ţipând. Am sărit dintr-al meu, traversând repede intervalul de câţiva paşi care ne despărţea.

— Liss, am spus, scuturând-o. Liss, trezeşte-te. Ţipetele ei se potoliră, fiind înlocuite de scâncete slabe.

— Andre, suspină ea. O, Dumnezeule. Am ajutat-o să se ridice.

— Liss, nu mai eşti acolo. Trezeşte-te.

După câteva clipe, pleoapele îi tremurară şi deschise ochii, iar în lumina slabă am putut vedea că începe să-şi vină în fire. Respiraţia ei agitată se calmă şi se sprijini de mine, rezemându-şi capul de umărul meu. Am cuprins-o cu un braţ şi am mângâiat-o pe păr.

— E în regulă, i-am spus cu blândeţe. Totul e în regulă.

— Am avut visul acela.

— Da. Ştiu.

Am stat aşa câteva minute, fără să spunem nimic altceva. Când am simţit că emoţiile i se liniştesc, m-am aplecat spre noptiera dintre paturile noastre şi am aprins lampa. Lumina slab, dar, de fapt, niciuna dintre noi nu avea nevoie de prea mult pentru a vedea în jur. Atras de lumină, motanul colegului nostru de apartament, Oscar, sări pe pervazul ferestrei deschise.

Păstră o distanţă considerabilă faţă de mine — pentru cine ştie ce motiv, animalelor nu le plac dhampirii — dar sări pe pat şi-şi frecă capul de Lissa, torcând încet. Animalele nu aveau nicio problemă cu moroii şi toate o iubeau pe Lissa în special. Zâmbind, ea îi scarpină bărbia şi am simţit-o calmându-se şi mai mult.

— Când ne-am hrănit ultima oară? am întrebat, studiindu-i faţa.

Pielea ei deschisă era mai palidă decât de obicei. Cearcăne negre îi atârnau sub ochi şi avea o înfăţişare slăbită. La şcoală fusese foarte multă agitaţie toată săptămâna şi nu puteam să-mi amintesc când îi dădusem ultima dată sânge.

— Au trecut cam... mai bine de două zile, nu-i aşa? Trei? De ce n-ai spus nimic?

Ridică din umeri şi nu se uită în ochii mei.

— Ai fost ocupată. N-am vrut să...

— La naiba cu asta, am spus, aşezându-mă mai comod. Nu-i de mirare că părea atât de slăbită. Oscar, nevrând să fiu atât de aproape, sări jos şi se întoarse la fereastră, de unde putea privi de la o distanţă sigură.

— Haide. Hai să o facem.

— Rose...

— Haide. O să te simţi mai bine.

Mi-am înclinat capul şi mi-am dat părul pe spate, dezgolindu-mi gâtul.

Am văzut-o ezitând, dar vederea gâtului meu şi ceea ce oferea se dovediră mai puternice. O expresie înfometată îi străbătu chipul, iar buzele ei se deschiseră uşor, arătând colţii pe care în mod normal îi ţinea ascunşi când trăia printre oameni. Colţii aceia contrastau bizar cu restul trăsăturilor ei. Cu faţa ei frumoasă şi părul blond pal, semăna mai mult cu un înger decât cu un vampir.

Când dinţii i se apropiară de pielea mea descoperită, am simţit că inima îmi bate mai repede, cu un amestec de teamă şi nerăbdare. Pe ultima o detestam întotdeauna, dar nu mă puteam abţine, o slăbiciune de care nu mă puteam elibera.

Colţii ei mă împunseră tare şi am ţipat la scurta senzaţie de durere. Apoi aceasta se estompă, înlocuită de o plăcere minunată, încântătoare care mi se răspândi în trup. Era mai bine decât în

oricare alte dați în care fusesem beată sau amețită. Mai bun ca sexul — cel puțin aşa îmi închipuiam, de vreme ce n-avusesem parte de el până acum. Era un val de plăcere pură, delicată, cuprinzându-mă şi promițând că totul va fi bine în lume. Părea să dureze la nesfârşit. Substanțele chimice din saliva ei declanşară un val de endorfină şi am pierdut contactul cu lumea, am uitat cine eram.

Apoi, cu părere de rău, se termină. Durase, de fapt, mai puțin de un minut.

Ea se retrase, ştergându-şi buzele cu mâna în timp ce mă examina.

— Te simți bine?

— Eu... mda. M-am întins pe spate în pat, amețită de pierderea sângelui. Trebuie doar să dorm ca să-mi treacă. Sunt bine.

Ochii ei deschişi, verde-jad, mă priviră îngrijorați. Se ridică.

— Mă duc să-ți aduc ceva de mâncare.

Am încercat să mă împotrivesc, dar ea plecă înainte de a putea eu îngăima vreo replică. Emoția provocată de muşcătura ei se diminuase imediat ce întrerupsese contactul, dar o parte din aceasta încă mai era prezentă în venele mele şi am simțit cum pe buze îmi apare un zâmbet prostesc. Întorcându-mi capul, am ridicat privirea către Oscar, care încă mai stătea la fereastră.

— Nici nu ştii ce pierzi, i-am spus.

Era atent la ceva de afară. Ghemuindu-se încordat, îşi zbârli blana neagră ca tăciunele. Începu să dea din coadă.

Zâmbetul mi se şterse şi m-am silit să mă ridic. Lumea se învârtea în jurul meu şi am aşteptat să se liniştească înainte de a încerca să mă ridic în picioare. Când am reuşit, amețeala începu iar şi de data aceasta nu mai dispăru. Totuşi, mă simțeam suficient de bine pentru a face câțiva paşi nesiguri până la fereastră şi a privi afară împreună cu Oscar. Mă scrută precaut, se dădu un pic la o parte, apoi se întoarse la ceea ce îi atrăsese atenția.

O adiere caldă — nepotrivit de caldă pentru toamna din Portland — se jucă în părul meu când m-am aplecat în afară. Strada era întunecată şi relativ tăcută. Era trei dimineața, cam singurul moment în care un campus universitar se liniştea, cel puțin întrucâtva. Casa în care închiriasem o cameră de opt luni se afla pe o stradă rezidențială cu imobile vechi, care nu semănau unele cu altele. Peste drum, un felinar licărea, aproape gata să se ardă. Arunca totuşi suficientă lumină ca să pot desluşi formele maşinilor şi clădirilor. În curtea noastră, vedeam siluetele copacilor şi ale tufişurilor.

Şi... un om care mă privea.

M-am tras brusc înapoi surprinsă. O siluetă stătea lângă un copac din curte, cam la treizeci de paşi depărtare, de unde se putea uita cu uşurință pe fereastră.

Era atât de aproape, că probabil aş fi putut să-l nimeresc dacă aş fi aruncat cu ceva în el. Cu siguranță, era suficient de aproape să poată vedea ceea ce Lissa şi cu mine tocmai făcuserăm. Umbra îl acopereau atât de bine încât, chiar şi cu vederea mea puternică, nu-i puteam distinge niciuna din trăsături, în afara staturii. Era înalt. Foarte înalt. Stătu acolo doar o clipă, abia vizibil, apoi păşi înapoi, dispărând în umbrele aruncate de copaci în partea opusă a curții. Eram destul de sigură că am văzut şi pe altcineva mişcându-se în apropiere şi alăturându-i-se înainte ca bezna să-i înghită pe amândoi.

Oricine ar fi fost aceste siluete, Oscar nu le plăcea. În afară pe mine, de obicei se înțelegea cu majoritatea oamenilor, supărându-se doar când cineva reprezenta un pericol imediat. Tipul de afară nu făcuse nimic care să-l amenințe pe Oscar, dar pisica simțise ceva, ceva care a neliniştit-o. Ceva asemănător cu ceea ce simțise mereu la mine. O frică rece mă cuprinse, aproape — dar nu în totalitate — ştergând orice urmă din extazul muşcăturii Lissei. Retrăgându-mă de la fereastră, am tras repede pe mine o pereche de blugi pe care i-am găsit pe jos, aproape gata să cad în timp ce făceam aceasta. Odată ce i-am îmbrăcat, mi-am înşfăcat haina şi pe cea a Lissei, împreună cu portofelele noastre. Vârându-mi picioarele în primii pantofi pe care i-am văzut, m-am îndreptat spre uşă.

Jos, am găsit-o în bucătăria înghesuită, cotrobăind prin frigider. Colegul nostru de apartament, Jeremy, stătea la masă, cu fruntea în mână privind trist în manualul de matematică. Lissa mă privi cu surprindere.

— De ce te-ai ridicat din pat?
— Trebuie să plecăm. Acum.
Făcu ochii mari şi apoi după o clipă, înțelese.
— Eşti... cu adevărat? Eşti sigură?
Am încuviințat din cap. Nu puteam explica de ce ştiam sigur. Pur şi simplu ştiam. Jeremy ne privi curios.
— Ce s-a întâmplat? Îmi veni o idee.
— Liss, ia cheile maşinii.
El se uită când la una, când la cealaltă.
— Ce aveți...
Fără să ezite, Lissa păşi către el. Teama ei se revărsă în mine prin legătura noastră psihică, dar mai era şi altceva: convingerea ei totală că voi avea grijă de tot, că vom fi în siguranță. Ca întotdeauna, am sperat că eram demnă de acea încredere.
Zâmbi larg şi îl privi direct în ochi. Pentru o clipă, Jeremy privi fix, încă nedumerit, apoi am văzut cum devine docil. Ochii lui se încețoşară şi o privi cu adorație.
— Trebuie să împrumutăm maşina ta, spuse ea cu blândețe. Unde-ți sunt cheile?
El zâmbi şi m-am înfiorat. Aveam o rezistență ridicată la puterea de constrângere, dar tot îi puteam simți efectele atunci când era îndreptată către o altă persoană.
În plus, fusesem învățată întreaga viață că utilizarea ei nu era bună. Băgând mâna în buzunar, Jeremy îi dădu un breloc mare roşu.
— Mulțumesc, spuse Lissa. Şi unde e parcată?
— În josul străzii, spuse el ca prin vis. La colț. La intersecția cu strada Brown.
La patru blocuri distanță.
— Mulțumesc, repetă ea, dându-se înapoi. Imediat ce plecăm, vreau să te reapuci de învățat. Uită că ne-ai văzut în seara asta.
El dădu din cap îndatoritor. Aveam impresia că s-ar fi aruncat în prăpastie pentru ea chiar în acel moment dacă ea i-ar fi cerut-o. Toți oamenii erau sensibili la puterea de constrângere, dar Jeremy părea mai slab decât majoritatea. Asta pica bine acum.
— Haide, i-am spus ei. Trebuie să ne mişcăm.
Am ieşit afară, îndreptându-ne spre colțul de care spusese. Eram încă amețită de la muşcătură şi mă tot împleticeam, incapabilă să mă mişc pe cât de repede voiam. Lissa trebui să mă prindă de câteva ori ca să nu cad. Neliniştea aceea din mintea ei năvălea în mine mereu. Am încercat tot ce-am putut pentru a o ignora; trebuia să fac față şi propriilor mele temeri.
— Rose... ce ai de gând să faci dacă ne prind? şopti ea.
— N-or să ne prindă, am spus cu înverşunare. N-o să-i las.
— Dar dacă ne-au găsit...
— Ne-au mai găsit şi înainte. Nu ne-au prins atunci. Pur şi simplu o să ne ducem cu maşina la gară şi o să mergem în LA. Or să ne piardă urma.
Vorbeam ca şi cum ar fi fost simplu. Aşa făceam întotdeauna, cu toate că nu era deloc simplu să fugim de cei împreună cu care crescuserăm. Făceam asta de doi ani, ascunzându-ne oriunde puteam şi încercând doar să terminăm liceul. Ultimul nostru an de şcoală abia începuse şi viața într-un campus universitar păruse lipsită de pericol. Eram atât de aproape de libertate.
Nu mai spuse nimic şi i-am simțit încrederea în mine crescând din nou. Acesta fusese mereu relația dintre noi. Eu eram cea care acționa, care se asigura că lucrurile se îndeplineau — uneori în mod nechibzuit. Ea era cea mai rațională, cea care plănuia lucrurile şi le analiza îndelung înainte de a acționa. Ambele stiluri îşi aveau avantajele, dar pentru moment era nevoie de curaj. Nu aveam timp să ezităm.
Lissa şi cu mine eram prietene încă de la grădiniță, când educatoarea noastră ne-a pus să ne facem lecțiile împreună. Să obligi copii de cinci ani, cât aveam noi atunci, să scrie corect Vasilisa Dragomir şi Rosemarie Hathaway era mai mult decât o cruzime, iar noi — sau mai degrabă eu — reacționasem în consecință. Aruncasem cu cartea în învățătoarea noastră şi o făcusem o nemernică fascistă. Nu ştiam ce înseamnă acele cuvinte, dar ştiusem cum să lovesc o țintă în mişcare.

Lissa şi cu mine fuseserăm, de atunci, de nedespărțit.

— Ai auzit? întrebă ea brusc.

Dură câteva secunde pentru a percepe ceea ce simțurile ei mai ascuțite auziseră deja. Zgomot de paşi, mergând repede. O grimasă lăsă să mi se vadă frustrarea. Mai aveam două blocuri de mers.

— Trebuie să alergăm, am spus, apucând-o de braț.

— Dar nu poți...

— Fugi.

Am avut nevoie de întreaga mea voință pentru a nu leşina pe trotuar. Corpul meu nu voia să alerge după ce pierduse sânge sau în timp ce metaboliza efectele salivei ei. Dar le-am ordonat muşchilor mei să nu se mai văicărească şi să se țină de Lissa în timp ce paşii noştri loveau cu zgomot înfundat cimentul. În mod obişnuit, aş fi putut să o întrec fără vreun efort suplimentar — mai ales că era desculță — dar în noaptea aceasta, ea era tot ce mă ținea în picioare. Paşii care ne urmăreau se auziră mai puternic, mai aproape. Stele negre îmi dansau înaintea ochilor. În fața noastră puteam vedea Honda verde a lui Jeremy. Ah, Dumnezeule, dacă am putea reuşi...

La zece paşi de maşină, un bărbat ne tăie calea. Ne oprirăm brusc şi am smucit-o înapoi de braț pe Lissa. Era el, tipul pe care-l văzusem pe partea cealaltă a străzii privindu-mă. Era mai în vârstă ca noi, poate pe la 25 de ani, şi aşa cum mi-l imaginasem de înalt, poate doi metri, doi metri şi ceva. Iar în împrejurări diferite — să spunem, dacă nu ne-ar fi împiedicat fuga disperată —, aş fi considerat că era chipeş. Păr castaniu lung până la umeri, legat la spate într-o codiță. Ochi căprui-închişi. O haină lungă maronie — duster mi se părea că se numeşte.

Dar înfățişarea lui era irelevantă acum. Era doar un obstacol care ne împiedica pe Lissa şi pe mine să ajungem la maşină şi la libertatea noastră. Paşii din spatele nostru încetiniră şi am ştiut că urmăritorii noştri ne ajunseseră, în lateral, am detectat mai multă mişcare, mai mulți oameni apropiindu-se. Dumnezeule. Trimiseseră aproape o duzină de gardieni să ne recupereze. Nu-mi venea să cred. Nici însăşi regina nu călătorea cu atât de mulți.

Panicată şi neputându-mi controla în totalitate gândirea rațională, am acționat instinctual. M-am împins în Lissa, ținând-o în spatele meu şi la distanță de omul care părea să fie conducătorul.

— Lăsați-o în pace, am spus printre dinți. N-o atingeți.

Nu-i puteam desluşi fața, dar întinse mâna într-un gest menit aparent să fie liniştitor, ca şi cum eram un animal turbat pe care avea de gând să-l sedeze.

— N-am de gând să...

Făcu un pas înainte. Prea aproape. Sărind brusc, l-am atacat, făcând o manevră ofensivă pe care n-o mai folosisem de doi ani, de când fugiserăm.

Muşcarea era prostească, încă o reacție ivită din instinct şi frică. Şi era disperată. El era un gardian experimentat, nu un novice care nu-şi terminase antrenamentul. De asemenea, nu era slăbit şi pe punctul de a-şi pierde cunoştința.

Şi era foarte iute. Uitasem cât de rapizi puteau fi gardienii, cum se puteau mişca şi lovi precum cobrele. Îmi pară atacul ca şi cum ar fi dat la o parte o muscă, apoi mâinile lui mă izbiră şi mă împinseră înapoi. Nu cred că a vrut să lovească atât de tare — probabil că a intenționat doar să mă țină la distanță — dar lipsa mea de coordonare mi-a împiedicat capacitatea de a reacționa. Neputându-mi păstra echilibrul, am început să cad, îndreptându-mă direct către trotuar, cu şoldul înainte. Avea să mă doară. Tare.

Numai că nu a durut.

La fel de repede cum îmi blocase atacul, bărbatul se întinse şi-mi prinse brațul, ținându-mă în poziție verticală. Când mi-am regăsit echilibrul, am observat că mă privea fix — sau, mai exact, privea la gâtul meu. Încă dezorientată, n-am înțeles imediat. Apoi, încet, mâna mea liberă mi se întinse spre gât şi am atins uşor rana pe care Lissa o făcuse mai devreme. Când mi-am retras degetele, am văzut pe piele sânge lipicios şi închis la culoare. Stânjenită, mi-am scuturat părul astfel că îmi căzu în jurul feței. Fiind des şi lung îmi acoperi complet gâtul, îl lăsasem să crească tocmai pentru acest motiv.

Ochii întunecați ai tipului mai zăboviră o clipă în direcția muşcăturii, acum acoperită, şi apoi îi întâlniră pe ai mei. I-am întors sfidător privirea şi m-am smucit repede din prinsoarea lui. Îmi dădu

drumul, deşi ştiam că m-ar fi putut ține toată noaptea dacă ar fi vrut. Luptându-mă cu senzația de amețeală şi greață, m-am retras înspre Lissa, pregătindu-mă pentru un nou atac. Brusc, mâna ei mi-o prinse pe a mea.

— Rose, spuse încet. Nu.

Cuvintele ei nu avură niciun efect asupra mea la început, dar gânduri liniştitoare începură treptat să se instaleze în mintea mea, venind prin intermediul legăturii. Nu era întocmai forță de constrângere — nu ar fi folosit aşa ceva pe mine — dar era cât se poate de real, la fel de real ca şi faptul că eram, fără speranță, depăşite numeric şi ca putere. Până şi eu ştiam că lupta ar fi inutilă. Tensiunea îmi părăsi corpul şi, învinsă, mi-am lăsat umerii să cadă.

Simțindu-mi resemnarea, bărbatul păşi înainte, îndreptându-şi atenția către Lissa. Fața îi era calmă. Se înclină în fața ei şi reuşi să pară grațios făcând acest lucru, ceea ce mă surprinse, luând în considerare înălțimea lui.

— Mă numesc Dimitri Belikov, spuse el. Avea un slab accent rusesc. Am venit să vă aduc înapoi la Academia Sf. Vladimir, Prințesă.

DOI

Cu toată ura pe care o simțeam, a trebuit să recunosc că Dimitri Beli-nu-ştiu-cum era destul de inteligent. După ce ne târâse la aeroport, apoi la bordul avionului cu reacție particular al Academiei, aruncase o privire la noi două în timp ce şopteam şi ordonase să fim despărțite.

— Nu le lăsa să vorbească una cu cealaltă, l-a avertizat pe gardianul care mă escorta spre spatele avionului. Cinci minute împreună şi or să născocească un plan de evadare.

I-am aruncat o privire arogantă şi am pornit repede pe culoar, lăsând la o parte faptul că plănuisem deja evadarea, evaluând şi şansele pe care le aveam.

Lucrurile nu se prezentau bine pentru eroii noştri — sau, mai degrabă, eroinele. Odată ce aveam să ne aflăm în aer, şansele noastre de evadare scădeau şi mai mult. Chiar presupunând că se producea un miracol şi reuşeam să-i elimin pe toți cei zece gardieni, am fi avut o problemă în a coborî din avion. M-am gândit că s-ar putea să aibă paraşute la bord pe undeva, dar în situația puțin probabilă în care aş putea să manevrez una, tot mai exista acea mică problemă a supraviețuirii, de vreme ce probabil am ateriza undeva prin Munții Stâncoşi.

Nu, nu aveam să coborâm din avionul acesta înainte de a ateriza în pădurile din Montana. Atunci va trebui să mă gândesc la o soluție, care implica trecerea de dispozitivele magice de pază ale Academiei şi înfruntarea unui număr de zece ori mai mare de gardieni. Mda. Nicio problemă.

Cu toate că Lissa stătea în față cu tipul rus, frica ei se reverbera spre mine, lovindu-mă în creier ca un ciocan, îngrijorarea mea pentru ea îmi slăbi furia. N-o puteau duce înapoi acolo, nu în locul acela. Mă întrebam dacă Dimitri ar fi ezitat simțind ceea ce simțeam eu şi ştiind ceea ce ştiam eu. Probabil că nu. Nu-i păsa.

În situația de față, emoțiile ei deveniră mai puternice, încât pentru o clipă am avut senzația năucitoare că mă aflam pe locul ei — chiar în pielea ei. Se întâmpla uneori şi, pe neaşteptate, mă trăgea în mintea ei. Dimitri şedea lângă mine, iar mâna mea — mâna ei — ținea strâns o sticlă de apă. El se aplecă înainte să ia ceva, dezvăluind şase mici simboluri tatuate pe ceafă: semne molnija. Arătau ca două fulgere în zigzag încrucişându-se într-un X. Câte unul pentru fiecare strigoi pe care-l ucisese. Deasupra lor era o linie încolăcită, ca un fel de şarpe, care arăta că e gardian. Semnul făgăduinței.

Clipind, i-am opus rezistență Lissei şi m-am întors, cu o strâmbătură a feței, înapoi în propria mea minte. Nu-mi plăcea când se întâmpla asta. Să simt emoțiile Lissei era una, dar să intru în mintea ei era ceva ce amândouă dispreţuiam. Ea o considera o încălcare a intimității, aşa că de obicei nu-i spuneam când se petrecea. Niciuna dintre noi nu o putea controla. Era un alt efect al legăturii, o legătură pe care niciuna dintre noi n-o înțelegea pe de-a-ntregul. Existau legende despre legăturile psihice dintre gardieni şi moroii lor, dar poveştile nu menționaseră niciodată ceva asemănător cu a noastră. Ne descurcam mergând pe dibuite.

Către sfârşitul zborului, Dimitri veni unde stăteam eu şi făcu schimb de locuri cu gardianul de lângă mine. M-am întors cu ostentaţie, privind absentă pe fereastră. Trecură câteva clipe de tăcere. În cele din urmă, spuse:

— Chiar aveai de gând să ne ataci pe toţi? Nu i-am răspuns.

— Să faci asta... s-o protejezi în felul acesta — a fost foarte curajos. Făcu o pauză. Prostesc, dar totuşi curajos. De ce ai încercat?

M-am uitat la el, dându-mi părul de pe faţă pentru a-l putea privi ferm în ochi.

— Pentru că sunt gardianul ei. M-am întors spre fereastră.

După încă un moment de tăcere, se ridică şi se duse înapoi în faţa avionului.

Când am aterizat, Lissa şi cu mine n-am avut de ales decât să lăsăm comandoul să ne ducă cu maşina la Academie. Maşina se opri la poartă, iar şoferul nostru vorbi cu paznicii care verificau că nu suntem strigoi gata să pornim un masacru. După un minut, ne lăsară să trecem prin dispozitivele de pază. Era pe la apus — începutul zilei vampirice — iar campusul era învăluit de umbre.

Probabil că arăta la fel, întins şi misterios. Moroii erau foarte pasionaţi de tradiţie; nimic nu se schimba la ei. Şcoala aceasta nu era la fel de veche precum cele din Europa, dar fusese construită în acelaşi stil. Clădirile se mândreau cu o arhitectură complicată, aproape ca a unei biserici, cu turnuri înalte şi sculpturi în piatră. Ici şi colo, porţi din fier forjat împrejmuiau mici grădini şi intrări. După ce trăisem într-un campus universitar, aveam o altă părere în privinţa a cât de mult semăna acest loc cu o universitate decât cu un liceu tipic.

Ne aflam în campusul secundar, care era împărţit în clădirile claselor mici şi ale celor mari. Fiecare era construită în jurul unei mari curţi pătrate împodobită cu alei pietruite şi copaci seculari enormi. Ne îndreptam către curtea claselor mari, care avea clădiri academice pe o parte, în vreme ce internatele dhampirilor şi sala de gimnastică erau aşezate pe cealaltă. Internatele moroilor se aflau pe una din celelalte laturi, iar vizavi erau clădirile administrative care deserveau de asemenea şi clasele mici. Elevii mai mici locuiau în campusul principal, mai la vest.

În jurul tuturor campusurilor era spaţiu liber cât puteai să cuprinzi cu privirea. La urma urmei, ne aflam în Montana, la mare depărtare de vreun oraş. Simţeam aerul rece în plămâni şi mirosea a pin şi a frunze putrede şi ude. Păduri uriaşe înconjurau perimetrul Academiei şi în timpul zilei puteai vedea munţii înălţându-se în depărtare.

În timp ce treceam prin zona principală a claselor mari, m-am despărţit de gardianul meu şi am alergat la Dimitri.

— Hei, tovarăşe.

El continuă să meargă şi nu se uită la mine.

— Acum vrei să vorbeşti?

— Ne duci la Kirova?

— Directoarea Kirova, mă corectă el.

Din cealaltă parte a lui, Lissa îmi aruncă o privire care spunea Să nu faci scandal.

— Directoarea. Nu contează. Oricum, e o ipocrită bătrână...

Am tăcut, în timp ce păzitorii ne conduseră printr-o serie de uşi — direct în sala de mese. Am oftat. Oare oamenii aceştia erau chiar atât de cruzi? Trebuia să existe cel puţin o duzină de alte căi pe care puteai ajunge la biroul Kirovei, iar ei ne duceau chiar prin mijlocul sălii de mese.

Şi era timpul când se servea micul dejun.

Gardieni novici — dhampiri ca mine — şi moroi stăteau împreună, mâncând şi discutând, cu feţele aprinse din pricina cine ştie cărei bârfe care se afla în atenţia Academiei. Când intrarăm, bâzâitul zgomotos al conversaţiei se opri imediat, ca şi cum cineva ar fi apăsat un întrerupător. Sute de perechi de ochi se întoarseră către noi.

Am răspuns la privirile foştilor mei colegi de clasă cu un zâmbet nepăsător, încercând să-mi dau seama dacă lucrurile se schimbaseră. Nu. Se părea că nu. Camille Conta tot mai arăta precum javra afectată, perfect dichisită pe care mi-o aminteam, tot şefa autoproclamată a găştilor de moroi din familiile regale ale Academiei, într-o parte, neîndemânatica verişoară primară a Lissei, Natalie, privea cu ochi mari, la fel de inocentă şi de naivă ca înainte.

Şi în cealaltă parte a încăperii... ei bine, asta era interesant. Aaron. Bietul, bietul Aaron, care fără

îndoială a avut inima sfâşiată când Lissa a plecat. Arăta încă foarte drăguț — poate şi mai drăguț acum — cu aceeaşi înfăţişare superbă care i-o completa pe a ei atât de bine. Privirea lui îi urmărea fiecare mişcare. Da. Categoric, încă îi mai plăcea de ea. Era chiar trist, pentru că Lissa nu fusese niciodată prea aprinsă după el. Cred că ieşise cu el doar pentru că toată lumea se aştepta la asta.

Dar ce mi s-a părut cel mai interesant a fost că Aaron găsise aparent o modalitate de a-şi petrece timpul fără ea. Lângă el, ţinându-l de mână, era o fată moroi care arăta cam de 11 ani, dar trebuia să fie mai mare. Numai dacă nu cumva devenise pedofil în timpul absenței noastre. Cu obrăjori bucălaţi şi cârlionţi blonzi, arăta ca o păpuşă de porţelan. Îi strânse mâna tare şi-i aruncă Lissei o privire plină de atâta ură arzătoare, încât mă ului. Ce naiba era asta? Nu o cunoşteam. Doar o prietenă geloasă, bănuiam. Şi eu aş fi fost enervată dacă tipul meu s-ar fi uitat la cineva în felul acesta.

Marşul nostru al ruşinii se încheie, slavă Domnului, cu toate că noul decor — biroul Directoarei Kirova — nu uşura cu adevărat situaţia. Hoaşca bătrână arăta exact cum mi-o aminteam, cu nasul ascuţit şi cu părul cărunt. Era înaltă şi slabă, ca majoritatea moroilor şi-mi amintise întotdeauna de un vultur. O cunoşteam bine, pentru că-mi petrecusem mult timp în biroul ei.

Cea mai mare parte a escortei noastre ne părăsi odată ce Lissa şi cu mine ne aşezarăm şi m-am simţit un pic mai puţin ca o prizonieră. Doar Alberta, căpitanul gardienilor şcolii, şi Dimitri rămaseră. Îşi ocupară poziţiile lângă perete, arătând indiferenţi şi ameninţători, exact aşa cum cerea fişa postului lor.

Kirova îşi fixă ochii furioşi asupra noastră şi deschise gura pentru a începe ceea ce fără îndoială urma să fie o porţie consistentă de ocări. O voce joasă, blândă, o opri.

— Vasilisa.

Surprinsă, am înţeles că mai era cineva în încăpere. Nu observasem. O neglijenţă pentru un gardian, chiar unul novice.

Cu mare efort, Victor Dashkov se ridică dintr-un scaun din colţ. Prinţul Victor Dashkov. Lissa sări în picioare şi alergă la el, aruncându-şi braţele în jurul corpului lui firav.

— Unchiule, şopti ea. Părea gata să izbucnească în lacrimi în timp ce-l strânse mai tare.

Zâmbind uşor, el o bătu încet pe spate.

— Nici nu ştii cât mă bucur să te văd sănătoasă, Vasilisa. Se uită către mine. Şi pe tine, Rose.

L-am salutat cu o uşoară aplecare a capului, încercând să-mi ascund şocul. Era bolnav când plecaserăm, dar acum — acum arăta îngrozitor. Era tatăl lui Natalie, avea doar patruzeci şi ceva de ani, dar arăta de două ori mai bătrân. Palid. Veştejit. Cu mâinile tremurând. Mi se rupse inima privindu-l. La câţi oameni îngrozitori erau în lume, nu mi se părea drept ca acest om să aibă o boală care avea să-l ucidă de tânăr şi, în ultimă instanţă, să-l împiedice să ajungă rege.

Cu toate că, strict vorbind, nu era unchiul ei — moroii foloseau termenii legaţi de familie într-un sens foarte general, mai ales cei din familiile regale — Victor era un prieten apropiat al familiei Lissei şi se făcuse luntre şi punte pentru a o ajuta după ce părinţii ei muriseră, îmi plăcea; era prima persoană pe care eram bucuroasă c-o văd aici.

Kirova îi lăsă câteva clipe, apoi o trase cu severitate pe Lissa înapoi la scaunul ei. Era timpul pentru morală.

A fost una bună — una dintre cele mai bune ale Kirovei, ceea ce spunea multe. Era o maestră la asta. Aş putea să jur că era singurul motiv pentru care intrase în administraţia şcolii, pentru că nu văzusem nicio dovadă a faptului că îi plăceau într-adevăr copiii. Peroraţia acoperi subiectele obişnuite: responsabilitate, comportament nesăbuit, egocentrism... Ptiu. M-am trezit imediat dezorientată, cugetând în schimb la tehnica evadării pe fereastra din biroul ei.

Dar când tirada se îndreptă spre mine — ei bine, atunci am redevenit atentă.

— Tu, domnişoară Hathaway, ai rupt cea mai sacră făgăduinţă printre cei din neamul nostru: făgăduinţa de a păzi şi proteja un moroi. Este o îndatorire sacră. O îndatorire pe care ai încălcat-o ducând în mod egoist prinţesa departe de aici. Strigoilor le-ar plăcea să-i termine pe Dragomiri; aproape că le-ai dat posibilitatea s-o facă.

— Rose nu m-a răpit. Lissa vorbi înaintea mea, vocea şi faţa îi erau calme, în ciuda agitaţiei interioare. Eu am vrut să merg. Nu o învinuiţi pe ea.

Doamna Kirova plescăi nemulţumită din buze la amândouă şi se plimbă prin birou cu mâinile la spatele ei îngust.

— Domnişoară Dragomir, din ce ştiu eu, tu ai fi putut fi cea care a orchestrat întregul plan, dar tot era responsabilitatea ei să se asigure că nu-l duceai la îndeplinire. Dacă şi-ar fi făcut datoria, ar fi anunţat pe cineva. Dacă şi-ar fi făcut datoria, te-ar fi protejat.

Am izbucnit.

— Mi-am făcut datoria! am strigat, sărind din scaun. Dimitri şi Alberta tresăriră, dar mă lăsară în pace de vreme ce nu încercam să lovesc pe nimeni. Încă.

— Am protejat-o! am continuat furioasă. Am protejat-o când niciunul dintre voi — am făcut un gest către toţi din încăpere — n-a putut s-o facă. Am dus-o departe pentru a o proteja. Am făcut ce trebuia să fac. Voi cu siguranţă n-aveaţi s-o faceţi.

Prin legătura noastră, am simţit-o pe Lissa încercând să-mi trimită mesaje liniştitoare, îndemnându-mă să nu las mânia să mă acapareze.

Prea târziu.

Kirova se holbă la mine, cu privirea încremenită.

— Domnişoară Hathaway iartă-mă că nu reuşesc să văd logica felului în care scoaterea ei dintr-un mediu bine păzit, asigurat din punct de vedere magic, înseamnă protejarea ei. Doar dacă e ceva ce nu ne spui.

Mi-am muşcat buza.

— Înţeleg. Bine, atunci. În opinia mea, singurul motiv pentru care ai plecat — lăsând la o parte originalitatea faptului, fără îndoială — a fost de a evita consecinţele acelei oribile, nocive isprăvi pe care ai făcut-o chiar înainte de dispariţia ta.

— Nu, nu e ăsta...

— Şi asta îmi face decizia cu atât mai uşoară. Ca moroi, prinţesa trebuie să continue să rămână aici la Academie pentru propria ei siguranţă, dar nu avem asemenea obligaţii faţă de tine. Vei fi dată afară cât mai curând posibil.

Îngâmfarea mea se risipi.

— Eu... ce?

Lissa se ridică alături de mine.

— Nu puteţi face asta! E gardianul meu.

— Ba nu e, mai ales că nu e nici măcar gardian. E încă o novice.

— Dar părinţii mei...

— Ştiu ce au vrut părinţii tăi, Dumnezeu să le odihnească sufletele, dar lucrurile s-au schimbat. Ne putem lipsi de domnişoara Hathaway. Nu merită să fie gardian şi va pleca.

Am privit-o ţintă pe Kirova, nevenindu-mi să cred ce auzeam.

— Unde aveţi de gând să mă trimiteţi? La mama mea, în Nepal? Măcar ştie că am plecat? Sau poate că o să mă trimiteţi la tatăl meu?

Făcu ochii mici la înţepătura din ultimele cuvinte. Când am reînceput să vorbesc, vocea îmi era atât de rece, că abia am recunoscu t-o.

— Ori poate o să încercaţi să mă trimiteţi să fiu o târfă pentru sânge. Încercaţi asta şi o să fim plecate de aici înainte de sfârşitul zilei.

— Domnişoară Hathaway, rosti Kirova printre dinţi, întreci măsura.

— Ele au o legătură.

Vocea joasă şi cu accent a lui Dimitri întrerupse încordarea apăsătoare şi ne întoarserăm cu toţii spre el. Cred că Kirova uitase că el se afla acolo, eu însă nu.

Prezenţa lui era mult prea puternică pentru a fi ignorată. Stătea tot lângă perete, arătând ca un fel de santinelă cowboy în acea haină lungă ridicolă a lui. Se uită la mine, nu la Lissa, şi ochii lui întunecaţi mă sfredeleau.

— Rose ştie ce simte Vasilisa. Nu-i aşa? spuse el. Cel puţin am avut satisfacţia de a o vedea pe Kirova prinsă nepregătită în timp ce privi între noi şi Dimitri.

— Nu... asta e imposibil. Asta nu s-a mai întâmplat de secole.

— E evident, spuse el. Am bănuit-o imediat ce am început să le supraveghez.

Nici Lissa, nici eu nu răspunserăm şi mi-am ferit privirea de a lui.
— Ăsta e un dar, murmură Victor din colţul lui. Un lucru rar şi minunat.
— Cei mai buni gardieni au avut întotdeauna legătura aceasta, adăugă Dimitri. În legende.
Indignarea Kirovei reveni.
— Legendele astea sunt vechi de secole, exclamă ea. Sper că nu sugerezi s-o lăsăm să stea în continuare la Academie după tot ce a făcut?
El ridică din umeri.
— Poate că e nestăpânită şi lipsită de respect, dar dacă are potenţial...
— Nestăpânită şi lipsită de respect? am intervenit. La urma urmei, cine naiba eşti tu? Ai venit aici în detaşare?
— Gardianul Belikov este gardianul prinţesei acum, spuse Kirova. Gardianul ei confirmat.
— Aţi găsit forţă de muncă străină ieftină pentru a o proteja pe Lissa?
Era foarte răutăcios din partea mea — mai ales de vreme ce majoritatea moroilor şi a gardienilor lor era de origine ori rusă, ori română — dar observaţia părea mai inteligentă la acel moment decât era în realitate. Şi nu eram cea mai îndreptăţită să vorbesc. Chiar dacă fusesem crescută în Statele Unite, părinţii mei erau născuţi în străinătate. Mama mea dhampir era scoţiană — roşcată, cu un accent caraghios — şi mi se spusese că tatăl meu moroi era turc. Acea combinaţie genetică îmi dăduse o piele de culoarea miezului de migdală, alături de ceea ce îmi plăcea să cred că erau trăsături semiexotice de prinţesă a deşertului: ochi mari negri şi păr de un castaniu atât de intens, că de obicei părea negru. Nu m-ar fi deranjat să moştenesc părul roşcat al mamei, dar ne mulţumim cu ceea ce primim.
Kirova îşi ridică mâinile exasperată şi se întoarse spre el.
— Vezi? Complet nedisciplinată! Nici toate legăturile psihice şi nici cel mai natural potenţial din lume nu pot compensa asta. Un gardian fără disciplină e mai rău decât lipsa unui gardian.
— Păi, învăţaţi-o disciplina. Cursurile abia au început. Duceţi-o înapoi şi puneţi-o să se antreneze iar.
— Imposibil. Tot va fi, iremediabil, în urma colegilor ei.
— Nu, n-o să fiu, am replicat eu. Dar nu mă băgă nimeni în seamă.
— Atunci daţi-i şedinţe de antrenament în plus, spuse el.
Continuară aşa în timp ce noi ceilalţi urmăream conversaţia ca pe un joc de ping-pong. Mândria mea era încă rănită din pricina uşurinţei cu care Dimitri ne păcălise, dar îmi trecu prin minte că m-ar putea ajuta să rămân aici cu Lissa. Mai bine să stau în locul ăsta blestemat decât să fiu fără ea. Prin legătura noastră, simţeam cum speranţele îi creşteau.
— Cine va aloca timpul pentru munca suplimentară? vru să ştie Kirova. Tu?
Pledoaria lui Dimitri se opri brusc.
— Păi, nu asta e ce...
Kirova îşi încrucişa braţele satisfăcută.
— Da. Aşa credeam şi eu.
Evident încurcat, el se încruntă. Ochii lui se întoarseră repede către Lissa şi mine şi m-am întrebat ce vedea. Două fete disperate, uitându-se la el cu ochi mari, rugători? Sau două fugare care evadaseră dintr-o şcoală de maximă siguranţă şi furaseră jumătate din moştenirea Lissei?
— Da, spuse el în cele din urmă. Pot să o instruiesc pe Rose. O să-i predau lecţii în plus în paralel cu cele obişnuite.
— Şi? replică Kirova cu mânie. Scapă nepedepsită?
— Găsiţi altă modalitate de a o pedepsi, răspunse Dimitri. Numărul gardienilor a scăzut prea mult pentru a risca pierderea altuia. Mai ales a unei fete.
Cuvintele lui nerostite mă făcură să mă cutremur, amintindu-mi de afirmaţia mea anterioară despre „prostituatele pentru sânge”. În ultima vreme, puţine fete dhampir deveneau gardieni.
Brusc, Victor vorbi din colţul său.
— Înclin să fiu de acord cu gardianul Belikov. Ar fi păcat s-o dăm afară pe Rose, ar fi o risipă de talent.
Doamna Kirova privi cu ochi pierduţi pe fereastră. Afară era beznă. Din cauza programului

nocturn al Academiei, dimineaţa şi după-amiaza erau termeni relativi. Pe lângă asta, ţineau ferestrele vopsite pentru a bloca excesul de lumină.

Când se întoarse spre noi, Lissa îi întâlni privirea.

— Vă rog doamnă Kirova. Lăsaţi-o pe Rose să rămână. Ah, Lissa, m-am gândit. Ai grijă. Folosirea puterii de constrângere asupra unui alt moroi era periculoasă — mai ales în faţa martorilor. Dar Lissa folosea numai o părticică şi noi aveam nevoie de tot ajutorul pe care-l puteam obţine. Din fericire, nimeni nu păru să-şi dea seama ce se întâmpla.

Nici măcar nu ştiu dacă constrângerea a avut vreo influenţă, dar, în cele din urmă, Kirova oftă.

— Iată cum va fi dacă domnişoara Hathaway rămâne. Se întoarse spre mine. Continuarea şcolii la Sf. Vladimir este strict de probă. Dacă mai încalci regulile o singură dată, ai plecat. Vei frecventa toate cursurile şi antrenamentele cerute pentru novicii de vârsta ta. Te vei antrena de asemenea cu gardianul Belikov în orice moment liber pe care îl ai — înainte şi după cursuri. Pe lângă asta, îţi sunt interzise toate activităţile sociale, cu excepţia meselor, şi vei sta în dormitorul tău. Dacă nu ţii seamă de vreunul dintre aceste lucruri, vei fi dată... afară. Am râs cu dispreţ.

— Îmi sunt interzise toate activităţile sociale? Încercaţi să ne ţineţi despărţite? Am dat din cap către Lissa. Vă e frică să nu fugim iar?

— Îmi iau măsuri de prevedere. Aşa cum sunt sigură că-ţi aminteşti, nu ai fost niciodată pedepsită corespunzător pentru distrugerea bunurilor şcolii. Ai multe de plătit.

Buzele ei subţiri se întinseră într-o linie dreaptă.

— Ţi se oferă un aranjament foarte generos. Îţi sugerez să nu laşi ca atitudinea ta să-l pună în pericol, adăugă ea.

Începusem să spun că nu era deloc generos, dar am întâlnit privirea insistentă a lui Dimitri. Era greu de descifrat. Poate că-mi spunea că el credea în mine, sau poate că-mi spunea că eram o idioată pentru că mă luptam cu Kirova, nu-mi dădeam clar seama.

Evitându-i privirea pentru a doua oară în timpul întâlnirii, mi-am coborât ochii, conştientă că Lissa era aproape de mine şi simţind încurajarea ei prin legătura dintre noi. În cele din urmă, am tras aer în piept şi am privit iar către directoare.

— Bine. Accept.

TREI

Trimiterea noastră la clasă după întâlnire părea mai presus de orice cruzime, dar exact asta a făcut Kirova. Lissa a fost condusă în altă parte, iar eu am privit-o plecând, bucuroasă că legătura îmi va permite să-i iau în continuare temperatura emoţională. De fapt, m-au trimis mai întâi la unul dintre consilierii şcolari. Era un moroi bătrân, unul pe care mi-l aminteam de dinainte de a pleca. Sincer, nu-mi venea să cred că încă mai era pe acolo. Tipul era atât de bătrân, că ar fi trebuit să se pensioneze. Sau să moară.

Vizita nu a durat mai mult de cinci minute. Nu spuse nimic despre întoarcerea mea şi puse câteva întrebări despre ce cursuri urmasem în Chicago şi Portland. Le compară pe acestea cu fişa mea şi mâzgăli în grabă un nou orar. L-am luat morocănoasă şi m-am îndreptat către primul meu curs.

Tehnici avansate de luptă pentru gardieni
Teoria pazei de corp şi protecţie personală 3
Dezvoltare musculară şi rezistenţă
Artele limbajului pentru ultimul an (novici)
— Masa de prânz —
Etologie şi fiziologie
Algebră/nivel de bază
Cultura moroilor 4
Arta slavonă

Oh. Uitasem cât de lungă era ziua şcolară a Academiei. Novicii şi moroii urmau cursuri separate în prima parte a zilei, ceea ce însemna că nu aveam s-o văd pe Lissa decât după masa de prânz — şi asta dacă aveam vreun curs de după-amiază împreună. Majoritatea erau cursuri standard de an terminal, aşa că simţeam că şansele mele erau destul de bune. Arta slavonă mi se păru că e tipul de opţional la care nu se înscria nimeni, aşa că speram c-o vor băga şi pe ea acolo.

Dimitri şi Alberta mă escortară la sala de gimnastică a gardienilor pentru prima oră, fără ca vreunul dintre ei să se obosească să-mi arate în vreun fel că-mi observă existenţa. Mergând în urma lor, am văzut că Alberta îşi purta părul într-o tunsoare scurtă la spate care-i lăsa la vedere semnul făgăduinţei şi semnele molnija. O mulţime de femei gardian făceau asta. Pentru mine nu conta cine ştie ce acum, de vreme ce ceafa mea nu avea încă niciun tatuaj, însă nu voiam să-mi tai niciodată părul.

Ea şi Dimitri păstrau tăcerea şi mergeau fără grabă, de parcă nu se întâmplase nimic, ca în oricare altă zi obişnuită. Când am ajuns acolo, reacţiile colegilor mei îmi arătară că numai obişnuită nu era. Erau în toiul echipării când am intrat în sala de gimnastică şi, la fel ca în sala de mese, toate privirile fură aţintite asupra mea. Nu mă puteam hotărî dacă să mă simt ca o vedetă rock sau ca un monstru de la circ.

Bine, atunci. Dacă aveam să rămân aici pentru un timp, n-aveam de gând să-mi fie frică de ei. Lissa şi cu mine fusesem respectate în această şcoală şi era timpul să le reamintesc tuturor asta. Scrutându-i pe novicii care se holbau cu gurile deschise, am căutat o faţă cunoscută. Cei mai mulţi erau băieţi. Unul îmi atrase atenţia şi abia mi-am putut ascunde zâmbetul.

— Hei, Mason, am zis, şterge-ţi balele de pe faţă. Dacă ai de gând să te gândeşti la mine dezbrăcată, fă-o în timpul tău liber.

Câteva chicoteli şi hlizeli întrerupseră tăcerea uimită, iar Mason Ashford îşi reveni din uluirea lui, zâmbindu-mi strâmb. Cu părul lui roşcat care se zbârlea în toate părţile şi cei câţiva pistrui, arăta bine, cu toate că nu chiar atrăgător. De asemenea, era unul dintre cei mai amuzanţi tipi pe care-i cunoşteam. Fusesem prieteni buni înainte.

— Ăsta e timpul meu, Hathaway. Eu conduc antrenamentul de astăzi.

— A, da? am replicat eu. Oh. Păi, atunci cred că-i un moment bun să te gândeşti la mine dezbrăcată.

— E mereu un moment bun să ne gândim la tine dezbrăcată, adăugă cineva din apropiere, risipind şi mai mult tensiunea.

Eddie Castile. Un alt prieten de-al meu. Dimitri clătină din cap şi plecă, bodogănind, în ruseşte, ceva care nu părea prea măgulitor. Dar în ce mă priveşte... ei bine, dintr-odată, eram iar unul dintre novici. Erau o gaşcă relaxată, mai puţin interesată de genealogie şi politică decât elevii moroi.

Clasa mă înconjură şi m-am trezit că râdeam şi-i priveam pe cei pe care aproape îi uitasem. Toţi voiau să ştie unde fuseserăm. După cât se părea, Lissa şi cu mine deveniserăm legende. Bineînţeles, nu le puteam spune de ce plecaserăm, aşa că le-am oferit în schimb multe zeflemele şi tachinări.

Această veselă reîntâlnire dură câteva minute, înainte ca un gardian adult care supraveghea antrenamentul să vină şi să-l apostrofeze pe Mason pentru că-şi neglija îndatoririle. Încă zâmbind, el le dădu ordine tuturor, explicându-le cu ce exerciţii să înceapă. Stingherită, mi-am dat seama că nu-i cunoşteam pe cei mai mulţi dintre ei.

— Haide, Hathaway, spuse el, luându-mă de braţ. Poţi să fii partenera mea. Ia să vedem ce-ai făcut între timp.

O oră mai târziu, primise răspunsul.

— Nu prea te-ai antrenat, aşa e?

— Oh, am gemut, incapabilă momentan să vorbesc normal.

Întinse o mână şi mă ajută să mă ridic de pe podeaua pe care mă trântise — cam de cincizeci de ori.

— Te urăsc, i-am spus, frecându-mi un loc de pe pulpă care avea să aibă o vânătaie urâtă a doua zi.

— M-ai fi urât mai mult dacă te-aş fi menajat.

— Mda, aşa e, am fost de acord, clătinându-mă în mers, în vreme ce clasa punea echipamentul la

loc.

— De fapt, te-ai descurcat bine.

— Ce? Tocmai am fost bătută măr.

— Ei, bineînțeles. Au trecut doi ani. Dar, hei, încă eşti pe picioare. E ceva, rânji batjocoritor.

— Ți-am spus că te urăsc?

Îmi zâmbi din nou, dar deveni repede serios.

— Nu mă înțelege greşit... adică, eşti cu adevărat o luptătoare, dar în niciun caz n-o să poți să treci probele din primăvară...

— Sunt obligată să fac şedințe de antrenament suplimentare, am explicat.

Nu că avea importanță. Plănuiam să o scot pe Lissa şi pe mine de acolo înainte ca aceste exerciții să devină cu adevărat o problemă.

— O să fiu pregătită.

— Şedințe suplimentare cu cine?

— Cu tipul cel înalt. Dimitri.

Mason se opri din mers şi se holbă la mine.

— Faci ore suplimentare cu Belikov?

— Da, şi ce dacă?

— Păi, omul e un zeu.

— Nu crezi că exagerezi?

— Nu, vorbesc serios. Vreau să spun, el e foarte tăcut şi nesociabil de obicei, dar când se bate... mamă! Dacă ai impresia că acum te doare, o să fii moartă când va termina cu tine.

Minunat. Încă o veste bună pe ziua de azi.

L-am înghiontit şi m-am dus la a doua oră. Cursul era despre lucrurile esențiale ale pregătirii ca gardă de corp şi era obligatoriu pentru toți cei din clasa a douăsprezecea. De fapt, era un al treilea dintr-o serie care începuse în clasa a unsprezecea. Asta însemna că eram în urmă şi la acest curs, dar speram că protejarea Lissei în lumea reală îmi oferise ceva experiență.

Instructorul nostru era Stan Alto, căruia îi spuneam simplu „Stan” pe la spatele lui şi „gardian Alto” oficial. Era un pic mai în vârstă ca Dimitri, dar nici pe departe la fel de înalt şi părea mereu enervat de ceva. Astăzi, privirea lui păru şi mai enervată când intră în clasă şi mă văzu stând acolo. Ochii i se făcură mari de o surprindere batjocoritoare în timp ce făcu înconjurul încăperii şi veni să stea lângă pupitrul meu.

— Ce e asta? Nu mi-a spus nimeni că avem un musafir aici azi. Rose Hathaway. Ce onoare! Câtă generozitate din partea ta să-ți faci loc în programul tău încărcat şi să ne împărtăşeşti din cunoştințele tale.

Am simțit că obrajii îmi iau foc, dar, printr-un puternic autocontrol, m-am abținut să-i spun să se ducă dracului. Totuşi, sunt foarte sigură că fața mea trebuie să-i fi transmis acest mesaj, pentru că rânjetul disprețuitor i se lăți. Îmi făcu semn să mă ridic.

— Ei, haide, haide. Nu sta acolo! Vino în față să mă ajuți să țin cursul clasei.

M-am înfipt în scaunul meu.

— Doar nu vreți cu adevărat să spuneți... Zâmbetul zeflemitor se şterse.

— Vreau să spun exact ce spun, Hathaway. Treci în fața clasei.

Clasa fu cuprinsă de tăcere. Stan era un instructor îngrozitor şi majoritatea clasei era încă prea speriată pentru a râde de ruşinea mea. Refuzând să-mi pierd autocontrolul, am mers în fața încăperii şi m-am întors cu fața către clasă. Le-am aruncat o privire îndrăzneață şi mi-am dat părul peste umeri, primind câteva zâmbete compătimitoare din partea prietenilor mei. Apoi am observat că aveam un public mai numeros decât mă aşteptam. Câțiva gardieni — inclusiv Dimitri — stăteau în spatele încăperii. În afara Academiei, gardienii se concentrau asupra protecției individuale. Aici, gardienii aveau de protejat mult mai mulți oameni, trebuind să-i antreneze şi pe novici. Aşa că, în loc să se țină după o singură persoană, lucrau în schimburi păzind şcoala ca întreg şi monitorizând cursurile.

— Aşadar, Hathaway, spuse Stan vesel, întorcându-se în fața clasei alături de mine, lămureşte-ne în privința tehnicilor tale de apărare.

— Tehnicile... mele?
— Bineînțeles. Pentru că, probabil, trebuie să fi avut vreun fel de plan pe care noi, ceilalți, nu l-am putut înțelege atunci când ai scos din Academie o minoră moroi dintr-o familie regală şi ai expus-o amenințărilor permanente ale strigoilor.
Era iar prelegerea lui Kirova, însă cu mai mulți martori.
— Nu ne-am întâlnit niciodată cu vreun strigoi, am răspuns cu răceală.
— Evident, spuse el chicotind. Mi-am dat deja seama de asta văzând că eşti încă în viață.
Îmi venea să strig că poate aş fi putut învinge un strigoi, dar după ce luasem bătaie la ora precedentă, presupuneam acum că n-aş fi putut supraviețui nici măcar unui atac al lui Mason, cu atât mai puțin unui strigoi adevărat.
Am tăcut şi Stan începu să se plimbe în fața clasei.
— Aşadar, ce-ai făcut? Cum te-ai asigurat că ea e în siguranță? Ai evitat ieşirile afară noaptea?
— Câteodată.
Era adevărat — mai ales atunci, la începutul fugii noastre. Ne-am relaxat un pic după ce lunile au trecut fără niciun atac.
— Câteodată, repetă el cu o voce ascuțită, făcând ca răspunsul meu să sune incredibil de prostesc. Atunci, bănuiesc că dormeai în timpul zilei şi stăteai de pază noaptea.
— Ăăă... nu.
— Nu? Dar ăsta e unul dintre primele lucruri amintite în capitolul despre protecția individuală. Ah, ia stai, n-ai de unde să ştii asta, pentru că n-ai fost aici.
Mi-am reținut alte înjurături.
— Am supravegheat perimetrul ori de câte ori am ieşit, am spus, simțind nevoia de a mă apăra.
— Ah? Păi e ceva. Ai folosit Metoda Carnegie de supraveghere în sfertul de cerc sau Supravegherea Rotațională?
Am tăcut.
— Ah. Bănuiesc că ai folosit Metoda Hathaway, Priveşte-în-jur-când-îți-mai-aduci-aminte.
— Nu! am exclamat cu furie. Nu e adevărat. Am păzit-o. E încă în viață, nu-i aşa?
Se întoarse la mine şi se aplecă către fața mea.
— Fiindcă ai avut noroc.
— Strigoii nu pândesc după fiecare colț afară, i-am replicat. Nu e cum am fost învățați. E mai lipsit de pericol decât creați voi impresia.
— Lipsit de pericol? Lipsit de pericol? Suntem în război cu strigoii! strigă el.
Simțeam miros de cafea în răsuflarea lui, atât era de aproape.
— Unul dintre ei ar putea să vină direct la tine şi să-ți frângă gâtul tău delicat înainte chiar să-l observi — şi nu s-ar obosi prea mult. Poate că ai mai multă viteză şi putere decât un moroi sau un om, dar eşti zero, zero, în comparație cu un strigoi. Sunt letali şi sunt puternici. Şi ştii ce-i face mai puternici?
În niciun caz n-aveam de gând să-l las pe idiotul ăsta să mă facă să plâng. Abătându-mi privirea de la el, am încercat să mă gândesc la altceva. Ochii mi se opriră pe Dimitri şi pe ceilalți gardieni. Îmi priveau umilirea cu fețele împietrite.
— Sângele de moroi, am şoptit.
— Ce-ai spus? întrebă Stan tare. N-am auzit. M-am întors înapoi cu fața la el.
— Sângele de moroi! Sângele de moroi îi face mai puternici.
Dădu din cap cu satisfacție şi se dădu câțiva paşi în spate.
— Da. Aşa e. Îi face mai puternici şi mai greu de distrus. Ucid şi beau sânge de la un om sau un dhampir, dar vor sânge de moroi mai mult decât orice altceva. Îl caută. Au trecut de partea întunericului pentru a obține nemurirea şi vor să facă orice pentru a-şi păstra acea nemurire. Strigoi disperați au atacat moroi în public. Grupuri de strigoi au făcut raiduri împotriva academiilor exact ca aceasta. Există strigoi care au trăit mii de ani şi s-au hrănit cu generații întregi de moroi. Sunt aproape imposibil de ucis. Şi din cauza asta numărul moroilor e în scădere. Nu sunt îndeajuns de puternici — chiar şi cu gardieni — pentru a se apăra. Unii moroi nici măcar nu mai văd ce rost are fuga şi se transformă intenționat în strigoi. Şi pe măsură ce moroii dispar...

— La fel se întâmplă şi cu dhampirii, am încheiat eu.
— Bun, spuse el, lingându-şi saliva împroşcată pe buze. Se pare că ai învăţat ceva până la urmă. Acum va trebui să vedem dacă poţi învăţa suficient pentru a absolvi acest curs şi a te califica pentru experienţa practică în semestrul următor.
Au! Am petrecut restul acelui curs oribil — la locul meu, din fericire — reascultând în minte acele ultime cuvinte. Experienţa practică din clasa a douăsprezecea era cea mai bună parte a educaţiei unui novice. Nu urma să frecventăm niciun curs timp de jumătate de semestru, în schimb, fiecăruia avea să ne fie repartizat câte un elev moroi pentru a-l păzi şi a-l urma peste tot. Gardienii adulţi urmau să ne monitorizeze şi să ne testeze prin înscenarea de atacuri şi prin alte ameninţări. Felul în care un novice trecea de acea experienţă practică era aproape la fel de important ca toate celelalte note ale sale la un loc. Putea influenţa ce moroi îi era repartizat după absolvire.
Iar eu? Exista doar un singur moroi pe care-l voiam.
După alte două cursuri, mi-am dobândit în sfârşit răgazul de la prânz. În timp ce mă împleticeam prin campus spre sala de mese, Dimitri îşi potrivi pasul cu mine, nearătând cine ştie ce a zeu — doar dacă nu-i puneai la socoteală înfăţişarea divină.
— Presupun că ai văzut ce s-a întâmplat la cursul lui Stan? am întrebat, nemaiobosindu-mă cu titlurile.
— Da.
— Şi nu crezi că a fost nedrept?
— Dacă a avut dreptate? Crezi că erai complet pregătită să o protejezi pe Vasilisa?
Mi-am coborât privirea.
— Am ţinut-o în viaţă, am mormăit.
— Cum te-ai descurcat cu lupta împotriva colegilor tăi azi?
Întrebarea era răutăcioasă. Nu am răspuns şi am ştiut că nu era nevoie să răspund. Mai avusesem încă un curs de antrenament după cel al lui Stan şi fără îndoială că Dimitri privise cum luasem bătaie şi acolo.
— Dacă nu te poţi lupta cu ei...
— Da, da, ştiu, am bombănit.
Îşi încetini pasul său lung pentru a-l potrivi cu paşii mei pe care-i făceam cu greu din cauza durerii.
— Eşti puternică şi rapidă din fire. Trebuie doar să te menţii antrenată. Ai practicat vreun sport cât timp ai fost plecată?
— Bineînţeles, am ridicat din umeri. Când şi când.
— Nu ai intrat în nici o echipă?
— Prea multă muncă. Dacă aş fi vrut să exersez atât de mult, aş fi rămas aici.
Îmi aruncă o privire exasperată.
— N-o să fii niciodată cu adevărat în stare s-o protejezi pe prinţesă dacă nu-ţi perfecţionezi abilităţile. Vei fi mereu slabă.
— O să fiu capabilă s-o protejez, am spus cu asprime.
— Nu ai nicio garanţie că-i vei fi repartizată — pentru experienţa practică din semestrul următor sau după ce absolvi —, să ştii.
Vocea lui Dimitri era gravă şi intransigentă. Nu-mi dăduseră un instructor afectuos şi moale.
— Nimeni nu vrea să irosească legătura dintre voi — dar nici nu-i va da nimeni un gardian necorespunzător, continuă el. Dacă vrei să fii cu ea, trebuie să munceşti pentru asta. Ai lecţiile tale. Mă ai pe mine. Foloseşte-ne sau nu. Vei fi o alegere ideală pentru protejarea Vasilisei atunci când amândouă veţi absolvi — dacă poţi dovedi că eşti vrednică. Sper că vei dovedi.
— Lissa, spune-i Lissa, l-am corectat.
Îşi detesta numele întreg, preferând mult mai mult diminutivul americanizat.
El se depărta şi, dintr-odată, nu m-am mai simţit o pramatie aşa de mare.
Deja pierdusem o grămadă de timp după ce ieşisem de la curs. Cam toată lumea alergase la sala de mese pentru a lua prânzul, nerăbdătoare să profite la maximum de timpul lor cu prietenii. Aproape că ajunsesem şi eu acolo, când o voce de sub frontonul uşii mă strigă.

— Rose?
Privind în direcția din care venea vocea, l-am zărit pe Victor Dashkov, cu chipul lui blând zâmbindu-mi, în timp ce se sprijinea într-un baston lângă zidul clădirii. Cei doi gardieni ai săi stăteau în apropiere la o distanță respectuoasă.
— Domnule Dash — ăăă, Înălțimea Voastră. Bună. M-am oprit la timp, pentru că aproape uitasem cum cerea eticheta să mă adresez unui prinț moroi. N-o mai exersasem cât timp trăisem printre oameni. Moroii îşi alegeau conducătorii din sânul a douăsprezece familii regale. Cel mai vârstnic din familie primea titlul de „prinț” sau „prințesă”. Lissa îl primise pentru că era singura care mai rămăsese în viață din familia ei.
— Cum a fost prima ta zi? întrebă.
— Nu s-a terminat încă. Am încercat să mă gândesc la un subiect de conversație. Faceți o mică vizită aici?
— Voi pleca după-amiaza aceasta, după ce-o voi saluta pe Natalie. Când am aflat că Vasilisa — şi cu tine — v-ați întors, a trebuit pur şi simplu să vin să vă văd.
Am încuviințat din cap, neştiind ce să mai spun. Era prieten mai mult al Lissei decât al meu.
— Voiam să-ți spun... Vorbi şovăielnic. Înțeleg gravitatea a ceea ce ai făcut, dar cred că Directoarea Kirova nu şi-a dat seama de un lucru. Chiar ai ținut-o în siguranță pe Vasilisa în tot acest timp. E impresionant.
— Păi, nu e ca şi cum aş fi avut de-a face cu strigoi sau altele de genul ăsta, am spus.
— Dar ai avut de-a face cu unele lucruri?
— Sigur. Şcoala a trimis o dată câini parapsihici.
— Remarcabil.
— Nu chiar. A fost destul de uşor să ne ferim de ei. Râse.
— Eu am mai vânat cu ei. Nu e chiar atât de uşor să te fereşti de ei, ținând cont de puterile şi inteligența lor.
Era adevărat. Câinii parapsihici erau unul dintre numeroasele tipuri de creaturi magice care cutreierau prin lume, creaturi despre care oamenii nu ştiau niciodată sau pe care nu credeau că le-au văzut în realitate. Câinii se deplasau în haite şi aveau un fel de comunicare psihică comună, care îi făcea deosebit de letali pentru prada lor — ca şi faptul că semănau cu nişte lupi mutanți.
— Te-ai confruntat şi cu altceva? Am ridicat din umeri.
— Câte ceva ici şi colo.
— Remarcabil, repetă el.
— Noroc, cred. Se pare că sunt foarte în urmă cu toate chestiile astea pentru gardieni.
Acum vorbeam exact ca Stan.
— Eşti o fată isteață. O să recuperezi. Şi ai şi legătura ta psihică.
Mi-am ferit privirea. Abilitatea mea de a o „simți” pe Lissa fusese un mare secret atât de mult timp, că părea ciudat ca şi alții să ştie de ea.
— Istoriile sunt pline de legende despre gardieni care puteau simți când persoanele date în grija lor erau în pericol, continuă Victor. Mi-am făcut o pasiune din a studia totul despre asta şi despre unele dintre obiceiurile străvechi. Am auzit că e un dar formidabil.
— Cred că da.
Am ridicat din umeri. Ce pasiune plictisitoare, m-am gândit, închipuindu-mi-l cum cercetează cu atenție documente preistorice în vreo bibliotecă rece plină de pânze de păianjeni.
Victor îşi înclină capul, cu fața plină de curiozitate. Kirova şi ceilalți avuseseră aceeaşi expresie atunci când menționasem legătura noastră, ca şi cum eram un cobai.
— Cum e — dacă nu te deranjează că te întreb?
— E... nu ştiu. E ca şi cum simt mereu murmurul ăsta al senzațiilor ei. De obicei, sunt doar emoții. Nu putem trimite mesaje sau ceva asemănător.
Nu i-am spus despre intrarea în mintea ei. Acea parte era şi pentru mine greu de înțeles.
— Dar nu funcționează şi invers? Ea nu te simte? Am clătinat din cap.
Fața îi străluci de mirare.
— Cum s-a întâmplat?

— Nu ştiu, am spus, privind tot în altă parte. Pur şi simplu a început acum doi ani.

Se încruntă.

— Cam prin timpul accidentului?

Ezitând, am încuviinţat. Accidentul nu era un lucru despre care voiam să vorbesc, asta cu siguranţă. Amintirile Lissei erau şi aşa suficient de urâte fără să mă amestec şi eu în ele. Metal contorsionat. O senzaţie de fierbinte, apoi de rece, apoi de fierbinte iar. Lissa ţipând deasupra mea, strigând să mă trezesc, strigând la părinţii şi la fratele ei să se trezească. Niciunul nu se trezise, doar eu. Iar doctorii au zis că e un miracol. Au spus că n-ar fi trebuit să supravieţuiesc.

Aparent simţindu-mi disconfortul, Victor trecu peste acest moment şi reveni la entuziasmul anterior.

— Abia dacă îmi vine să cred. A trecut atât timp de când nu s-a mai întâmplat. Dacă s-ar întâmpla mai des... gândeşte-te doar ce ar însemna pentru siguranţa tuturor moroilor. Dacă şi alţii ar putea trăi asta. Va trebui să fac mai multe cercetări şi să văd dacă o putem reproduce în cazul altora.

— Mda.

Începeam să devin nerăbdătoare, oricât de mult îl plăceam. Natalie divaga mult şi era destul de limpede de la care părinte moştenise această calitate. Timpul pentru masa de prânz trecea şi, cu toate că moroii şi novicii aveau cursurile de după-amiază împreună, Lissa şi cu mine nu aveam să găsim prea mult timp pentru a sta de vorbă.

— Poate că am putea...

Începu să tuşească, un puternic acces care îl cuprinse şi care-i făcu întregul corp să tremure. Boala lui, sindromul Sandovsky, îi distrugea plămânii, târându-i încet corpul spre moarte. Le-am aruncat o privire îngrijorată gardienilor lui şi unul dintre ei păşi înainte.

— Înălţimea Voastră, spuse politicos, trebuie să intraţi. E prea frig aici afară.

Victor încuviinţă din cap.

— Da, da. Şi sunt sigur că Rose vrea să mănânce. Se întoarse către mine. Îţi mulţumesc că ai vorbit cu mine. Nici nu pot spune cât de mult înseamnă pentru mine faptul că Vasilisa e în siguranţă — şi că ai contribuit la asta. I-am promis tatălui ei că voi avea grijă de ea dacă i s-ar întâmpla ceva lui şi m-am simţit ca ultimul om când aţi plecat.

O senzaţie de leşin îmi cuprinse stomacul imaginându-mi-l distrus de vinovăţie şi îngrijorare din cauza dispariţiei noastre. Până acum, nu mă gândisem niciodată cu adevărat cum i-ar fi putut afecta pe alţii plecarea noastră.

Ne-am luat rămas-bun şi am ajuns în cele din urmă în interiorul şcolii. În acest timp, am simţit cum neliniştea Lissei creşte brusc. Ignorând durerea din picioare, am grăbit pasul către sala de mese.

Şi aproape că m-am lovit de ea.

Cu toate acestea, ea nu mă văzu. Nici cei care stăteau cu ea: Aaron şi acea păpuşică. M-am oprit şi am ascultat, prinzând doar finalul conversaţiei. Fata se aplecă spre Lissa, care părea extrem de uluită.

— Mie mi se pare că seamănă cu ceva de la vreun talcioc. Credeam că un Dragomir desăvârşit ar trebui să aibă nişte standarde.

Cuvântul Dragomir era rostit pe un ton plin de dispreţ.

Apucând-o pe păpuşică de umăr, am smucit-o la o parte. Era atât de uşoară, că se împletici trei paşi şi aproape căzu.

— Are standarde, am spus, tocmai de asta ai terminat de vorbit cu ea.

PATRU

Din fericire, de data asta n-am mai avut parte de atenția întregii săli de mese, dar câteva persoane în trecere se opriseră să se holbeze.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă păpuşica, mărindu-şi ochii ei albaştri care scăpărau de furie.

Fiind foarte aproape acum, am putut să o privesc mai bine. Avea acelaşi fizic zvelt ca majoritatea moroilor, dar nu înălțimea obişnuită, ceea ce era o parte din motivul pentru care părea atât de tânără. Rochița purpurie pe care o purta era superbă — amintindu-mi că eram într-adevăr îmbrăcată în haine la mâna a doua — dar o examinare mai atentă mă făcu să mă gândesc că era o imitație.

Mi-am încrucişat brațele la piept.

— Te-ai rătăcit, fetițo? Şcoala primară e în vestul campusului.

O îmbujorare rozalie i se răspândi pe obraji.

— Să nu mă mai atingi niciodată! spuse. Te mai pui cu mine şi-o s-o încurci.

Ah, ce invitație la păruială era. Doar o clătinare din cap a Lissei mă împiedică să dau drumul unui potop de replici usturătoare. În schimb, am ales simpla forță brută, ca să spun aşa.

— Şi tu încurcă-te cu vreuna din noi iar, c-o să te rup în două! Dacă nu mă crezi, du-te şi întreab-o pe Dawn Yarrow ce i-am făcut la braț în clasa a noua. Probabil că-ți făceai somnicul când s-a întâmplat.

Episodul cu Dawn nu fusese unul dintre cele mai plăcute momente ale mele. Sincer, nu mă aşteptasem să-i rup vreun os când o împinsesem într-un copac. Totuşi, incidentul îmi oferise o reputație de persoană periculoasă, pe lângă cea de insolentă. Povestea ajunsese la statut de legendă şi îmi plăcea să-mi imaginez că încă mai era povestită în jurul focurilor de tabără, târziu în noapte. Judecând după expresia fetei, aşa era.

Unul dintre membrii personalului care patrulau trecu atunci prin dreapta, aruncând priviri bănuitoare către mica noastră întrunire. Păpuşica se dădu înapoi, luându-l de braț pe Aaron.

— Haide, spuse ea.

— Salut, Aaron, am spus veselă, amintindu-mi că e de față. Îmi pare bine să te revăd.

El mă salută repede cu o mişcare a capului şi-mi aruncă un zâmbet jenat, tocmai când fata îl trăgea de acolo. Acelaşi vechi Aaron. Putea fi plăcut şi drăguț, dar nu era agresiv.

M-am întors către Lissa.

— Te simți bine? Dădu din cap că da.

— Ştii cumva pe cine am amenințat cu bătaia?

— Habar n-am.

Am început să o conduc către coada la mâncare, dar clătină din cap spre mine.

— Trebuie să merg să-i văd pe hrănitori.

Un sentiment ciudat mă cuprinse. Mă obişnuisem atât de mult să fiu principala ei sursă de sânge, încât gândul de a reveni la rutina normală a moroilor părea straniu. De fapt, aproape mă deranja. Şi n-ar fi trebuit. Hrănirile zilnice făceau parte din viața unui moroi, ceva ce nu putusem să-i ofer în timp ce trăiam pe cont propriu. Fusese o situație neplăcută, care mă lăsa slăbită în zilele de hrănire şi pe ea slăbită în celelalte. Ar fi trebuit să fiu foarte bucuroasă că va avea parte de o oarecare normalitate.

Am zâmbit forțat.

— Bineînțeles.

Intrarăm în camera de hrănire, care era învecinată cu bufetul. Era aranjată în separeuri mici, împărțind spațiul încăperii în încercarea de a oferi intimitate. O femeie moroi brunetă ne întâmpină la intrare şi se uită în jos la clipboard-ul ei, răsfoind paginile. Găsind ceea ce căuta, notă câte ceva şi apoi îi făcu semn cu mâna Lissei s-o urmeze. Pe mine mă privi nedumerită, dar nu mă opri să intru.

Ne conduse într-unul din separeuri, unde o femeie grăsuță, între două vârste, stătea şi răsfoia o revistă. Ridică privirea când ne apropiarăm şi zâmbi. În ochii ei, am putut să văd privirea visătoare, sticloasă pe care o aveau cei mai mulți hrănitori. Probabil că se apropiase de limita cotei zilnice, judecând după cât de amețită părea să fie.

Recunoscând-o pe Lissa, zâmbi mai tare.

— Bine ai revenit, Prinţesă.
Cea care ne întâmpinase ne părăsi, iar Lissa se aşeză pe scaunul de lângă femeie. Am simţit un sentiment de disconfort în ea, un pic diferit de al meu. Era ciudat şi pentru ea; trecuse multă vreme. Hrănitoarea, însă, nu avea asemenea reţineri. O expresie nerăbdătoare îi apăru pe faţă — expresia unei drogate gata să-şi ia următoarea doză.
Mi se făcu greaţă. Era un vechi instinct, unul care fusese sădit în mine de-a lungul anilor. Hrănitorii erau esenţiali pentru viaţa moroilor. Erau oameni care se ofereau voluntari pentru a fi o sursă regulată de sânge, oameni de la periferia societăţii care îşi lăsau vieţile în voia lumii secrete a moroilor. Erau bine îngrijiţi şi li se acorda tot confortul de care puteau avea nevoie. Dar în esenţă erau ca nişte consumatori de droguri, dependenţi de saliva moroilor şi de euforia acesteia oferită la fiecare muşcătură. Moroii — şi gardienii — tratau cu dispreţ această dependenţă, chiar dacă moroii n-ar fi putut supravieţui altfel, decât dacă şi-ar fi luat victimele cu forţa. Ipocrizie la culme.
Hrănitoarea îşi înclină capul, oferindu-i Lissei acces liber la gâtul ei. Pielea ei de acolo era însemnată de cicatrici făcute în ani de muşcături zilnice. Ocazionalele hrăniri pe care le făcuserăm Lissa şi cu mine îmi păstraseră gâtul curat; semnele mele de muşcături nu ţinuseră niciodată mai mult de o zi şi ceva.
Lissa se aplecă înainte, cu colţii muşcând din carnea moale a hrănitoarei. Femeia închise ochii, scoţând un sunet moale de plăcere. Mi-am înghiţit un nod privind-o pe Lissa cum bea. Nu vedeam sângele, dar mi-l puteam imagina. Un val de emoţie îmi umplu pieptul: dor. Gelozie. Mi-am ferit privirea, uitându-mă în podea. M-am dojenit în sinea mea.
Care e problema ta? De ce să-ţi lipsească? N-ai făcut-o nici măcar o dată pe zi. Nu eşti dependentă, nu în felul ăsta. Şi nu vrei să fii.
Dar nu mă puteam abţine, nu puteam să nu simt asta, amintindu-mi extazul şi euforia muşcăturii unui vampir.
Lissa termină şi ne întoarserăm în sala de mese, îndreptându-ne spre rândul pentru masa de prânz. Era scurt, pentru că ne mai rămăseseră doar cincisprezece minute, aşa că am înaintat şi am început să-mi umplu farfuria cu cartofi pai şi nişte chestii rotunde, cât o îmbucătură, care arătau vag ca nişte bucăţele de pui dat prin pesmet. Lissa luă doar un iaurt. Moroii aveau nevoie de mâncare, la fel ca dhampirii şi oamenii, dar rareori aveau poftă de mâncare după ce beau sânge.
— Şi, cum au mers cursurile? am întrebat.
Ridică din umeri. Acum, faţa îi strălucea de culoare şi viaţă.
— Bine. Multe priviri. O grămadă de priviri. O grămadă de întrebări în legătură cu unde am fost. Şuşoteli.
— La fel şi la mine, am spus.
Supraveghetorul ne verifică şi merserăm către mese. I-am aruncat Lissei o privire piezişă.
— Şi e în regulă? Nu te necăjesc, nu?
— Nu — e în regulă.
Emoţiile care veneau prin legătura noastră psihică îi contraziceau cuvintele. Ştiind că puteam simţi asta, încercă să schimbe subiectul întinzându-mi orarul ei. L-am examinat în grabă.

Limba rusă 2
Literatura americană colonială
Principiile controlului elementelor
Poezia antică
— Masa de prânz —
Etologie şi fiziologie
Algebră superioară
Cultura moroilor 4
Arta slavonă

— Tocilaro, am spus. Dacă ai fi avut şi tu algebra pentru proşti, cum am eu, am fi avut acelaşi

orar după-amiaza. M-am oprit din mers. De ce eşti la principiile elementelor? Ăsta e un curs de a zecea.

Se uită la mine.

— Pentru că cei din anii terminali urmează cursuri specializate.

Am tăcut amândouă. Toți moroii foloseau magia elementelor. Era unul dintre lucrurile care îi diferențiau pe vampirii vii de strigoi, vampirii morți. Moroii considerau magia un dar. Făcea parte din sufletele lor şi îi punea în legătură cu lumea. Cu multă vreme înainte, îşi folosiseră magia fățiş, preîntâmpinând dezastrele naturale şi ajutând la producerea de hrană şi apă. Nu mai era nevoie să facă acest lucru la fel de mult, dar încă aveau magia în sânge. Ardea în ei şi îi făcea să dorească să întindă mâna lumii şi să-şi exercite puterea. Academii ca aceasta existau pentru a-i ajuta pe moroi să controleze magia şi să învețe cum să facă lucruri tot mai complexe cu ea. Elevii trebuiau să învețe de asemenea regulile privind folosirea magiei, reguli care erau instituite de secole şi care erau aplicate foarte strict.

Toți moroii aveau o mică aptitudine la fiecare element. Când ajungeau cam de vârsta noastră, învățăceii „se specializau" atunci când unul dintre elemente devenea mai puternic decât altele: pământ, apă, foc sau aer. A nu te specializa era ca şi cum n-ai trece prin pubertate.

Iar Lissa... ei bine, Lissa nu se specializase încă.

— Doamna Carmack mai predă asta? Ce o să spună?

— Spune că nu-şi face griji. Crede că se va manifesta cu timpul.

— I-ai... i-ai spus despre... Lissa clătină din cap.

— Nu. Bineînțeles că nu.

Am abandonat subiectul. Era ceva la care ne gândeam foarte mult, dar de care rareori vorbeam.

Ne-am mişcat din loc, cercetând mesele în căutarea uneia la care să ne aşezăm. Câteva perechi de ochi se ridicară spre noi cu o curiozitate ostentativă.

— Lissa! se auzi o voce din apropiere. Uitându-ne în direcția vocii, o văzurăm pe Natalie făcându-ne cu mâna. Lissa şi cu mine schimbarăm o privire. Natalie era un fel de verişoară a Lissei în sensul în care Victor era un fel de unchi, dar nu ne petreceam prea mult timpul cu ea.

Lissa ridică din umeri şi se îndreptă într-acolo.

— De ce nu?

Am urmat-o fără tragere de inimă. Natalie era drăguță, dar era şi una dintre cele mai neinteresante persoane pe care le cunoşteam. Cei mai mulți membri ai familiilor regale se bucurau de un fel de statut de vedetă, dar Natalie nu se potrivise niciodată acestei categorii. Era prea ştearsă, prea indiferentă la intrigile din Academie şi oricum prea neştiutoare pentru a le stăpâni cu adevărat.

Prietenii lui Natalie ne priviră cu o curiozitate tăcută, dar ea nu fu reținută. Ne îmbrățişa. Ca şi Lissa, avea ochi verzi de nuanța jadului, dar părul îi era negru-închis, cum fusese al lui Victor înainte ca boala să-l încărunțească.

— Te-ai întors! Ştiam că te vei întoarce! Toți au spus că ai plecat pentru totdeauna, dar n-am crezut asta niciodată. Ştiam că n-o să poți să stai departe. De ce-ai plecat? Se spun atâtea despre motivele plecării tale!

Lissa şi cu mine schimbarăm priviri în timp ce ea turuia în continuare.

— Camille spunea că una dintre voi a rămas însărcinată şi a fugit să facă un avort, dar ştiam că nu putea fi adevărat. Altcineva spunea că ai fugit să stai cu mama lui Rose, dar m-am gândit că doamna Kirova şi tati n-ar fi fost aşa de supărați dacă te-ai fi dus acolo. Ştiai că s-ar putea să fim colege de cameră? Vorbeam cu...

Pălăvrăgea întruna, arătându-şi colții în timp ce vorbea. Am zâmbit cu amabilitate, lăsând-o pe Lissa să facă față atacului până ce Natalie puse o întrebare periculoasă.

— Cum te-ai descurcat cu sângele, Lissa?

Cei de la masă ne priviră întrebător. Lissa îngheță, dar am intervenit imediat, minciuna venindu-mi fără efort pe buze.

— A, e simplu, sunt mulți oameni care vor s-o facă.

— Serios? întrebă unul din prietenii lui Natalie, făcând ochii mari.

— Îhî. Îi găseşti la petreceri şi în locuri din astea. Mereu caută o doză de ceva şi nu-şi dau seama

că un vampir o face: cei mai mulți sunt deja atât de drogați, că oricum nu-şi aduc aminte.

Detaliile mele deja vagi se epuizară, aşa că pur şi simplu am ridicat din umeri cât de calmă şi de sigură pe mine puteam. Nu că vreunul dintre ei ar fi ştiut mai multe.

— Cum spuneam, e uşor. Aproape mai uşor decât cu hrănitorii noştri.

Natalie acceptă această explicație şi apoi se lansă într-un alt subiect. Lissa îmi aruncă o privire recunoscătoare.

Ignorând din nou conversația, am început să cercetez vechile fețe, încercând să-mi dau seama cine umbla cu cine şi cum se deplasaseră polii de influență în şcoală. Mason, stând împreună cu un grup de novici, îmi întâlni privirea şi am zâmbit. Lângă el, se afla un grup de moroi de familie regală, râzând de ceva. Aaron şi fata blondă erau de asemenea acolo.

— Hei, Natalie, am spus, întorcându-mă şi întrerupând-o.

Nu păru să observe sau să o deranjeze întreruperea.

— Cine-i noua prietenă a lui Aaron?

— Cum? Ah. Mia Rinaldi. Văzându-mi privirea nedumerită, întrebă:

— Nu ți-o aduci aminte?

— Ar trebui? Era aici când am plecat?

— A fost mereu aici, spuse Natalie. E doar cu un an mai mică decât noi.

I-am aruncat o privire întrebătoare Lissei, care ridică doar din umeri.

— De ce e atât de pornită împotriva noastră? am întrebat. Niciuna dintre noi n-o cunoaşte.

— Nu ştiu, răspunse Natalie. Poate că e geloasă din cauza lui Aaron. Nu era prea cunoscută când voi ați plecat. A devenit foarte populară foarte repede. Nu e din familie regală sau ceva de genul ăsta, dar, odată ce a început să se întâlnească cu Aaron, a...

— Bine, mersi, am întrerupt-o. De fapt, nu... Mi-am întors privirea de la fața lui Natalie la cea a lui Jesse Zeklos, care trecea chiar atunci pe lângă masa noastră. Ah, Jesse. Uitasem de el. Îmi plăcea să flirtez cu Mason şi cu câțiva dintre ceilalți novici, dar Jesse era într-o cu totul altă categorie. Flirtai cu alți tipi pur şi simplu de dragul flirtului. Flirtai cu Jesse sperând să ajungi fără jumătate din haine împreună cu el. Era un moroi nobil şi era atât de sexy, că ar fi trebuit să poarte un avertisment cu ATENȚIE: INFLAMABIL. Îmi întâlni privirea şi zâmbi.

— Bună, Rose, bine ai revenit. Tot mai frângi inimile băieților?

— Te oferi voluntar? Zâmbetul i se lăți.

— Hai să ne întâlnim şi să aflăm. Dacă or să te elibereze vreodată condiționat.

Plecă mai departe şi l-am privit cu admirație. Natalie şi prietenii ei se holbau la mine cu uimire. Poate că nu sunt o zeiță în sensul în care e Dimitri, dar în acest grup Lissa şi cu mine eram un alt fel de zeițe — sau cel puțin foste zeițe.

— Dumnezeule, exclamă o fată. Nu-mi aminteam numele lui. Era Jesse.

— Da, am spus zâmbind. Chiar el.

— Mi-aş fi dorit să arăt ca tine, adăugă ea suspinând. Ochii lor se îndreptară asupra mea. Strict vorbind, eram pe jumătate moroi, dar înfățişarea mea era umană. Mă acomodasem atât de bine printre oameni în timpul perioadei în care fuseserăm plecate, că abia mă mai gândisem vreun pic la cum arăt. Aici, printre fetele moroi slabe şi cu pieptul mic, anumite trăsături — adică sânii mei mai mari şi şoldurile mai bine conturate — săreau în ochi. Ştiam că sunt frumoasă, dar, pentru băieții moroi, corpul meu era mai mult decât frumos: era sexy într-un fel aproape indecent. Dhampirii reprezentau o cucerire exotică, o noutate pe care toți băieții moroi voiau să o „guste”.

Era ironic că dhampirii aveau o asemenea putere de atracție aici, pentru că fetele moroi zvelte arătau foarte mult ca manechinele super-sfrijite de pe podiumurile de modă, atât de prețuite în lumea oamenilor. Cei mai mulți oameni nu puteau atinge niciodată acel „ideal” de slăbănogie, tot aşa cum fetele moroi nu puteau arăta niciodată ca mine. Fiecare îşi dorea ceea ce nu putea avea.

Lissa şi cu mine am reuşit să stăm împreună la cursurile noastre comune de după-amiază, dar n-am vorbit prea mult. Privirile de care amintise ne-au urmărit, desigur, dar am descoperit că, cu cât vorbeam mai mult cu oamenii, cu atât deveneau mai prietenoşi. Încet, treptat, părură să-şi amintească cine eram, iar originalitatea isprăvii noastre nebuneşti se mai atenua. Nu şi curiozitatea legată de ea.

Sau poate că ar trebui să spun că îşi amintiră cine eram eu. Pentru că eram singura care vorbea. Lissa privea fix înainte, ascultând, dar neconfirmând, nici participând la încercările mele de conversație. O simțeam plină de nelinişte şi de tristețe.

— În regulă, i-am spus când cursurile se terminară. Eram afară din şcoală şi eram pe de-a întregul conştientă că, făcând asta, deja încălcăm termenii înțelegerii mele cu Kirova. Nu rămânem aici, am continuat, privind neliniştită prin campus. O să găsesc o cale de a ieşi.

— Crezi că am putea cu adevărat s-o facem a doua oară? întrebă încet Lissa.

— Absolut. Vorbeam încrezătoare, uşurată din nou că ştia ce simțeam. Prima dată, evadarea fusese destul de complicată. Să o facem din nou va fi cu adevărat dificil, nu că n-aş mai fi putut găsi o cale.

— Chiar ai face-o, aşa-i? Zâmbi, mai mult pentru sine decât mie, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva nostim.

Bineînțeles că ai face-o. Poate — poate că ar trebui să rămânem.

Am clipit cu uimire.

— Ce?

Nu era unul dintre răspunsurile mele cele mai elocvente, dar n-am reuşit mai mult. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la asta din partea ei.

— Te-am văzut, Rose. Te-am văzut vorbind cu alți novici în timpul orei, vorbind despre exerciții. Ți-e dor de asta.

— Nu merită, am susținut eu. Nu dacă... nu dacă tu... N-am reuşit să termin, dar avea dreptate. Mă citise.

Chiar îmi fusese dor de ceilalți novici. Până şi de unii dintre moroi. Dar era mai mult decât asta. Sentimentul de vinovăție că eram lipsită de experiență, că rămăsesem atât de mult în urmă, crescuse pe parcursul întregii zile.

— S-ar putea să fie mai bine, răspunse ea. Nu mi s-au mai întâmplat atâtea... ştii, lucruri, de ceva vreme. Nu m-am simțit ca şi cum cineva ne-ar urmări sau ne-ar supraveghea.

Nu i-am răspuns. Înainte de a părăsi Academia, avusese mereu impresia că o urmărea cineva, ca şi cum ar fi fost hăituită. N-am avut niciodată dovezi care să susțină acest lucru, dar am auzit-o odată pe una din profesoarele noastre vorbind încontinuu despre acelaşi gen de lucruri. Doamna Karp. Fusese o femeie moroi frumoasă, cu păr castaniu-roşcat intens şi pomeți proeminenți. Şi sunt foarte sigură că fusese nebună.

— Niciodată nu ştii cine te spionează, obişnuia să spună, mergând repede prin clasă în timp ce trăgea toate jaluzelele. Sau cine te urmăreşte. Cel mai bine e să fii în siguranță. Cel mai bine e să fii mereu în siguranță.

Chicotiserăm între noi, pentru că aşa fac elevii în apropierea profesorilor excentrici şi paranoici. Gândul că Lissa s-ar putea comporta ca ea mă nelinişti.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lissa, observând că mă pierdusem în gânduri.

— Ha? Nimic. Mă gândeam doar.

Am oftat, încercând să găsesc un echilibru între propriile mele dorințe şi ceea ce era cel mai bine pentru ea.

— Liss, putem să rămânem, cred... dar sunt câteva condiții.

Asta o făcu să râdă.

— Un fel de ultimatum al lui Rose, nu?

— Vorbesc serios.

Erau cuvinte pe care nu le rosteam prea des.

— Vreau să stai departe de cei din familiile regale. Nu cum ar fi Natalie sau alții ca ea, dar ştii tu, ceilalți. De cei care sunt pe val. Camille. Carly. Grupul acela.

Amuzamentul ei se transformă în uimire.

— Vorbeşti serios?

— Bineînțeles. Oricum, nu ți-au plăcut niciodată.

— Ție ți-au plăcut.

— Nu. Nu cu adevărat. Mi-a plăcut ceea ce puteau oferi. Toate petrecerile şi celelalte.

— Şi te poţi lipsi de asta acum? Mă privi cu scepticism.
— Bineînţeles. Ne-am lipsit de ele în Portland.
— Mda, dar aia a fost altceva. Privi în gol.
— Aici... aici trebuie să particip la asta. Nu pot să mă sustrag.
— Ba pe naiba. Natalie se ţine departe de chestia asta.
— Natalie nu va moşteni titlul familiei ei, răspunse ea. Eu deja îl am. Trebuie să fiu implicată, să încep să-mi fac relaţii. Andre...
— Liss, am oftat eu. Tu nu eşti Andre.
Nu-mi venea să cred că încă se mai compara cu fratele ei.
— El se implica mereu în toate treburile astea.
— Da, ei bine, am ripostat, el e mort acum. Faţa îi împietri.
— Ştii, uneori nu eşti prea agreabilă.
— Nu mă ţii lângă tine să fiu agreabilă. Dacă vrei agreabil, e o duzină de oi acolo care şi-ar sfâşia una alteia beregatele ca să intre în graţiile prinţesei Dragomir. Mă ţii lângă tine ca să-ţi spun adevărul şi iată care e acesta: Andre e mort. Tu eşti moştenitoarea acum şi o să abordezi lucrul ăsta cum vei putea mai bine. Dar, pentru moment, asta înseamnă să stai departe de cei din familiile regale. Pur şi simplu, n-o să ieşim în evidenţă. N-o să facem valuri. Te bagi din nou în chestia asta, Liss, şi o să-ţi pierzi...
— Minţile? completă ea ce nu terminasem eu. Mi-am ferit privirea.
— N-am vrut să...
— E în regulă, spuse după o clipă. Oftă şi-mi atinse braţul. Bine. O să rămânem şi o să ne ţinem departe de toate chestiile alea. „Să nu facem valuri", cum vrei tu. O să ne petrecem timpul cu Natalie.
Ca să fiu sinceră până la capăt, nu voiam deloc asta. Voiam să merg la toate petrecerile regale şi la toate festivităţile cu băutură, aşa cum făcuserăm înainte. Ani de zile ne ferisem de viaţa aceea, până la moartea părinţilor şi a fratelui Lissei. Andre ar fi trebuit să fie moştenitorul titlului familiei şi, fără îndoială, se comportase ca atare. Chipeş şi extrovertit, îi fermecase pe toţi cei pe care-i cunoscuse şi fusese un lider al tuturor cercurilor şi cluburilor regale care existau în campus. După moartea lui, Lissa considerase că era datoria ei faţă de familie să-i ia locul.
Ajunsesem să fac parte din acea lume alături de ea. Era uşor pentru mine, pentru că nu trebuia cu adevărat să am de-a face cu maşinaţiunile acesteia. Eram o fată dhampir frumuşică, care nu se sinchisea să intre în buclucuri şi să facă isprăvi nebuneşti. Am devenit o curiozitate; le plăcea să mă aibă în preajmă de dragul distracţiei.
Lissa trebuia să se confrunte cu alte probleme. Dragomirii erau una dintre cele douăsprezece familii cârmuitoare. Urma să aibă o poziţie foarte puternică în societatea moroilor, iar ceilalţi nobili tineri voiau să se pună bine cu ea. Falşii prieteni încercau să o linguşească şi să o facă să se alieze cu ei împotriva altora. Cei din familiile regale puteau mitui şi lovi pe la spate în acelaşi timp — şi asta doar între ei înşişi. Pentru dhampiri şi cei din afara familiilor, erau complet imprevizibili.
Aceste obiceiuri brutale îşi arătaseră deja efectele adverse asupra Lissei. Ea avea o fire deschisă, blândă, una pe care o iubeam şi nu-mi plăcea să o văd supărată şi stresată de intrigile celor din familiile regale. Devenise fragilă de când se petrecuse accidentul şi nicio petrecere din lume nu merita dacă o vedeam că suferă.
— Bine, atunci, am spus într-un sfârşit. O să vedem cum merge. Dacă ceva nu merge cum trebuie — orice — plecăm. Fără discuţie.
Încuviinţă din cap.
— Rose?
Amândouă ridicarăm privirile la silueta uriaşă a lui Dimitri. Speram să nu fi auzit partea despre plecarea noastră.
— Ai întârziat la exerciţii, spuse pe un ton calm. Văzând-o pe Lissa, înclină politicos din cap.
— Prinţesă.
În timp ce el şi cu mine ne îndepărtarăm, mă frământam în legătură cu Lissa şi mă întrebam dacă era cea mai bună alegere să rămânem aici. Nu simţeam nimic îngrijorător prin legătura noastră, însă

emoțiile ei deveneau tot mai puternice. Confuzie. Nostalgie. Frică. Speranță. Se revărsau în mine cu putere.

Am simțit smulgerea cu o clipă înainte de a se petrece. Era exact cum se întâmplase în avion: emoțiile ei deveniră atât de puternice, că mă „aspirară” în mintea ei înainte de a le putea opri. Puteam vedea şi simți acum ce simțea şi vedea ea.

Păşi încet prin sala de mese către micuța capelă rusească ortodoxă care deservea majoritatea necesităților religioase ale şcolii. Lissa participa frecvent la liturghie. Eu nu. Aveam o înțelegere pe termen lung cu Dumnezeu: fusesem de acord să cred în el — cât de cât — atâta vreme cât mă lăsa să dorm până târziu duminicile.

Dar când ea intră, am simțit că nu se afla acolo ca să se roage. Avea un alt scop, unul pe care nu-l cunoşteam. Privind în jur, se asigură că nici preotul, nici vreun credincios nu se aflau prin preajmă. Locul era pustiu.

Strecurându-se printr-o intrare în spatele capelei, urcă o scară îngustă cu trepte scârțâitoare până în pod. Aici era întuneric şi prăfuit. Singura lumină venea de la o fereastră mare cu vitralii care răsfrângea razele slabe ale răsăritului în mici giuvaieruri multicolore pe podea.

Până acum nu ştiusem că această încăpere era un loc regulat de refugiu pentru Lissa. Dar acum simțeam asta, îi percepeam amintirile despre cum obişnuia să evadeze aici pentru a fi singură şi a medita. Neliniştea din ea se diminua foarte uşor în timp ce privi împrejurimile familiare. Se aşeză pe scaunul de la fereastră şi îşi lăsă capul pe spate, vrăjită pentru o clipă de tăcere şi de lumină.

Moroii puteau suporta puțină lumină solară, spre deosebire de strigoi, dar trebuiau să-şi limiteze cât mai mult expunerea la lumină. Stând acolo, aproape că putea spune că stătea în bătaia soarelui, protejată însă de sticla care atenua razele.

Respiră, respiră pur şi simplu, îşi spuse ea. O să fie bine. Rose va avea grijă de tot.

Ca întotdeauna, credea din tot sufletul acest lucru şi se relaxa şi mai mult.

Apoi o voce joasă vorbi din întuneric.

— Academia o poți avea, dar nu locul de la fereastră. Sări brusc în picioare, cu inima bătând tare. Îi împărtăşeam teama şi pulsul mi se acceleră.

— Cine-i acolo?

O clipă mai târziu, o umbră răsări din spatele unui morman de cutii, puțin în afara câmpului ei vizual. Silueta păşi înainte şi, în lumina slabă, trăsături cunoscute se materializară. Păr negru răvăşit. Ochi albastru-deschis. Un zâmbet mereu sarcastic. Christian Ozera.

— Stai liniştită, spuse el. N-o să te muşc. Ei bine, nu în felul de care ți-e teamă ție.

Chicoti la propria lui glumă. Ei nu i se păru amuzant. Uitase complet de Christian. Şi eu la fel.

Indiferent ce se întâmpla în lumea noastră, câteva adevăruri fundamentale privind vampirii rămâneau aceleaşi. Moroii erau vii; strigoii erau morți vii. Moroii erau muritori; strigoii erau nemuritori. Moroii erau născuți; strigoii erau făcuți.

Şi erau două modalități de a deveni strigoi. Strigoii puteau transforma oamenii, dhampirii sau moroii în strigoi printr-o singură muşcătură. Moroii ispitiți de făgăduința nemuririi puteau deveni strigoi prin propria lor alegere dacă ucideau intenționat o altă persoană în timp ce se hrăneau. Acest lucru era considerat a fi malefic şi nefiresc, cel mai mare păcat posibil, atât împotriva modului de viață al moroilor, cât şi împotriva firii înseşi. Moroii care alegeau această cale întunecată îşi pierdeau capacitatea de a intra în legătură cu magia elementelor şi cu alte forțe ale lumii. De aceea nu mai puteau sta în lumina soarelui. Asta li se întâmplase părinților lui Christian. Erau strigoi.

Cinci

Sau, mai corect spus, fuseseră strigoi. Un comando de gardieni îi vânase şi-i ucisese. Dacă era adevărat ce se spunea, Christian asistase la toate acestea când era foarte mic. Şi, cu toate că el însuşi nu era strigoi, unii credeau că nu era foarte departe, cu obiceiul lui de a se îmbrăca mereu în negru şi firea lui retrasă.

Strigoi sau nu, n-aveam încredere în el. Era un înfumurat şi am ţipat în tăcere la Lissa să iasă de acolo — nu că ţipetele mele ajutară la ceva. Prostia asta de legătură unidirecţională.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

— Admir priveliştea, bineînţeles. Scaunul ăla cu prelata pe el este deosebit de plăcut în perioada asta a anului. Acolo, avem o cutie veche plină cu scrieri ale preafericitului şi nebunului Sf. Vladimir. Şi să nu uităm masa aceea frumoasă fără picioare din colţ.

— Mă rog.

Lissa îşi roti ochii şi se deplasă către uşă, voind să plece, dar el îi bloca drumul.

— Ei, dar tu? o zeflemisi el. De ce eşti aici? N-ai petreceri la care să mergi sau vieţi pe care să le distrugi?

O parte din vechea vervă a Lissei reveni.

— Mamă, ce amuzant. Acum fac parte dintr-un fel de ceremonie de iniţiere? Du-te şi vezi dacă poţi s-o enervezi pe Lissa ca să arăţi cât de tare eşti? O fată pe care nici măcar n-o cunosc a ţipat la mine azi şi acum trebuie să am de-a face cu tine? De ce e nevoie ca să fiu lăsată în pace?

— Ah. Deci din cauza asta eşti aici. Ca să-ţi plângi de milă.

— Nu glumesc. Vorbesc serios.

Simţeam că Lissa se înfurie. Supărarea ei creştea. El ridică din umeri şi se sprijini nepăsător de un perete înclinat.

— Şi eu la fel. Ador autocompătimirile. Păcat că n-am adus batiste. Despre ce vrei să te plângi mai întâi? Că o să-ţi ia o zi întreagă să redevii populară? Că va trebui să aştepţi două săptămâni înainte ca Hollister să-ţi expedieze nişte haine noi? Dacă plăteşti pentru livrare cu prioritate, s-ar putea să nu dureze aşa de mult..

— Lasă-mă să plec, spuse furioasă, de data asta împingându-l într-o parte.

— Stai, spuse el când ea ajunse la uşă. Sarcasmul îi dispăru din voce.

— Ăăă... cum a fost?

— Cum a fost ce? izbucni ea.

— Să fii afară. Departe de Academie.

Ea ezită o clipă înainte de a răspunde, prinsă nepregătită de ceea ce părea o încercare sinceră de conversaţie.

— A fost minunat. Nimeni nu ştia cine sunt. Eram doar un chip oarecare. Nu un moroi. Nu prinţesă. Nu altceva. Privi în jos. Toată lumea aici crede că ştie cine sunt.

— Mda. E destul de greu să treci peste trecut, spuse el cu amărăciune.

În clipa aceea, Lissei îi trecu prin minte — şi mie automat — cam cât de greu ar putea fi să fii în pielea lui. În cea mai mare parte a timpului, oamenii se purtau cu el ca şi cum n-ar fi existat. Ca şi cum era o fantomă. Nu vorbeau cu sau despre el. Pur şi simplu nu-l observau. Stigmatul crimei părinţilor lui era prea puternic, aruncându-şi umbra asupra întregii familii Ozera.

Totuşi, o scosese din sărite şi nu era pregătită să-i fie milă de el.

— Ia stai — acum te autocompătimeşti tu? El râse, aproape aprobator.

— Camera asta a fost locul meu de autocompătimire de un an.

— Îmi pare rău, spuse Lissa sarcastică. Veneam aici înainte să plec. Am o vechime mai mare.

— Cine pleacă la plimbare pierde locul... Pe lângă asta, trebuie să mă asigur că stau aproape de capelă cât mai mult cu putinţă, ca oamenii să ştie că nu m-am transformat în strigoi... încă.

Din nou, tonul lui înverşunat ieşi la iveală.

— Te vedeam mereu la liturghie. E singurul motiv pentru care te duci? Să faci impresie?

Strigoii nu puteau intra pe pământ sfânt. Încă o chestie de genul păcat-împotriva-lumii.

— Bineînţeles, spuse el. Altfel de ce să mergi? Pentru binele sufletului?

— Mă rog, spuse Lissa, care avea, evident, o opinie diferită. Atunci, o să te las singur.
— Stai, spuse el iar.
Nu părea să vrea s-o lase să plece.
— Facem o înţelegere. Poţi să stai şi tu aici dacă-mi spui ceva.
— Ce?
Întoarse privirea spre el. El se aplecă înainte.
— Din toate zvonurile pe care le-am auzit despre tine azi — şi crede-mă, am auzit destule, chiar dacă, de fapt, nimeni nu mi le-a spus mie — era unul care nu s-a discutat prea mult. Au disecat orice în rest: de ce ai plecat, ce ai făcut acolo, de ce te-ai întors, specializarea, ce i-a spus Rose Miei, bla-bla-bla. Şi din toate astea nimeni, nimeni n-a pus niciodată la îndoială povestea aia stupidă pe care le-a turnat-o Rose despre cum există tot felul de oameni de la periferia societăţii care te-au lăsat să le iei sânge.
Ea îşi feri privirea şi am simţit cum obrajii încep să-i ardă.
— Nu e stupidă. Sau o poveste. El râse încet.
— Am trăit printre oameni. Mătuşa mea şi cu mine am stat retraşi după ce părinţii mei... au murit. Nu e aşa de simplu să găseşti sânge.
Când ea nu răspunse, el râse din nou.
— A fost Rose, nu-i aşa? Ea te-a hrănit.
O teamă nouă ne cuprinse pe amândouă. Nimeni de la şcoală nu trebuia să ştie asta. Kirova şi gardienii care fuseseră prezenţi ştiau, dar ţineau acest lucru pentru ei.
— Bine. Dacă asta nu e prietenie, nu ştiu ce e, spuse el.
— Să nu spui nimănui, îi scăpă ei.
Asta ne mai lipsea. După cum tocmai mi se reamintise, hrănitorii erau dependenţi de muşcăturile de vampir. Acceptam acest lucru ca fiind ceva normal, dar, cu toate astea, îi dispreţuiam. Pentru oricine altcineva — mai ales pentru un dhampir — a lăsa un moroi să ia sânge de la tine era aproape, ei bine, obscen. De fapt, unul dintre lucrurile cele mai perverse, practic pornografice pe care le putea face un dhampir era să lase un moroi să-i bea sângele în timpul sexului.
Lissa şi cu mine nu făcuserăm sex, desigur, dar amândouă ştiuserăm ce vor crede ceilalţi despre faptul că o hrăneam.
— Nu spune nimănui, repetă Lissa.
Îşi băgă mâinile în buzunarele hainei şi se aşeză pe una dintre lăzi.
— Cui să-i spun? Uite, du-te şi ia locul de la fereastră. Poţi să-l foloseşti azi şi să stai aici o vreme. Dacă nu-ţi mai e şi acum frică de mine.
Ea ezită, studiindu-l. El părea trist şi ursuz, cu buzele strânse într-un fel de zâmbet afectat de genul ce-rebel-sunt. Dar nu părea prea periculos. Nu arăta ca un strigoi. Precaută, ea se reaşeză pe scaunul de la fereastră, frecându-şi fără să-şi dea seama mâinile din cauza frigului.
Christian o privi şi, o clipă mai târziu, aerul se încălzi considerabil.
Lissa se uită în ochii lui Christian şi zâmbi, surprinsă că nu observase mai înainte cât de vineţi din cauza frigului îi fuseseră mâinile înainte.
— Eşti specializat în foc?
El încuviinţă cu o mişcare a capului şi-şi trase un scaun rupt.
— Acum avem condiţii de lux. Viziunea încetă.
— Rose? Rose?
Clipind, mi-am concentrat privirea pe chipul lui Dimitri. Se apleca asupra mea, cu mâinile strângându-mi umerii. Mă oprisem din mers; stăteam în mijlocul curţii interioare care separa clădirile claselor mari.
— Te simţi bine?
— Eu... da. Am fost... am fost cu Lissa...
Mi-am pus mâna pe frunte. Niciodată nu mai avusesem o experienţă atât de lungă sau de clară ca aceasta.
— Am fost în mintea ei.
— Mintea... ei?

— Face parte din legătură.
Nu prea aveam chef să intru în amănunte.
— Ea e bine?
— Da, e...
Am ezitat. Era oare bine? Christian Ozera tocmai o invitase să petreacă timpul cu el. Nu era de bine. Pe de o parte vorbeam despre cum „să nu facem valuri" şi apoi trecea de partea inamicului. Dar emoţiile ce se reverberau prin legătura noastră nu mai erau de teamă sau de nelinişte. Era aproape liniştită, cu toate că încă puţin nervoasă.
— Nu e în pericol, am spus în cele din urmă. Aşa speram.
— Poţi să continui să mergi?
Războinicul dur, indiferent de dinainte dispăruse — pentru o clipă — şi chiar părea îngrijorat. Cu adevărat îngrijorat. Simţind că mă priveşte aşa, am simţit o tulburare — ceea ce era, desigur, o prostie. N-aveam niciun motiv să mă pierd cu firea doar pentru că omul era mult prea chipeş. La urma urmei, era un zeu nesociabil, potrivit lui Mason. Unul care se presupunea că avea să-mi facă tot felul de probleme.
— Da. Sunt bine.
Am intrat în vestiarul sălii de gimnastică şi m-am schimbat cu echipamentul de sport pe care cineva se învrednicise în sfârşit să mi-l dea după o zi de făcut exerciţii în blugi şi în tricou. Ce scârbos. Eram neliniştită de faptul că Lissa petrecea timpul cu Christian, dar am alungat pentru mai târziu acest gând, în timp ce muşchii mă informau că nu mai voiau să mai facă alte exerciţii astăzi.
Aşa că i-am sugerat lui Dimitri că poate ar trebui să mă scutească de data asta.
El râse şi eram destul de sigură că râdea de mine şi nu cu mine.
— Ce-i aşa de râs?
— Oh, spuse el, iar zâmbetul îi pieri. Vorbeai serios.
— Bineînţeles! Uite, practic, sunt trează de două zile. De ce trebuie să începem antrenamentul ăsta acum? Lasă-mă să mă duc la culcare, m-am văitat. Doar o oră.
Îşi încrucişa braţele şi se uită în jos la mine. Îngrijorarea de dinainte dispăruse. Acum era strict profesional. De o severitate protectoare.
— Cum te simţi după antrenamentul pe care l-ai făcut până acum?
— Mă doare ca naiba.
— O să te simţi şi mai rău mâine.
— Aşa, şi?
— Aşa că mai bine te antrenezi în continuare, cât încă nu te simţi... atât de rău.
— Ce fel de logică e asta? am ripostat.
Dar n-am mai comentat, în vreme ce el mă conduse în sala de forţă. Îmi arătă greutăţile şi ridicările pe care voia să le fac, apoi se întinse într-un colţ cu un roman western jerpelit. Ce mai zeu.
Când am terminat, veni lângă mine şi-mi arătă câteva întinderi pentru relaxarea corpului.
— Cum ai ajuns gardianul Lissei? am întrebat. Nu erai aici acum câţiva ani. Măcar ai fost instruit la şcoala asta?
Nu răspunse imediat. Aveam impresia că nu vorbea despre el foarte des.
— Nu. Am urmat-o pe cea din Siberia.
— Mamă. Ăsta trebuie să fie singurul loc mai rău ca Montana.
O licărire de ceva — poate amuzament — i se ivi în ochi, dar nu arătă că a prins gluma.
— După ce am absolvit, am fost gardian pentru un lord din familia Zeklos. A fost ucis recent.
Zâmbetul îi dispăru, faţa i se întunecă.
— M-au trimis aici pentru că aveau nevoie de mai mulţi gardieni în campus. Când prinţesa a fost găsită, m-au repartizat ei, de vreme ce deja eram pe-aici. Decizie la care nimeni nu s-a gândit înainte ca ea să părăsească campusul.
Am cugetat la ce spusese mai înainte. Nişte strigoi l-au ucis pe tipul pe care trebuia să-l păzească?
— Lordul ăsta a murit în timpul străjii tale?
— Nu. Era cu celălalt gardian al său. Eu eram plecat. Tăcu, cu gândurile în mod clar în altă parte.

Moroii aveau multe aşteptări de la noi, dar recunoşteau că gardienii erau — mai mult sau mai puţin — doar oameni. Astfel că gardienii erau plătiţi şi li se acorda timp liber ca în oricare altă slujbă. Unii gardieni foarte loiali — ca mama mea — refuzau vacanţele, juruindu-se să nu plece niciodată de lângă moroii lor. Privindu-l pe Dimitri acum, aveam sentimentul că s-ar putea foarte bine să devină unul dintre aceştia. Dacă fusese plecat în permisie legală, cu greu s-ar fi putut învinui pe sine pentru ce i s-a întâmplat tipului acela. Totuşi, probabil că oricum se învinuia. Şi eu m-aş fi învinuit dacă i se întâmpla ceva Lissei.

— Hei, am spus, dorindu-mi deodată să-l înveselesc, ai contribuit la punerea la cale a planului de a ne aduce înapoi? Pentru că a fost destul de bun. Forţă brută şi toate celelalte.

Ridică o sprânceană curios. Tare. Mereu îmi dorisem să pot face asta.

— Îmi faci complimente pentru asta?

— Păi a fost incomparabil mai bine decât ultimul pe care l-au încercat.

— Ultimul?

— Îhî. În Chicago. Cu haita de câini parapsihici.

— Asta a fost prima dată când v-am găsit. În Portland. Mi-am întrerupt exerciţiul şi m-am ridicat în capul oaselor, încrucişându-mi picioarele.

— Hmm, nu cred că mi-am imaginat câini parapsihici. Cine altcineva i-ar fi putut trimite? Nu ascultă decât de moroi. Poate că nu ţi-a spus nimeni despre asta.

— Poate, spuse el indiferent.

Figura lui îmi dădea de înţeles că nu mă credea.

După antrenament, m-am întors în internatul novicilor. Elevii moroi locuiau de cealaltă parte a curţii interioare, mai aproape de sala de mese. Dispunerea spaţiilor de locuit se baza parţial pe principii practice. Faptul că stăteam aici ne făcea pe noi, novicii, să fim mai aproape de sala de gimnastică şi de terenurile de antrenament. Dar locuiam separat şi din cauza diferenţelor dintre stilurile de viaţă ale moroilor şi dhampirilor. Internatul lor nu avea aproape deloc ferestre, în afara celor fumurii care estompau lumina soarelui. Aveau de asemenea o secţiune specială în care hrănitorii se aflau mereu la dispoziţie. Internatul novicilor era construit într-un mod mai deschis, lăsând să intre mai multă lumină.

Aveam propria mea cameră pentru că eram foarte puţini novici, iar fete, şi mai puţine. Camera pe care mi-o repartizaseră era mică şi simplă, cu un pat dublu şi un birou cu un computer. Puţinele mele lucruri fuseseră trimise pe ascuns din Portland şi se aflau acum în cutii răspândite prin cameră. Am cotrobăit prin ele, scoţând un tricou în care să dorm. Făcând asta, am găsit două poze, una cu Lissa şi cu mine la un meci de fotbal în Portland şi o alta făcută când plecasem în vacanţă cu familia ei, cu un an înainte de accident.

Le-am aşezat pe birou şi am pornit computerul. Cineva de la departamentul tehnic mă ajutase dându-mi o foaie cu instrucţiuni pentru reactualizarea contului meu de e-mail şi setarea unei parole. Am făcut ambele lucruri, bucuroasă să descopăr că nimeni nu-şi dăduse seama că acest lucru mi-ar putea servi ca modalitate de a comunica cu Lissa. Prea obosită să-i scriu acum, eram gata să închid totul, când am observat că aveam deja un mesaj. De la Janine Hathaway. Era scurt:

Mă bucur că te-ai întors. Ce ai făcut este de neiertat.

— Şi eu te iubesc, mamă, am mormăit, închizând computerul cu totul.

După aceea, când m-am băgat în pat, am adormit chiar înainte de a pune capul pe pernă şi, exact cum prevestise Dimitri, m-am simţit de zece ori mai rău când m-am trezit dimineaţa următoare. Stând întinsă acolo în pat, am reexaminat avantajele fugii. Apoi mi-am adus aminte că am luat bătaie şi m-am gândit că singura cale de a împiedica ca asta să se întâmple din nou era să rabd mai multă bătaie în această dimineaţă.

Durerea făcu să-mi fie mult mai greu, dar am supravieţuit exerciţiilor cu Dimitri dinaintea începerii cursurilor şi cursurilor care au urmat fără să-mi pierd cunoştinţa.

La prânz, am tras-o din vreme pe Lissa departe de masa lui Natalie şi i-am ţinut o morală demnă de Kirova despre Christian — dojenind-o în special pentru că-i spusese despre chestiunea legată de sânge. Dacă asta avea să se afle, ne va ucide pe amândouă din punct de vedere social, iar eu n-aveam încredere în el că va păstra secretul.

Lissa era preocupată de altele.
— Ai fost în mintea mea iar? exclamă ea. Atât de mult timp?
— N-am făcut-o dinadins, am susținut eu. Pur şi simplu s-a întâmplat. Şi nu asta e problema. Cât ai mai stat cu el după aceea?
— Nu foarte mult. A fost într-un fel... distractiv.
— Ei bine, nu poți s-o mai faci. Dacă oamenii află că pierzi vremea cu el, or să te facă praf. Am privit-o cu precauție. Nu îți place, cumva, de el, nu?
Râse cu dispreț.
— Nu. Bineînțeles că nu.
— Bine. Fiindcă dacă ai de gând să cauți un tip, recucereşte-l pe Aaron.
Da, era plictisitor, da, dar nu reprezenta nicio amenințare. Exact ca Natalie. Cum se face că toți oamenii inofensivi erau atât de neinteresanți? Poate că asta era definiția lipsei de pericol.
Râse.
— Mia mi-ar scoate ochii.
— Putem să ne punem cu ea. Pe lângă asta, el merită pe cineva care nu-şi face cumpărăturile la raionul pentru copii.
— Rose, nu trebuie să mai spui lucruri de genul ăsta.
— Spun doar ce nu vrei să spui tu.
— E doar cu un an mai tânără, spuse Lissa. Râse. Nu-mi vine să cred că tu te gândeşti că eu sunt cea care o să ne bage în bucluc.
Zâmbind în timp ce mergeam spre clasă, am privit-o cu coada ochiului.
— Aaron arată totuşi destul de bine, ei? Zâmbi şi ea şi-mi evită privirea.
— Mda. Destul de bine.
— Aha. Vezi? Ar trebui să încerci să-l cucereşti.
— Mă rog. Îmi convine cum suntem acum, prieteni.
— Prieteni care-şi vârau limba unul altuia în gură. Dădu ochii peste cap.
— Bine. N-am mai tachinat-o. Poți să-l laşi pe Aaron să stea la grădiniță, atâta vreme cât stai departe de Christian. E periculos.
— Exagerezi. N-o să se transforme în strigoi.
— Are o influență negativă. Râse.
— Crezi că eu sunt în pericol să devin strigoi?
Nu aşteptă răspunsul meu, şi-o luă înainte pentru a deschide uşa de la clasa de ştiințe naturale. Oprindu-mă acolo, mi-am repetat neliniştită cuvintele ei, apoi, după o clipă, am urmat-o. Când am intrat, am putut să văd puterea regală în acțiune. Câțiva băieți — asistați de nişte fete care priveau chicotind — necăjeau un moroi slab şi deşirat. Nu-l cunoşteam prea bine, dar ştiam că era sărac şi cu siguranță nu era dintr-o familie domnitoare. Doi dintre tartorii lui erau specializați în magia aerului şi îi suflaseră hârtiile de pe pupitru, făcându-le să zboare pe curenți de aer prin încăpere, în timp ce tipul încerca să le prindă.
Instinctul mă îndemnă să fac ceva, poate să mă duc să-l pocnesc pe unul dintre ei. Dar nu puteam să mă iau la bătaie cu toți cei care mă supărau şi cu siguranță nu cu un grup de membri ai familiilor regale — mai ales când Lissa nu trebuia să intre în atenția lor. Aşa că nu am putut decât să le arunc o privire dezgustată în timp ce m-am dus la pupitrul meu. În acest timp, o mână mă prinse de braț. Jesse.
— Bună, am spus veselă.
Din fericire, nu părea să participe la şedința de tortură.
— Jos mâna de pe marfă!
Îmi zâmbi, dar îşi ținu mâna pe mine.
— Rose, povesteşte-i lui Paul despre cum ai început bătaia la ora doamnei Karp.
Mi-am aplecat capul spre el, zâmbindu-i ştrengăreşte.
— Am pornit o grămadă de bătăi la ora ei.
— Cea cu crabul. Şi cu gerbilul. Aducându-mi-o aminte, am început să râd.
— A, da. Era un hamster, cred. Pur şi simplu l-am aruncat în bazinul crabului şi erau amândoi

agitați fiindcă erau atât de aproape de mine, aşa că au început să se bată.
Paul, un tip care stătea în apropiere şi pe care nu-l cunoşteam prea bine, chicoti şi el. Se pare că se transferase anul trecut şi nu auzise de asta.
— Cine a câştigat?
M-am uitat la Jesse nedumerită.
— Nu mai țin minte. Tu ții?
— Nu. Mi-o amintesc doar pe Karp ieşindu-şi din minți. Se întoarse către Paul. Frate, trebuia s-o vezi pe profa asta nebună pe care o aveam. Credea că e urmărită şi izbucnea spunând chestii care n-aveau niciun sens. Era țicnită. Se plimba prin campus când toată lumea dormea.
Am zâmbit forțat, ca şi cum mi s-ar fi părut amuzant, însă mi-am reamintit de doamna Karp, surprinsă că mă gândesc la ea a doua oară în ultimele două zile. Jesse avea dreptate — chiar se plimba mult prin campus când încă mai lucra aici. Era destul de înspăimântător. Mă întâlnisem cu ea odată — pe neaşteptate.
Ieşeam coborând pe fereastra dormitorului ca să-mi petrec timpul cu alții. Era după ora de culcare şi se presupunea că toți eram în camerele noastre, dormind duşi. Astfel de metode de evadare erau ceva obişnuit pentru mine. Mă pricepeam la ele.
Dar atunci am căzut. Aveam o cameră la etajul al doilea şi mi-am pierdut echilibrul cam la jumătatea coborârii. Simțind că mă apropii în viteză de pământ, am încercat cu disperare să mă apuc de ceva şi să-mi încetinesc căderea. Piatra aspră a clădirii îmi sfâşia pielea, producându-mi tăieturi pe care eram prea ocupată ca să le mai simt. M-am izbit de pământul acoperit de iarbă, cu spatele, pierzându-mi răsuflarea.
— Ce necuviincios, Rosemarie. Ar trebui să fii mai atentă. Instructorii tăi ar fi dezamăgiți.
Privind prin părul încâlcit, am văzut-o pe doamna Karp cu privirea aplecată spre mine, o privire uimită. În acest timp, durerea îmi săgeta fiecare parte a corpului.
Ignorând durerea cât de bine puteam, m-am chinuit să mă ridic în picioare. Să fii în clasă cu nebuna de Karp în timp ce eşti înconjurat de alți studenți era una. Să stai afară singur cu ea era cu totul altceva. Avusese întotdeauna un licăr ciudat, nebunesc în ochi, care-mi făcea pielea de găină. De asemenea, exista o mare probabilitate să mă târască la Kirova pentru a fi pedepsită. La fel de îngrozitor.
În schimb, zâmbi doar şi se întinse să mă ajute să mă ridic. Am tresărit, dar am lăsat-o să mă ia de mâini. Scoase un sunet de compătimire când văzu juliturile. Strângându-mi mâinile mai tare, se încruntă uşor. Am simțit o furnicătură pe piele, amestecată cu un soi de senzație plăcută şi apoi rănile se închiseră. O amețeală mă cuprinse pentru scurt timp. Temperatura îmi crescu brusc. Sângele dispăru, la fel şi durerea din şold şi din picior.
Gâfâind, mi-am tras repede mâinile. Văzusem multă magie a moroilor, dar niciodată aşa ceva.
— Ce... ce ați făcut?
Îmi zâmbi iar în felul acela ciudat.
— Întoarce-te în internatul tău, Rose. Sunt lucruri rele aici, afară. Niciodată nu ştii ce te urmăreşte.
Încă mă mai holbam la mâinile mele.
— Dar...
Mi-am ridicat privirea înapoi la ea şi pentru prima dată am observat că avea cicatrici la tâmple. Ca nişte urme de unghii care se înfipseseră în ele. Îmi făcu cu ochiul.
— N-o să te pârăsc dacă nici tu nu mă pârăşti.
Am revenit brusc în prezent, tulburată de amintirea acelei nopți bizare. Jesse, între timp, îmi povestea despre o petrecere.
— Trebuie să te strecori afară în seara asta. Mergem în locul acela din pădure pe la opt şi jumătate. Mark a făcut rost de ceva iarbă.
Am oftat cu părere de rău, regretul luând locul fiorului pe care îl simțisem din cauza amintirii doamnei Karp.
— Nu pot să plec pe ascuns. Sunt cu temnicerul meu rus.
El dădu drumul brațului meu, cu o privire dezamăgită şi-şi trecu o mână prin părul lui blond-

arămiu. Mda. Era mare păcat că nu puteam să stau cu el. Va trebui ca pe viitor să rezolv problema asta.

— Şi nu poţi să scapi de pedeapsă prin bună purtare? zâmbi el.

În timp ce-mi găseam locul, i-am aruncat ceea ce speram să fie un zâmbet seducător.

— Sigur, am strigat peste umăr, dacă voi fi cuminte vreodată.

ŞASE

Oricât de mult ma ne linişte a întâlnirea Lissei cu Christian, a doua zi îmi dădu o idee.

— Hei, Kirova — ăăă, doamnă Kirova.

Stăteam în pragul biroului ei, fără să mă fi deranjat să stabilesc o întrevedere. Ridică privirea din nişte hârtii, evident nemulţumită să mă vadă.

— Da, domnişoară Hathaway?

— Arestul meu la domiciliu înseamnă că nu pot merge la biserică?

— Poftim?

— Mi-aţi spus că, atunci când nu sunt la clasă sau la antrenament, trebuie să rămân în dormitor. Dar cum rămâne duminica cu biserica? Nu cred că e deloc corect să puneţi piedică nevoilor mele... hmm, religioase.

Şi-am continuat în gând: Sau să mă lipsiţi de o altă şansă — oricât de mică sau plictisitoare — de a petrece timpul cu Lissa.

Îşi ridică ochelarii pe nas.

— Nu ştiam că ai vreo nevoie religioasă.

— L-am descoperit pe Isus când eram plecată.

— Mama ta nu e atee? mă întrebă cu scepticism.

— Şi tata probabil că e musulman. Dar am mers înainte pe propria mea cale. N-ar trebui să-mi puneţi piedici.

Scoase un sunet care semăna cu un chicotit.

— Nu, domnişoară Hathaway, n-ar trebui. Foarte bine. Poţi lua parte la slujbele duminicale.

Bucuria victoriei fu de scurtă durată, însă, pentru că biserica se dovedi la fel de plictisitoare precum mi-o aminteam, atunci când am luat parte la slujbă câteva zile mai târziu. Am reuşit totuşi să stau lângă Lissa, simţindu-mă ca şi cum făceam ceva nepermis, însă fără teama de-a fi prinsă. În general, n-am făcut decât să studiez oamenii. Biserica era opţională pentru elevi, dar fiind atâtea familii est-europene, numeroşi elevi erau creştin-ortodocşi şi participau fie pentru că credeau, fie pentru că părinţii îi obligau.

Christian stătea în partea cealaltă a intervalului dintre bănci, prefăcându-se că e la fel de evlavios pe cât pretindea. Oricât de mult nu-mi plăcea de el, falsa lui credinţă tot mă făcea să zâmbesc. Dimitri stătea în spate, cu faţa în umbră şi, ca şi mine, nu se împărtăşi. Chiar dacă părea foarte atent, m-am întrebat dacă măcar asculta slujba. Eu eram din când în când atentă.

— Niciodată nu e uşor să urmezi calea lui Dumnezeu, spunea preotul. Chiar şi Sfântului Vladimir, patronul acestei şcoli, i-a fost greu. Atât de puternic îi era spiritul, că oamenii adesea se îmbulzeau în jurul lui, absorbiţi doar să-l asculte şi să se afle în prezenţa lui. Atât de mare era sufletul lui, spun vechile scrieri, că-i putea vindeca pe cei bolnavi. Însă, în ciuda acestor daruri, mulţi nu-l respectau. Îl luau în râs, susţinând că era derutat şi tulburat.

Ceea ce era un fel politicos de a spune că Vladimir era nebun.

Toată lumea ştia asta. Era unul dintre puţinii sfinţi moroi, aşa că preotului îi plăcea să vorbească mult despre el. Auzisem totul pe tema asta, de multe ori, înainte de plecarea noastră. Minunat. Se părea că aveam la dispoziţie o eternitate de duminici în care să aud istoria lui iar şi iar.

—...şi aşa a fost cu Arma cea atinsă de umbră. Mi-am ridicat brusc capul. Habar n-aveam despre ce vorbea preotul acum, pentru că nu mai fusesem atentă de ceva vreme. Dar cuvintele acelea îmi produseră o impresie puternică. Atinsă de umbră. Trecuse ceva vreme de când nu le auzisem, dar nu le uitasem niciodată. Am aşteptat, sperând că va continua, dar trecuse deja la următoarea parte a

slujbei. Predica se terminase.

Slujba se termină şi, în timp ce Lissa se întoarse pentru a pleca, am clătinat din cap spre ea.

— Aşteaptă-mă. Vin imediat.

Mi-am făcut loc prin mulțime, până în față, unde preotul vorbea cu câteva persoane. Am aşteptat nerăbdătoare să termine. Natalie era acolo, întrebându-l despre munca voluntară pe care o putea face. Uh. Când termină, plecă, salutându-mă în timp ce trecu pe lângă mine.

Preotul ridică sprâncenele când mă văzu.

— Bună, Rose. Mă bucur să te revăd.

— Da... şi eu, am spus. V-am auzit vorbind despre Arma. Despre cum era „atinsă de umbră”. Ce înseamnă asta?

Se încruntă.

— Nu sunt foarte sigur. A trăit acum multă vreme. Era adesea ceva obişnuit să te referi la oameni prin titulaturi care ilustrau unele trăsături ale lor. Se poate să i se fi spus aşa pentru a o face să pară înspăimântătoare.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea.

— Ah. Şi cine a fost ea?

De data asta încruntarea lui fu mai degrabă dezaprobatoare decât gânditoare.

— Am amintit-o de câteva ori.

— Ah, probabil că am... hmm, n-am fost atentă. Expresia dezaprobatoare deveni mai puternică.

— Aşteaptă numai o clipă.

Dispăru prin uşa de lângă altar, cea pe care intrase Lissa pentru a urca în pod. Mi-a trecut prin minte să fug, dar m-am gândit că Dumnezeu m-ar putea trăsni pentru asta. După mai puțin de un minut, preotul se întoarse cu o carte. Mi-o întinse. Sfinți moroi.

— Poți să afli despre ea de aici. Data viitoare când te voi vedea, aş vrea să aud ceea ce ai învățat.

M-am încruntat în timp ce mă depărtam. Minunat. Temă de făcut pentru preot.

În pragul capelei am găsit-o pe Lissa stând de vorbă cu Aaron.

Îmi zâmbi în timp ce vorbea, iar sentimentele care veneau dinspre ea erau de bucurie, deşi cu siguranță nu de iubire nebunească.

— Glumeşti, exclamă ea. El clătină din cap.

— Nu.

Văzându-mă trecând pe lângă ei, Lissa se întoarse către mine.

— Rose, n-o să-ți vină să crezi. O ştii pe Abby Bădica? Şi pe Xander? Gardianul lor vrea să demisioneze. Şi să se căsătorească cu un alt gardian.

Ei, asta era o bârfă interesantă. De fapt, un scandal.

— Serios? Şi or să plece împreună? Încuviință din cap.

— Îşi iau o casă. Or să-şi ia slujbe printre oameni, cred.

M-am uitat la Aaron, care dintr-odată devenise timid de față cu mine.

— Ce părere au Abby şi Xander despre asta?

— Sunt stânjeniți. Cred că-i o prostie. Apoi îşi dădu seama cu cine stă de vorbă. Ah, n-am vrut să spun...

— Nu contează. I-am zâmbit încordat. Chiar este o prostie.

Mamă. Eram uimită. Partea rebelă din mine adora orice poveste în care oamenii „se opuneau sistemului”. Numai că, în acest caz, ei se opuneau sistemului meu, celui în care fusesem educată să cred întreaga viață.

Dhampirii şi moroii aveau o rânduială ciudată. La origine, dhampirii se născuseră din moroi care se amestecaseră cu oameni. Din nefericire, dhampirii nu se puteau reproduce între ei — sau cu oameni. Era o chestie genetică ciudată. Şi catârii erau la fel, mi se spusese, cu toate că asta nu era o comparație pe care-mi plăcea prea mult să o aud. Dhampirii şi cei care erau moroi în întregime puteau avea copii împreună, şi, printr-o altă curiozitate genetică, copiii lor ieşeau ca dhampiri standard, cu jumătate din gene umane şi jumătate de vampir.

Moroii fiind singurii cu care dhampirii se puteau reproduce, trebuia să stăm aproape de ei şi să ne amestecăm cu ei. La fel, devenise important pentru noi ca moroii pur şi simplu să

supraviețuiască. Fără ei, eram terminați. Şi, din cauza modului în care strigoilor le plăcea să-i omoare pe moroi unul după altul, supraviețuirea lor devenise o preocupare legitimă pentru noi.

Aşa s-a dezvoltat sistemul gardienilor. Dhampirii nu puteau face magie, dar eram războinici puternici. Moşteniserăm simțuri şi reflexe ascuțite de la genele vampirice, iar putere şi mai multă rezistență de la genele umane. De asemenea, nu eram limitați de nevoia de sânge sau de neplăcerea provocată de lumina soarelui. Sigur, nu eram atât de puternici ca strigoii, dar ne antrenam din greu, iar gardienii făceau o treabă impresionantă în protejarea moroilor. Cei mai mulți dhampiri considerau că merita să-şi rişte propriile vieți pentru a se asigura că neamul nostru va mai putea să aibă copii.

De vreme ce moroii voiau de obicei să aibă şi să crească copii moroi, nu auzeai prea multe poveşti de dragoste pe termen lung între moroi şi dhampiri. În special, nu vedeai prea multe femei moroi împreună cu tipi dhampiri. Dar multor tineri moroi le plăcea să se încurce cu femei dhampir, cu toate că de obicei tipii aceia se însurau mai apoi cu femei moroi. Asta făcea să existe multe mame dhampir singure, dar eram tari şi ne puteam descurca.

Cu toate astea, multe mame dhampir alegeau să nu devină gardieni, pentru a-şi creşte copiii. Aceste femei aveau uneori slujbe „obişnuite” printre moroi sau oameni; unii dintre ei trăiau împreună în comunități. Aceste comunități aveau o reputație proastă... Nu ştiu cât de mult din aceasta era adevărat, însă se zvonea că bărbații moroi le vizitau mereu pentru sex şi că unele femei dhampir îi lăsau să bea sânge în timp ce o făceau. Târfe pentru sânge.

Oricum ar sta lucrurile, aproape toți gardienii erau bărbați, ceea ce însemna că existau mult mai mulți moroi decât gardieni. Majoritatea bărbaților dhampiri acceptau faptul că nu vor avea copii. Ştiau că era de datoria lor să-i protejeze pe moroi în vreme ce surorile şi verişoarele lor făceau copii.

Unele femei dhampir, ca mama mea, încă mai simțeau că e de datoria lor să devină gardieni — chiar dacă asta însemna să nu-şi crească propriii copii. După naşterea mea, mă predase pentru a fi crescută de moroi.

Moroii şi dhampirii încep şcoala de foarte mici, iar Academia practic îşi asumase responsabilitatea de părinte înainte ca eu să împlinesc patru ani.

Între exemplul ei, al mamei mele, şi viața mea la Academie, credeam cu toată inima că era de datoria unui dhampir să protejeze moroi. Făcea parte din moştenirea noastră şi era singura cale prin care puteam merge mai departe. Cât se poate de simplu.

Şi, din cauza asta, ceea ce făcuse gardianul familiei Bădica era atât de şocant. Îşi abandonase moroiul şi plecase cu o femeie gardian, ceea ce însemna că aceasta, la rându-i, îşi abandonase moroiul ei. Nici măcar nu puteau avea copii împreună, iar acum două familii erau neprotejate. Ce sens avea? Nimănui nu-i păsa dacă dhampirii adolescenți se întâlneau sau dacă dhampirii adulți aveau aventuri. Dar o relație pe termen lung? Mai ales una care implica fuga lor? O risipă totală. Şi o ruşine.

După alte câteva speculații despre familia Bădica, Lissa şi cu mine îl părăsirăm pe Aaron. În timp ce ieşeam afară, am auzit un sunet ciudat de mişcare şi apoi ceva alunecând. Am înțeles prea târziu ce se petrecea, chiar când o grămadă de zăpadă topită alunecă de pe acoperişul capelei pe noi. Era la începutul lui octombrie şi căzuse o ninsoare timpurie noaptea precedentă, care începuse să se topească aproape imediat. Drept urmare, chestia care căzu pe noi era foarte udă şi foarte rece.

Lissa fu cea pe care căzu cea mai mare parte, dar tot am țipat când apa înghețată mă lovi pe păr şi pe gât. Şi alți câțiva țipară în apropriere, fiind atinşi un pic de miniavalanşă.

— Eşti în regulă? am întrebat-o.

Haina îi era leoarcă, iar părul ei platinat lipit de obraji.

— D-da, spuse clănțănind din dinți.

Mi-am scos haina şi i-am dat-o. Avea o suprafață lucioasă şi cea mai mare parte a apei nu intrase în ea.

— Dă-o jos pe a ta.

— Dar tu o să...

— Ia-o.

O luă şi, în timp ce o îmbrăca, mi-a venit în sfârşit să râd, aşa cum se întâmplă mereu în situațiile acestea. I-am evitat privirea, concentrându-mă în schimb să țin jacheta udă a Lissei în timp ce se schimba.

— Mi-aş fi dorit să nu fi purtat haină, Rose, spuse Ralf Sarcozy, un moroi neobişnuit de voluminos şi de dolofan, pe care îl detestam. Tricoul ăla ar fi arătat bine ud.

— Tricoul ăla e aşa de urât că ar trebui ars. L-ai luat de la un om al străzii?

Am ridicat privirea în timp ce Mia trecu şi îl luă de braț pe Aaron. Buclele ei blonde erau aranjate perfect şi purta o pereche minunată de pantofi negri cu toc care mi-ar fi stat mult mai bine mie. Cel puțin o făceau să arate mai înaltă, recunosc asta. Aaron se aflase la câțiva paşi în urma noastră, dar evitase ca prin minune să fie lovit de zăpada topită. Văzând cât de mulțumită de sine arăta, am decis că incidentul nu fusese o întâmplare.

— Bănuiesc că vrei să te oferi să-l arzi, ha? am întrebat-o, nevrând să-i arăt cât de mult mă enervase insulta. Ştiam foarte bine că priceperea mea într-ale modei scăzuse în ultimii doi ani. Ah, ia stai — dar focul nu e elementul tău, nu-i aşa? Tu lucrezi cu apa. Ce coincidență că o grămadă de apă tocmai a căzut pe noi.

Mia arăta ca şi cum fusese insultată, dar licărul din ochii ei spunea că se bucura de asta mult prea mult ca să fie doar o spectatoare nevinovată.

— Ce vrea să însemne asta?

— Pentru mine, nimic. Dar doamna Kirova va avea probabil ceva de spus când o să afle că te-ai folosit de magie împotriva unui alt elev.

— Asta n-a fost un atac, spuse batjocoritoare. Şi nu am fost eu. A fost mâna lui Dumnezeu.

Câțiva râseră, spre încântarea ei. Mi-am imaginat că-i răspund Adevăr grăit-ai! şi că o izbesc apoi de peretele bisericii. În realitate, Lissa mă înghionti calmă şi-mi spuse „Hai să mergem".

Ne îndreptarăm amândouă spre internatele noastre, lăsând în spate râsetele şi glumele despre cât de ude eram şi despre cum Lissa n-avea de unde să ştie nimic despre specializare. Ajunsă înăuntru, am început să fierb. Mi-am dat seama că trebuia să fac ceva în legătură cu Mia. Pe lângă iritarea generală din pricina răutății Miei, nu voiam ca Lissa să aibă parte de mai mult stres decât era nevoită să suporte. Fusesem liniştite în prima săptămână şi voiam ca lucrurile să rămână aşa.

— Ştii, am spus, mă gândesc tot mai mult că e un lucru bun să-l recucereşti pe Aaron. O să-i dai, în felul acesta, o lecție javrei ăsteia de păpuşica. Pariez că ar fi şi uşor. Încă mai e nebun după tine.

— Nu vreau să dau nimănui nicio lecție, spuse Lissa. Şi eu nu sunt nebună după el.

— Haide, ea caută ceartă şi ne vorbeşte pe la spate. Ieri m-a acuzat că mi-am luat blugi de la Armata Salvării[1].

— Blugii tăi chiar sunt de la Armata Salvării.

— Păi, da, am pufnit, dar n-are niciun drept să râdă de ei când ea poartă lucruri de la Target[2].

— Hei, nu e nimic aiurea în legătură cu Target. Îmi place Target.

— Şi mie. Nu asta e ideea. Încearcă să-şi etaleze lucrurile de parcă ar fi de la cine ştie ce Stella McCartney[3].

— Şi asta-i o crimă? Am afişat o figură gravă.

— Absolut. Trebuie să te răzbuni.

— Ți-am spus, nu mă interesează răzbunarea. Lissa îmi aruncă o privire neîncrezătoare. Şi nici pe tine n-ar trebui să te intereseze.

Am zâmbit cât de nevinovat am putut şi, atunci când ne-am despărțit, m-am simțit uşurată din nou că nu-mi putea citi gândurile.

— Şi când o să fie marea păruială?

Mason mă aştepta în fața dormitorului după ce mă despărțisem de Lissa. Arăta leneş şi drăguț, sprijinindu-se de perete, cu brațele încrucişate, în timp ce mă privea.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

---

[1] Mişcare evanghelică internațională, care desfăşoară acțiuni religioase, sociale şi caritabile

[2] Lanț de magazine din SUA

[3] Creatoare britanică de modă, fiica muzicianului Paul McCartney

Îşi desfăcu braţele şi merse împreună cu mine în clădire, dându-mi haina lui, de vreme ce o lăsasem pe Lissa să plece cu haina mea uscată.
— V-am văzut certându-vă în faţa capelei. N-ai pic de respect pentru casa Domnului?
Am pufnit.
— Şi tu ai cam la fel de mult respect pentru ea ca şi mine, păgânule. Nici măcar n-ai venit la slujbă. Pe lângă asta, cum ai spus, eram afară.
— Şi tot n-ai răspuns la întrebare.
M-am mulţumit doar să rânjesc şi mi-am pus haina lui pe umeri.
Stăteam în spaţiul comun al dormitorului nostru, o sală bine supravegheată şi un loc de studiu unde elevii de ambele sexe puteau sta împreună, ba, mai mult, chiar să aibă musafiri moroi. Fiind duminică, era destul de aglomerat cu cei care-şi pregăteau temele de-a doua zi.
Zărind o masă mică liberă, l-am apucat pe Mason de braţ şi l-am tras spre ea.
— N-ar trebui să te duci direct în camera ta? M-am ghemuit în scaunul meu, privind în jur cu precauţie.
— Sunt atât de mulţi oameni azi aici, o să le ia ceva timp să mă observe. Dumnezeule, m-am săturat atât de tare să fiu închisă. Şi a trecut doar o săptămână.
— Şi eu m-am săturat de asta. Ţi-am simţit lipsa azi-noapte. Mulţi dintre noi ne-am dus să jucăm biliard în camera de recreere. Eddie era în formă.
Am oftat.
— Nu-mi mai povesti. Nu vreau să aud nimic despre viaţa voastră socială fascinantă.
— Bine. Îşi sprijini cotul pe masă şi-şi aşeză bărbia în mână. Atunci spune-mi despre Mia. Pur şi simplu o să te întorci brusc şi o s-o pocneşti într-o zi, aşa e? Cred că-mi aduc aminte că ai făcut asta de cel puţin zece ori cu diverse persoane care te-au călcat pe nervi.
— Sunt o nouă Rose, schimbată, am spus, încercând să par cât mai cuminte.
Ceea ce nu prea îmi reuşi. El pufni în râs.
— În plus, dacă fac asta, îmi voi încălca înţelegerea cu Kirova. Trebuie să merg pe calea cea dreaptă şi îngustă.
— Cu alte cuvinte, să găseşti vreo cale să te răzbuni pe Mia pentru care să nu intri în bucluc.
Un zâmbet mi-a apărut în colţul gurii.
— Ştii ce-mi place la tine, Mase? Gândeşti exact ca mine.
— Ce ipoteză înfricoşătoare, răspunse pe un ton sec. Aşa, ce zici de asta: s-ar putea să ştiu ceva despre ea, dar probabil că n-ar trebui să-ţi spun...
M-am aplecat înainte.
— Ah, deja m-ai aţâţat. Trebuie să-mi spui acum.
— Aş greşi, mă sâcâi el. De unde ştiu că nu vei folosi această informaţie pentru bine, în loc de rău?
Am clipit provocator.
— Poţi să rezişti chipului ăsta? Mă studie o clipă.
— Nu. Nu pot, de fapt. Bine, uite: Mia nu e dintr-o familie regală.
M-am lăsat pe spate în scaun.
— Nu serios. Ştiam asta deja. Ştiu cine face parte din familiile regale de când aveam doi ani.
— Mda, dar e mai mult decât atât. Părinţii ei lucrează pentru unul din lorzii Drozdov.
Am dat din mână nerăbdătoare.
Mulţi moroi lucrau afară, în lumea oamenilor, dar şi societatea moroilor avea destule slujbe pentru membrii ei. Cineva trebuia să le ocupe.
— Curăţenie. Practic, sunt slujitori. Tatăl ei tunde iarba, iar mama ei e menajeră.
În realitate, aveam un mare respect pentru oricine muncea de dimineaţă până seara, indiferent de slujbă. Oamenii de pretutindeni trebuiau să facă lucruri mizerabile pentru a-şi câştiga existenţa. Dar, ca şi în cazul Target, era o cu totul altă chestiune dacă cineva încerca să treacă drept altcineva. Şi în săptămâna de când eram aici, aflasem cu câtă disperare voia Mia să îşi găsească locul în elita şcolii.
— Nimeni nu ştie, am spus gânditoare.
— Şi nu vrea să ştie nimeni. Ştii cum sunt cei din familiile regale.

Făcu o pauză.
— Bine, cu excepția Lissei, desigur. Toți i-ar face Miei zile fripte din cauza asta.
— De unde ştii toate astea?
— Unchiul meu e gardian la familia Drozdov.
— Şi ai tot păstrat secretul ăsta, ha?
— Până ce m-ai corupt tu. Deci, ce parte o să alegi: bine sau rău?
— Cred că o să-i dau un termen de grație de...
— Domnişoară Hathaway ştii că n-ar trebui să te afli aici.
Una dintre supraveghetoarele internatului ne urmărea, cu o privire plină de dezaprobare.
Nu glumisem când spusesem că Mason gândea ca mine. Putea să mintă la fel de bine ca mine.
— Avem un proiect în grup de făcut pentru cursul de ştiințe umaniste. Cum am putea să-l facem dacă Rose e la izolare?
Supraveghetoarea ne privi printre gene.
— Nu păreți să lucrați.
Am împins înainte cartea preotului şi am deschis-o la întâmplare. O pusesem pe masă când ne aşezaserăm.
— Mmm, lucrăm la asta.
Tot mai părea neîncrezătoare.
— O oră. Vă mai las încă o oră aici şi ar fi bine să vă văd învățând cu adevărat.
— Da, doamnă, spuse Mason cu o figură serioasă. Absolut.
Se depărta, continuând să se uite la noi.
— Eroule, am declarat.
El îndreptă degetul spre carte.
— Ce e asta?
— Mi-a dat-o preotul. Am avut o întrebare în legătură cu slujba.
Se uită fix la mine, uimit.
— Ah, termină şi arată că eşti interesat. Am răsfoit indexul.
— Încerc s-o găsesc pe-o femeie pe nume Anna. Mason îşi trase scaunul aproape, ca să stea lângă mine.
— Bine. Hai să studiem.
Am găsit un număr de pagină şi, deloc surprinzător, m-a dus la secțiunea despre Sf. Vladimir. Am citit capitolul, căutând numele Annei. Când l-am găsit, autorul nu avea prea multe de spus despre ea. Indusese însă un fragment scris de un tip care, după câte se părea, trăise în acelaşi timp cu Sf. Vladimir:
Şi cu Vladimir întotdeauna este Anna, fiica lui Fyodor. Dragostea lor e la fel de castă şi de curată precum cea dintre frate şi soră şi de multe ori l-a apărat ea de strigoii care căutau să-l nimicească pe el şi sfințenia lui. Pe lângă aceasta, ea e cea care îl alină când duhul lui îl covârşeşte, iar întunericul lui Satan încearcă să-l înăbuşe şi să-i slăbească sănătatea şi trupul. Şi acestea ea le apără, căci ei au fost legați împreună încă de când el i-a salvat viața în copilărie. E un semn al iubirii lui Dumnezeu că El i-a trimis binecuvântatului Vladimir un păzitor cum este ea, care este atinsă de umbră şi ştie întotdeauna ce e în inima şi mintea lui.
— Uite, spuse Mason. Ea era gardianul lui.
— Nu spune ce înseamnă atins de umbră.
— Probabil că nu înseamnă nimic.
Ceva în sinea mea nu credea asta. Am citit din nou, încercând să înțeleg limbajul arhaic. Mason mă privi cu curiozitate, arătând ca şi cum ar fi vrut foarte mult să mă ajute.
— Poate că se combinau, sugeră el. Am râs.
— Era un sfânt.
— Şi? Probabil că şi sfinților le place sexul. Chestia aia cu „frate şi soră” e probabil o acoperire. Arătă spre unul din rânduri. Vezi? Erau „legați împreună”. Făcu cu ochiul. E codat.
— Nu cred. Erau doar apropiați. Băieții şi fetele pot fi doar prieteni.
Am spus-o pe un ton aluziv şi îmi aruncă o privire ironică.

— Da? Noi suntem prieteni şi habar n-am ce-i în „inima şi mintea” ta.

Mason afişă o figură pseudofilozofică.

— Desigur, unii ar putea susține că nu poți şti niciodată ce e în inima unei femei...

— Ah, taci din gură, am oftat, lovindu-l cu pumnul în braț.

— Căci sunt creaturi stranii şi misterioase, continuă pe tonul lui doct, iar un bărbat trebuie să fie cititor de gânduri dacă vrea ca vreodată să le facă fericite.

Am început să chicotesc fără să mă pot controla şi ştiam că probabil voi avea necazuri din nou.

— Ei bine, încearcă să-mi citeşti mintea şi nu mai fi aşa de...

M-am oprit din râs şi m-am uitat iar în carte. Legați împreună şi ştie întotdeauna ce e în inima şi mintea lui.

Aveau o legătură psihică, am înțeles. Aş fi pus pariu pe orice aveam — ceea ce nu era mare lucru — pentru asta. Revelația era uluitoare. Existau numeroase poveşti vagi şi mituri despre cum gardienii şi moroii „aveau odinioară legături”. Dar asta era prima în care se pomenea de cineva anume căruia i se întâmplase.

Mason observase reacția mea de surprindere.

— Te simți bine? Arăți cam ciudat. M-am prefăcut că nu e nimic.

— Da. Sunt bine.

ŞAPTE

Trecură două săptămâni după asta şi am uitat curând chestia cu Anna, pe măsură ce viața de la Academie mă acapara. Şocul întoarcerii noastre se mai atenuase un pic şi am început să ne cufundăm într-o rutină destul de comodă. Zilele mele gravitau în jurul bisericii, prânzului cu Lissa şi ce fel de viață socială mai puteam încropi în afară de asta. Fiindu-mi interzis orice timp liber, nu îmi venea foarte greu să trec neobservată, cu toate că reuşeam să îmi atrag puțină atenție ici şi colo, în ciuda discursului pompos pe care i-l ținusem Lissei despre cum „să nu facem valuri”. Nu mă puteam abține, îmi plăcea să flirtez. Îmi plăceau grupurile, îmi plăcea să fac comentarii răutăcioase în clasă.

Noul ei rol incognito atrăgea atenție doar pentru că era atât de diferit decât cel de dinainte de plecarea noastră, când fusese atât de activă printre membrii familiilor regale. Curând, cei mai mulți uitară de asta, acceptând faptul că prințesa Dragomir dispărea de pe radarul social şi se mulțumea să stea împreună cu Natalie şi grupul ei. Trăncăneala lui Natalie încă mă mai făcea să-mi doresc să mă dau cu capul de pereți uneori, dar era foarte amabilă — mai amabilă decât aproape oricare dintre ceilalți membri ai familiilor regale — şi îmi plăcea să stau în preajma ei cea mai mare parte a timpului.

Şi, după cum mă avertizase Kirova, mă antrenam, într-adevăr, şi făceam exerciții fără răgaz. Dar, pe măsură ce trecu timpul, corpul meu încetă să mă mai deteste. Muşchii mi se dezvoltară şi rezistența îmi spori. Tot mai luam bătaie la antrenamente, dar nu chiar aşa de tare ca înainte, ceea ce era ceva. Cel mai mare preț părea acum că-l plăteşte pielea mea. Stând afară în frig atât de mult timp, îmi crăpa pielea feței şi doar rezerva constantă de loțiuni pentru îngrijirea tenului mă împiedica să nu îmbătrânesc înainte de vreme.

Dar aceasta nu putea face prea mult pentru bătăturile de pe mâini şi picioare. De asemenea, o rutină se crea între Dimitri şi mine. Mason avusese dreptate că era nesociabil. Dimitri nu petrecea prea mult timp cu ceilalți gardieni, cu toate că era limpede că toți îl respectau. Şi, cu cât lucram cu el mai mult, cu atât îl respectam şi eu mai mult, deşi nu-i înțelegeam cu adevărat metodele de antrenament. Nu păreau foarte dure. Începeam mereu cu întinderi în sala de gimnastică şi în ultima vreme mă trimitea afară să alerg, înfruntând toamna tot mai rece din Montana.

Într-o zi, la trei săptămâni după întoarcerea mea la Academie, am intrat în sala de gimnastică înainte de începerea şcolii şi l-am găsit întins pe o rogojină, citind o carte de Louis L'Amour. Cineva adusese un CD player portabil şi, cu toate că asta mă binedispusese la început, nu aceeaşi impresie mi-o produse cântecul care se auzea: „Când turturelele plâng” al lui Prince. Era jenant că ştiam de

piesa asta, însă unul dintre foştii colegi de clasă fusese obsedat de muzica anilor '80.

— Mamă, Dimitri, am spus aruncându-mi sacul pe podea. Înțeleg că ăsta e acum un hit în Europa de Est, dar crezi că poate am putea asculta ceva care n-a fost înregistrat înainte de a mă naşte eu?

Doar ochii îi clipiră în direcția mea; restul corpului său rămase nemişcat.

— Ce importanță are pentru tine? Eu sunt cel care o să-l asculte. Tu o să alergi afară.

M-am strâmbat în timp ce-mi puneam piciorul pe una din bare şi îmi întindeam tendoanele. Una peste alta, Dimitri avea o toleranță politicoasă pentru impertinența mea. Atâta timp cât nu mă lăsam pe tânjală cu antrenamentul, nu-l deranjau comentariile mele neîntrerupte.

— Hei, am întrebat, trecând la următoarea serie de întinderi, care-i treaba cu toate alergările astea, în definitiv? Adică, înțeleg importanța rezistenței şi toate astea, dar n-ar trebui să trec la ceva care să presupună nişte lovituri? Tot mai iau bătaie la exercițiile de grup.

— Poate că ar trebui să loveşti mai tare, răspunse sec.

— Vorbesc serios.

— Nu mi-am dat seama.

Puse cartea jos, dar nu-şi schimbă poziția.

— Treaba mea e să te pregătesc să o aperi pe prințesă şi să te lupți cu creaturi malefice, corect?

— Îhî.

— Aşadar, spune-mi: să presupunem că reuşeşti s-o răpeşti din nou şi s-o duci la mall. În timp ce eşti acolo, un strigoi vine la tine. Ce vei face?

— Depinde în ce magazin suntem. Se uită la mine dojenitor.

— Bine. O să-l înjunghii cu o țepuşă din argint. Dimitri se ridică acum în capul oaselor, încrucişându-şi picioarele printr-o singură mişcare. Tot nu-mi dădeam seama cum de putea cineva atât de înalt să fie atât de agil.

— Oh? Ridică sprâncenele negre. Ai o țepuşă din argint? Măcar ştii cum să foloseşti una?

Mi-am întors privirea dinspre el şi m-am încruntat. Făcute cu magia elementelor, țepuşele din argint erau arma cea mai letală a unui gardian. Înjunghierea unui strigoi în inimă cu una din ele însemna moarte instantanee. Erau, de asemenea, letale pentru moroi, aşa că nu li se dădeau cu uşurință novicilor. Colegii mei de clasă abia începuseră să învețe cum să le folosească. Mă antrenasem înainte cu o armă de foc, dar nimeni nu voia să mă lase să mă apropii încă de o țepuşă. Din fericire, mai erau alte două modalități de a ucide un strigoi.

— Bine. Îl decapitez.

— Nepunând la socoteală faptul că nu ai o armă cu care să faci asta, cum o să contrabalansezi faptul că ar putea fi cu o jumătate de cot mai înalt ca tine?

M-am oprit enervată din exercițiul de atingere a degetelor de la picioare cu mâinile.

— Bine, atunci o să-i dau foc.

— Din nou, cu ce?

— Bine, mă dau bătută. Deja ai răspunsul. Doar mă tachinezi. Sunt la mall şi văd un strigoi. Ce fac?

Se uită la mine fără să clipească.

— Fugi.

Mi-am stăpânit impulsul de a arunca cu ceva în el. Când mi-am terminat întinderile, îmi spuse că o să alerge cu mine. Era o premieră. Poate că alergatul o să mă ajute să înțeleg mai bine reputația lui de asasin.

Ieşirăm în înfrigurata seară de octombrie. Încă mi se părea ciudat să urmez iar un program vampiric. Cu şcoala urmând să înceapă într-o oră, mă aşteptam ca soarele să răsară, nu să apună. Însă asfințea la vest, luminând munții acoperiți de zăpadă cu o strălucire portocalie. Nu încălzea efectiv atmosfera şi curând am simțit frigul străpungându-mi plămânii, pe măsură ce nevoia de oxigen devenea mai acută. Nu vorbirăm. Îşi încetini ritmul pentru a şi-l potrivi cu al meu, aşa că am alergat umăr la umăr.

Ceva mă nelinişteа în privința asta; dintr-odată, îmi doream foarte mult aprecierea lui. Aşa că mi-am accelerat ritmul, solicitându-mi plămânii şi muşchii mai tare. Douăsprezece ture de pistă

însemnau aproape cinci kilometri; mai aveam încă nouă de făcut.

Când am ajuns la antepenultima tură, alți doi novici trecură pe lângă noi, pregătindu-se să meargă la exercițiile de grup la care urma să fiu şi eu curând. Văzându-mă, Mason mă încuraja.

— Eşti în formă bună, Rose!

Am zâmbit şi i-am făcut şi eu cu mâna.

— Încetineşti, mormăi nemulțumit Dimitri, făcându-mă să-mi abat privirea de la băieți. Asprimea vocii lui mă surprinse. Din cauza asta timpul tău nu se îmbunătățeşte? Îți pierzi cumva prea uşor concentrarea?

Ruşinată, am accelerat iar, în ciuda faptului că trupul meu începuse să-mi strige tot felul de obscenități. Am terminat cele douăsprezece ture şi, când am verificat, am descoperit că făcuserăm cu două minute mai puțin decât cel mai bun timp al meu.

— Nu-i rău, ha?

Jubilam când ne-am întors înăuntru pentru întinderile de final.

— Se pare că aş putea ajunge foarte departe înainte să mă prindă strigoiul la mall. Nu ştiu cum s-ar descurca Lissa.

— Dacă ar fi cu tine, ar fi în siguranță.

Am ridicat privirea surprinsă. Era primul compliment adevărat pe care mi-l făcea de când începusem antrenamentul împreună. Ochii lui căprui mă priveau, atât aprobatori cât şi amuzați. Şi atunci s-a întâmplat.

M-am simțit ca şi cum cineva m-ar fi împuşcat. Tăioasă şi muşcătoare, groaza îmi explodă în trup şi în minte. Mici cuțite de durere. Vederea mi se tulbură şi, pentru o clipă, nu mă mai aflam acolo. Coboram în fugă un şir de trepte, speriată şi deznădăjduită, simțind că trebuie să ies de acolo, simțind că trebuie să... mă găsesc pe mine.

Vederea mi se limpezi, şi m-am trezit înapoi pe pista de alergări şi în afara minții Lissei. Fără să-i spun niciun cuvânt lui Dimitri, am pornit în goană, alergând cât de repede puteam spre internatul moroilor. Nu conta că picioarele mele tocmai terminaseră un minimaraton. Alergau tare şi înaintam atât de repede, ca şi cum ar fi fost nou-nouțe. La distanță, eram conştientă de Dimitri care mă ajungea din urmă, întrebându-mă ce s-a întâmplat. Dar nu-i puteam răspunde. Aveam numai o singură sarcină: să ajung la internat.

Conturându-se amenințător, silueta acoperită cu iederă a internatului tocmai se ivea când Lissa se întâlni cu noi, cu fața brăzdată de lacrimi. M-am oprit brusc, cu plămânii gata să-mi explodeze.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? am întrebat, apucându-i mâinile, forțând-o să se uite în ochii mei.

Dar nu putu să răspundă. Mă cuprinse cu brațele, plângând în hohote la pieptul meu. Am ținut-o la rându-mi în brațe, mângâindu-i părul moale, mătăsos, în timp ce i-am spus că totul avea să fie bine — orice ar fi fost „totul”. Şi, sincer, atunci nu-mi păsa ce era.

Ea era aici şi era în siguranță, singurul lucru care conta. Dimitri stătea lângă noi, vigilent şi pregătit pentru orice amenințare, cu trupul încordat pentru atac. Mă simțeam în siguranță cu el lângă noi.

O jumătate de oră mai târziu, eram înghesuiți în dormitorul Lissei cu alți trei gardieni, doamna Kirova şi supraveghetoarea căminului. Era prima dată când vedeam camera Lissei. Natalie reuşise într-adevăr să obțină permisiunea de-a o avea colegă de cameră şi cele două jumătăți ale camerei erau un exemplu al contrastelor. Cea a lui Natalie arăta locuită, cu poze pe perete şi o cuvertură de pat înzorzonată care nu era din recuzita internatului. Lissa avea la fel de puține obiecte personale ca mine, ceea ce făcea ca jumătatea ei să fie foarte pustie. Avea o poză lipită de perete, o poză făcută de Halloweenul trecut, când ne îmbrăcaserăm în zâne dotate cu aripi şi machiaj sclipitor. Văzând acea poză şi amintindu-mi cum erau lucrurile înainte, am simțit o strângere de inimă.

Din cauza întregii agitații, nimeni nu păru să-şi amintească că n-aveam voie să fiu acolo. Afară, pe hol, se îngrămădeau alte fete moroi, încercând să afle ce se petrecea. Natalie îşi făcu loc printre ele, mirându-se ce era cu agitația din camera ei. Când descoperi motivul, se opri brusc.

Şocul şi dezgustul se vedeau pe aproape fiecare față în timp ce priveam la patul Lissei. Pe pernă era o vulpe. Blana era roşcat-portocalie, cu mici porțiuni de alb. Părea atât de moale şi de drăgălaşă, că ar fi putut foarte bine să fie un animal de companie, poate o pisică, ceva pe care l-ai ține în brațe

şi l-ai dezmierda.
Cu excepția faptului că-i fusese tăiat gâtul.
Interiorul gâtului arăta roz şi gelatinos. Sângele murdărise acea blană moale şi se scursese pe cuvertura galbenă, formând o baltă întunecată care se întindea de-a lungul țesăturii. Ochii vulpii priveau fix în sus, sticloşi, cu un fel de privire şocată, ca şi cum nu-i venea să creadă ce se întâmpla.
Mi s-a făcut greață, dar m-am forțat să privesc în continuare. Nu-mi puteam îngădui să mă scârbesc uşor. Urma să ucid strigoi într-o zi. Dacă nu mă puteam descurca cu o vulpe, n-aş fi putut supraviețui niciodată confruntărilor mai importante.
Ce se întâmplase cu vulpea era nebunesc şi bolnav, evident fapta cuiva care era de o demență de nedescris. Lissa o privi fix, cu fața palidă ca a unei moarte, apoi făcu câțiva paşi spre ea, cu mâna întinsă involuntar. Fapta oribilă o afectase puternic, ştiam, din cauza iubirii ei pentru animale. Le iubea, iar ele o iubeau. Când eram noi două, mă rugase adesea să ne luăm un animal, dar refuzasem mereu şi-i amintisem că nu puteam aveam grijă de unul în condițiile în care trebuia să fim pregătite să fugim în orice moment. În plus, mă urau. Aşa că se mulțumise să ajute şi să doftoricească animalele vagaboande pe care le găsea şi să se împrietenească cu animalele altor oameni, ca motanul Oscar.
N-o putea doftorici pe vulpea asta, însă. Nu exista cale de întoarcere pentru ea, dar am văzut pe fața ei că voia s-o ajute, aşa cum le ajuta pe toate. I-am luat mâna şi am condus-o în altă parte, amintindu-mi brusc de o altă conversație din urmă cu doi ani.
— Ce e aia? E o cioară?
— E prea mare. E un corb.
— E mort?
— Mda. Categoric da. Nu-l atinge.
Atunci nu mă ascultase. Speram că acum o va face.
— Încă mai trăia când am descoperit-o, îmi şopti Lissa, strângându-mi brațul. Abia mai trăia. O, Doamne, se zbătea. Trebuie să fi suferit atât de mult.
În gât simțeam un gust de fiere. În niciun caz nu trebuia să vomit.
— Ai...?
— Nu. Am vrut să... Am început să...
— Atunci, uită despre asta, am spus repede. E o prostie. Gluma proastă a cuiva. Or să facă curățenie. Probabil chiar or să-ți dea o cameră nouă dacă vrei.
Se întoarse spre mine, cu ochii aproape sălbatici.
— Rose... îți aminteşti... data aceea...
— Termină, am spus. Las-o baltă. Ăsta nu e acelaşi lucru.
— Dacă a văzut cineva? Dacă ştie cineva?...
Am strâns-o şi mai tare de braț, înfigându-mi unghiile în el s-o fac atentă. Tresări de durere.
— Nu. Nu e la fel. N-are nicio legătură cu asta. Mă auzi?
Simțeam că Natalie şi Dimitri ne privesc.
— O să fie bine. Totul o să fie bine.
Lissa încuviință din cap, nepărând să mă creadă vreun pic.
— Curăță aici, îi ordonă Kirova supraveghetoarea Şi află dacă a văzut cineva ceva.
În acelaşi timp, îşi dădu în sfârşit seama că eram de față şi-i ordonă lui Dimitri să mă ia de acolo, indiferent cât de mult i-am implorat să mă lase să rămân cu Lissa. El mă conduse la internatul novicilor. Nu spuse nimic înainte de a ajunge aproape de destinație.
— Tu ştii ceva. Ceva legat de ce s-a întâmplat. La asta te-ai referit când i-ai spus Directoarei Kirova că Lissa e în pericol?
— Nu ştiu nimic. E doar o glumă bolnavă.
— Ai vreo idee cine a făcut-o? Sau de ce?
Mă gândisem la asta. Înainte de a pleca, putea fi oricine. Aşa erau lucrurile când erai populară. Unii te iubeau, alții te urau. Dar acum? Lissa îşi pierduse popularitatea întrucâtva. Singura persoană care o disprețuia cu adevărat şi sincer era Mia, dar Mia părea că-şi dă bătăliile prin vorbe, nu prin fapte. Şi chiar dacă se hotărâse să facă ceva mai agresiv, de ce să facă asta? Nu părea genul. Erau un

milion de alte feluri de a te răzbuna pe cineva.

— Nu, i-am spus. N-am nicio idee.

— Rose, dacă ştii ceva, spune-mi. Suntem de aceeaşi parte. Amândoi vrem s-o protejăm. Asta e ceva grav.

M-am întors brusc, vărsându-mi furia legată de vulpe pe el.

— Da, e grav. E foarte grav. Şi m-ai pus să fac ture în fiecare zi, când ar fi trebuit să învăţ să lupt şi să o apăr! Dacă vrei să o ajuţi, atunci învaţă-mă ceva! Învaţă-mă să lupt. Ştiu deja să fug.

Până în acea clipă nu-mi dădusem seama cât de mult voiam să învăţ, cât de mult voiam să-i dovedesc Lissei şi tuturor celorlalţi că pot. Incidentul cu vulpea mă făcuse să mă simt neputincioasă, şi nu-mi plăcea asta. Voiam să fac ceva, orice.

Dimitri privi izbucnirea mea cu calm, fără ca expresia să i se schimbe. Când am terminat, îmi făcu un simplu semn să merg înainte, ca şi cum n-aş fi spus nimic.

— Haide. Ai întârziat la exerciţii.

OPT

Fierbând de mânie. m-am luptat mai tare şi mai bine în ziua aceea decât o făcusem vreodată în oricare alt antrenament cu novicii. Atât de tare, încât în final am câştigat prima mea luptă unu la unu, anihilându-l pe Shane Reyes. Ne înţelesesem mereu bine, iar el a luat-o amical, aplaudându-mi realizarea, aşa cum au făcut-o alţi câţiva.

— Revenirea începe, observă Mason după oră.

— Aşa s-ar părea, îmi atinse uşor braţul.

— Cum e Lissa?

Nu mă surprinse faptul că ştia. Bârfa se răspândea aşa de repede pe aici uneori, încât părea că toţi au o legătură psihică.

— Bine. Încearcă să-şi revină.

N-am intrat în amănunte despre cum de ştiam asta. Legătura noastră era un secret pentru ceilalţi elevi.

— Mase, spui că ştii multe despre Mia. Crezi că ar fi putut face asta?

— Oho, uite ce e, nu sunt expert în comportamentul ei sau ceva de genul ăsta. Dar sincer? Nu. Mia nu vrea nici măcar să facă disecţii la biologie. Nu pot să mi-o imaginez prinzând efectiv o vulpe, cu atât mai puţin, hmm, omorând-o.

— Vreun prieten care ar putea s-o facă pentru ea? Clătină din cap.

— Nu prea. Nici ei nu sunt cu adevărat genul care să-şi murdărească mâinile. Dar cine ştie?

Lissa era tot zdruncinată când ne întâlnirăm la masa de prânz mai târziu, iar dispoziţia ei se înrăutăţi când Natalie şi gaşca ei continuară să vorbească despre vulpe. Aparent, Natalie îşi biruise greaţa suficient de mult pentru a se bucura de atenţia pe care i-o adusese spectacolul. Poate că nu era chiar aşa de mulţumită cu statutul ei de nimeni pe cât crezusem eu mereu.

— Şi era pur şi simplu acolo, explica ea, dând din mâini ca să fie mai expresivă. Chiar în mijlocul patului. Era sânge peste tot.

Lissa arăta la fel de verde ca puloverul pe care îl purta şi am tras-o afară din gaşcă înainte ca măcar să-mi termin mâncarea, începând să rostesc imediat un şir de obscenităţi despre abilităţile sociale ale lui Natalie.

— E prietenoasă, spuse Lissa mecanic. Tocmai îmi spuneai alaltăieri cât de mult o plăceai.

— Chiar o plac, dar pur şi simplu e nepricepută la anumite lucruri.

Ne oprirăm în faţa clasei de etologie şi am observat colegi privindu-ne cu curiozitate şi şuşotind în timp ce treceau.

Am oftat.

— Cum te descurci cu toate astea? Un mic zâmbet îi apăru pe faţă.

— Deja poţi s-o simţi?

— Mda, dar vreau s-o aud de la tine.

— Nu ştiu. O să fiu bine. Aş vrea ca toată lumea să nu se mai holbeze la mine ca la cine ştie ce monstru.
Mânia mea se aprinse iar. Întâmplarea cu vulpea era neplăcută. Oamenii care o supărau înrăutăţeau situaţia, dar cel puţin puteam să fac ceva în privinţa lor.
— Cine te necăjeşte.
— Rose, nu poţi să-i baţi pe toţi cei cu care avem vreo problemă.
— Mia? am întrebat eu.
— Şi alţii, spuse evaziv. Uite, nu contează. Ce vreau să ştiu e cum s-ar fi... adică, nu pot să nu mă gândesc mereu la întâmplarea aceea...
— Nu te gândi, am avertizat-o.
— De ce tot pretinzi că nu s-a întâmplat? Tocmai tu. Ai râs de Natalie că nu se mai opreşte, dar nu e ca şi cum poţi să te controlezi perfect. În mod normal, ai vorbi despre orice.
— Dar nu despre asta. Trebuie să uităm de ea. A fost acum mult timp. Nici măcar nu ştim ce s-a întâmplat.
Mă privi fix cu ochii ei mari şi verzi, pregătindu-şi următorul argument.
— Bună, Rose.
Conversaţia noastră se întrerupse în timp ce Jesse se îndreptă către noi. Mi-am afişat cel mai frumos zâmbet.
— Bună.
O salută cu amabilitate pe Lissa.
— Deci, o să fiu la tine în internat diseară pentru un studiu în grup. Crezi că... poate...
Uitând momentan de Lissa, mi-am concentrat întreaga atenţie asupra lui Jesse. Dintr-odată, aveam atâta nevoie să fac ceva nebunesc şi imoral. Prea multe se întâmplaseră azi.
— Sigur.
Îmi spuse când va fi acolo, iar eu i-am spus că o să mă întâlnesc cu el într-unul din spaţiile comune cu „instrucţiuni suplimentare”.
Lissa se holbă la mine când plecarăm.
— Eşti consemnată la domiciliu. N-or să te lase să stai şi să vorbeşti cu el.
— De fapt, nu vreau să „vorbesc” cu el. O să plecăm pe furiş.
Ea oftă.
— Pur şi simplu, uneori am impresia că nu te cunosc.
— Asta pentru că tu eşti cea prudentă, iar eu sunt cea nesăbuită.
Odată ce începu ora de etologie, am cugetat la probabilitatea ca Mia să fie vinovată. După expresia satisfăcută de pe chipul ei psihopato-angelic, părea cu siguranţă că savurează vâlva cauzată de vulpea însângerată. Dar asta nu însemna că ea era vinovata şi, după ce o ţinusem sub observaţie în ultimele două săptămâni, ştiam că s-ar bucura de orice ne-ar supăra pe Lissa şi pe mine. Nu era nevoie să fie ea autoarea.
— Lupii, ca multe alte specii, se diferenţiază în haite după criteriul masculi alfa şi femele alfa, cărora ceilalţi li se supun. Exemplarele alfa sunt aproape întotdeauna cele mai puternice fizic, deşi de multe ori confruntările se dovedesc a fi o chestiune de putere a voinţei şi de personalitate. Când un alfa este provocat şi înlocuit, acel lup se poate trezi ostracizat din grup sau chiar atacat.
M-am trezit din reveriile mele şi am devenit atentă la doamna Meissner.
— Cele mai multe confruntări se petrec în timpul perioadei de împerechere, continuă ea.
Acest lucru, bineînţeles, produse chicote din partea clasei.
— În cele mai multe haite, perechea alfa e singura care se împerechează. Dacă masculul alfa este un lup mai bătrân, experimentat, un rival mai tânăr ar putea crede că are o şansă. Confirmarea acestui lucru depinde de la caz la caz. Cei tineri nu îşi dau seama adesea cât de depăşiţi sunt de către cei cu experienţă.
Lăsând la o parte chestia cu lupul tânăr şi cel bătrân, m-am gândit că restul era destul de semnificativ. Cu siguranţă, în structura socială a Academiei, am constatat cu amărăciune, păreau a fi mulţi alfa şi multe provocări.
Mia ridică mâna.

— Dar vulpile? Au şi ele alfa?
Întreaga clasă îşi ţinu respiraţia o clipă, apoi urmară câteva chicote nervoase. Nimănui nu-i venea să creadă că Mia făcuse asta.
Doamna Meissner se îmbujora din pricina, bănuiam, mâniei.
— Discutăm despre lupi azi, domnişoară Rinaldi. Miei nu păru să-i pese de subtila admonestare, iar atunci când cei din clasă se aşezară doi câte doi pentru a lucra la o temă, petrecu mai mult timp uitându-se la noi şi chicotind. Prin intermediul legăturii, o simţeam pe Lissa devenind tot mai tulburată în timp ce imagini ale vulpii îi treceau rapid prin minte.
— Nu-ţi face griji, i-am spus. Ştiu eu cum...
— Hei, Lissa, mă întrerupse cineva.
Ridicarăm amândouă privirile în timp ce Ralf Sarcozy se opri lângă banca noastră.
Îşi afişa caracteristicul lui rânjet stupid şi aveam o presimţire că venise aici din cauza unei provocări a prietenilor lui.
— Deci, recunoaşte, spuse el. Ai omorât vulpea. Încerci s-o convingi pe Kirova că eşti nebună, ca să pleci iar de aici.
— O să ţi-o trag, i-am spus eu încet.
— E o ofertă?
— Din ce-am auzit, nu prea ai cu ce, i-am replicat.
— Mamă, spuse batjocoritor. Chiar că te-ai schimbat. Din câte îmi amintesc, nu erai prea mofturoasă în legătură cu cine îţi scoteai hainele.
— Şi din câte îmi amintesc eu, singurii oameni pe care i-ai văzut vreodată dezbrăcaţi au fost pe internet.
Îşi aplecă capul într-o parte, într-o manieră exagerat de teatrală.
— Hei, tocmai mi-am dat seama: tu ai fost, nu-i aşa? Se uită la Lissa, apoi iar la mine. Ea te-a făcut să omori vulpea, aşa-i? Vreun soi ciudat de voodoo lesbi — aaaahhh!
Ralf era cuprins de flăcări. Am sărit în picioare şi am împins-o pe Lissa la o parte — un lucru nu prea uşor de făcut de vreme ce amândouă stăteam în băncile noastre. Amândouă ajunserăm pe podea în vreme ce ţipetele — în special ale lui Ralf — cuprinseră clasa şi doamna Meissner alergă repede după stingător.
Şi atunci, pur şi simplu, flăcările dispărură. Ralf încă mai ţipa şi se lovea cu palmele, dar nu avea nici măcar o singură urmă de arsură. Singurul indiciu a ceea ce se întâmplase era mirosul persistent de fum în aer.
Timp de câteva secunde, întreaga clasă îngheţă. Apoi, încet, toţi începură să pună lucrurile cap la cap. Specializările magice ale moroilor erau bine cunoscute şi, după ce am cercetat încăperea, am concluzionat că erau trei utilizatori ai focului: Ralf, prietenul lui, Jacob, şi... Christian Ozera.
De vreme ce nici Jacob, nici Ralf însuşi nu ar fi avut de ce să declanşeze focul, era oarecum evident cine era vinovatul. Şi faptul că Christian râdea isteric îl dădea oarecum de gol.
Doamna Meissner deveni din roşie, vineţie intens.
— Domnule Ozera! ţipă ea. Cum îndrăzneşti — îţi trece cumva prin cap — prezintă-te la biroul directoarei Kirova în momentul ăsta!
Christian, complet netulburat, se ridică şi-şi azvârli rucsacul pe un umăr. Zâmbetul acela îi rămase pe faţă.
— Sigur, doamnă Meissner.
Se abătu din drum pentru a trece pe lângă Ralf, care se dădu repede înapoi în timp ce el trecu. Restul clasei se holba cu gura căscată.
După aceasta, doamna Meissner încercă să readucă clasa la normal, dar era o cauză pierdută. Nimeni nu se putea abţine să nu vorbească despre ceea ce se petrecuse. Era de-a dreptul şocant, din mai multe puncte de vedere. Mai întâi, nimeni nu mai văzuse vreodată un asemenea tip de magie: un foc uriaş care în realitate nu arsese nimic. În al doilea rând, Christian folosise magia în mod agresiv. Atacase o altă persoană. Moroii nu făceau asta niciodată. Ei credeau că magia era menită să aibă grijă de pământ, pentru a ajuta oamenii să ducă vieţi mai bune. Nu era absolut niciodată folosită ca o armă. Instructorii în magie nu învăţau niciodată acest tip de vrăji; cred că nici măcar nu

le cunoşteau. În ultimul rând, cel mai ciudat dintre toate, Christian era cel ce-o făcuse. Christian, pe care nimeni niciodată nu-l băga în seamă sau de care nu se sinchisea nimeni. Ei bine, acum îl observaseră.

Se părea că, până la urmă, cineva încă mai ştia vrăji agresive şi, oricât de mult aş fi savurat expresia îngrozită de pe fața lui Ralf, îmi trecu brusc prin minte că Christian ar putea fi de-a dreptul şi cu adevărat un psihopat.

— Liss, am spus în timp ce ieşeam din clasă, te rog spune-mi că n-ai stat din nou cu el.

Sentimentul de vinovăție care pâlpâi prin legătură îmi spuse mai multe decât ar fi putut orice explicație.

— Liss!

I-am apucat brațul.

— Nu aşa mult, spuse neliniştită. Chiar e de treabă...

— De treabă? De treabă?

Oamenii din hol se uitau la noi. Mi-am dat seama că de fapt strigam.

— Nu e în toate mințile. I-a dat foc lui Ralf. Credeam că am hotărât să nu te mai vezi cu el.

— Tu ai hotărât, Rose. Nu eu.

În vocea ei era o severitate pe care n-o mai auzisem de ceva vreme.

— Ce se întâmplă aici? Voi doi sunteți... ştii tu?...

— Nu! răspunse ea apăsat. Ți-am spus-o deja. Doamne, îmi aruncă o privire dezgustată.

— Nu toată lumea gândeşte — şi face — ca tine. Am tresărit la cuvintele ei. Apoi observarăm că Mia trecea pe lângă noi. Nu auzise conversația, dar prinsese tonul. Un zâmbet batjocoritor îi apăru pe față.

— Probleme în paradis?

— Du-te şi găseşte-ți suzeta şi taci dracului din gură, i-am spus, nemaiaşteptând un răspuns.

Gura îi rămase căscată, apoi i se închise cu o strâmbătură furioasă.

Lissa şi cu mine continuarăm să mergem în tăcere, iar apoi Lissa izbucni în râs. Astfel, cearta noastră se risipi.

— Rose...

Tonul ei era mai blând acum.

— Lissa, e periculos. Nu-mi place de el. Te rog fii atentă.

Îmi atinse brațul.

— Sunt. Eu sunt cea prevăzătoare, ai uitat? Tu eşti cea nesăbuită.

Speram ca asta să fie încă adevărat. Dar mai târziu, după şcoală, am început să mă îndoiesc. Eram în camera mea, făcându-mi temele, când am simțit venind dinspre Lissa un flux slab care nu putea însemna decât că se ducea undeva pe furiş. Uitând de temele mele, m-am holbat în gol, încercând să înțeleg mai bine ce se întâmpla cu ea. Acum ar fi fost cel mai potrivit moment să intru în mintea ei, dar nu ştiam cum să controlez asta.

Încruntându-mă, am încercat să mă gândesc la ce declanşa în mod normal acea legătură. De obicei, ea trăia o emoție puternică, o emoție atât de puternică, încât tindea să mi se reverse în minte. Trebuia să mă chinuiesc din greu să mă opun acestui lucru; întotdeauna țineam oarecum ridicat un fel de zid mental.

Concentrându-mă acum asupra ei, am încercat să înlătur zidul. Mi-am stabilizat respirația şi mi-am golit mintea. Gândurile mele nu contau, doar ale ei. Trebuia să-mi deschid mintea pentru ea şi să intrăm în legătură.

Nu mai făcusem niciodată ceva asemănător; nu aveam răbdarea necesară meditației. Imboldul meu era însă atât de puternic că am intrat forțat într-o stare de relaxare intensă, focalizată. Trebuia să ştiu ce se întâmpla cu ea şi, după alte câteva clipe, efortul meu dădu rezultate. Intrasem.

NOUĂ

Am intrat în mintea ei, văzând şi trăind din nou ce se petrecea cu ea.

Se furişa din nou în podul capelei, confirmându-mi cele mai mari temeri. Ca şi data trecută, nu întâmpină nicio împotrivire. Doamne Dumnezeule, m-am gândit, preotul ăla n-ar putea să-şi încuie capela?

Răsăritul lumina fereastra cu vitralii, iar silueta lui Christian se profila în cadrul ei: şedea pe locul de la fereastră.

— Ai întârziat, îi spuse. Am aşteptat ceva vreme. Lissa trase unul din scaunele şubrede, ştergând praful de pe el.

— M-am gândit că o să fii ocupat cu directoarea Kirova. El clătină din cap.

— Nu e cine ştie ce. M-au suspendat o săptămână, asta-i tot. Nu-i prea greu să mă strecor afară. Făcu semn cu mâna în jur. După cum vezi.

— Mă surprinde că n-ai primit mai mult. O pată de lumină îi străluci în ochii azurii.

— Eşti dezamăgită? Ea se arătă şocată.

— Ai dat foc cuiva!

— Nu, nu-i adevărat. Ai văzut vreo arsură pe el?

— Era învăluit de flăcări.

— Le ţineam sub control. Le ţineam la distanţă de el. Ea oftă.

— N-ar fi trebuit să faci asta.

Ridicându-se din poziţia lungită, se aşeză în capul oaselor şi se aplecă spre ea.

— Am făcut-o pentru tine.

— Ai atacat pe cineva pentru mine?

— Da. Vă făcea probleme ţie şi lui Rose. Ea se descurca destul de bine cu el, bănuiesc, dar m-am gândit că i-ar prinde bine un pic de ajutor. În plus, asta o să le închidă gura tuturor în legătură cu povestea cu vulpea.

— N-ar fi trebuit să faci asta, repetă ea, ferindu-şi privirea. Nu ştia cum să interpreteze această „generozitate”. Şi nu te preface ca şi cum ar fi fost numai pentru mine. Ţi-a plăcut să o faci. O parte din tine a vrut-o — pur şi simplu.

Expresia mulţumită a lui Christian dispăru brusc, fiind înlocuită de una de surpriză. Chiar dacă Lissa nu citea gândurile altora, avea o capacitate uimitoare de a înţelege oamenii.

Văzându-l luat prin surprindere, continuă.

— E interzis să ataci pe cineva prin magie — şi exact de aceea ai vrut să o faci. Ca să te distrezi.

— Regulile alea sunt stupide. Dacă am folosi magia ca pe o armă în loc s-o utilizăm doar pentru tot felul de prostii inofensive, strigoii n-ar continua să omoare atât de mulţi dintre noi.

— E o greşeală, spuse ea ferm. Magia e un dar. E neagresivă.

— Numai pentru că ei spun că-i aşa. Repeţi doctrina care ni s-a băgat pe gât întreaga viaţă. Se ridică şi începu să măsoare cu pasul micul spaţiu al podului. N-a fost întotdeauna aşa, să ştii. Înainte ne luptam umăr la umăr cu gardienii — cu secole în urmă. Apoi oamenii au început să fie speriaţi şi s-au oprit. S-au gândit că era mai sigur ca doar să se ascundă. Au uitat de vrăjile agresive.

— Atunci de unde ai ştiut-o pe aceea? Îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Nu toţi le-au uitat!

— Cine, familia ta? Părinţii tăi? Zâmbetul dispăru.

— Nu ştii nimic despre părinţii mei.

Faţa i se întunecă, privirea îi împietri. Celor mai mulţi oameni li s-ar fi părut înspăimântător şi intimidant, dar, în timp ce Lissa îi studia şi-i admira trăsăturile, păru dintr-odată foarte, foarte vulnerabil.

— Ai dreptate, recunoscu ea încet, după o clipă. Nu ştiu. Îmi pare rău.

Pentru a doua oară în această întâlnire, Christian păru uluit. Probabil că nimeni nu-i cerea scuze prea des. Cu siguranţă, nimeni nu-l asculta. Ca de obicei, se retrase repede în sinele lui încrezut.

— Las-o baltă.

Brusc, se opri din mers şi îngenunche în faţa ei, astfel că se puteau privi amândoi în ochi.

Apropierea lui o făcu să-şi ţină respiraţia. Un zâmbet periculos îi încreţi buzele.

— Şi pe bune, nu înţeleg de ce tocmai tu trebuie să te arăţi atât de indignată că am folosit magie „interzisă”.

— Tocmai eu? Ce-ar trebui să însemne asta?

— Poţi să faci pe nevinovata — şi te descurci destul de bine — dar eu ştiu adevărul.

— Care-i adevărul ăsta?

Nu-şi putea ascunde neliniştea de mine sau de Christian.

El se aplecă şi mai aproape.

— Că foloseşti forţa de constrângere. Mereu.

— Nu e adevărat, spuse ea imediat.

— Ba bine că nu. Am stat noaptea treaz, încercând să-mi dau seama cum naiba ai reuşit să închiriezi un apartament şi să mergi la liceu fără să vrea nimeni niciodată să-i cunoască pe părinţii tăi. Apoi mi-am dat seama. Ai folosit puterea de constrângere. Probabil că aşa ai evadat de aici de la bun început.

— Înţeleg. Pur şi simplu ţi-ai dat tu seama. Fără nicio dovadă.

— Am toate dovezile de care am nevoie, doar urmărindu-te.

— M-ai urmărit — m-ai spionat — ca să dovedeşti că folosesc puterea de constrângere?

El ridică din umeri.

— Nu. De fapt, te-am urmărit doar pentru că-mi place. Chestia cu constrângerea a fost un bonus. Te-am văzut folosind-o alaltăieri ca să obţii amânare pentru tema aia la matematică. Şi ai folosit-o pe doamna Carmack când a vrut să te pună să mai faci nişte teste.

— Şi presupui că e putere de constrângere? Poate că sunt foarte bună la convins oamenii.

Era un ton sfidător în vocea ei: de înţeles, având-u-i în vedere teama şi mânia. Numai că rostea cuvintele în timp ce-şi arunca părul pe spate, gest care — din câte ştiam eu — ar fi putut fi considerat flirt. Şi ştiam eu... nu? Deodată, nu mai eram sigură.

El continuă, dar ceva în ochii lui îmi spuse că observase părul, că întotdeauna observa totul la ea.

— Oamenii afişează dintr-odată mutrele alea tălâmbe când vorbeşti cu ei. Şi nu doar oamenii obişnuiţi — poţi s-o faci şi cu moroii. Probabil şi cu dhampirii. Ei bine, asta e o nebunie. Nici măcar nu ştiam că e posibil. Eşti un fel de superstar. Un fel de superstar malefic, care abuzează de puterea de constrângere.

Era o acuzaţie, dar tonul şi înfăţişarea lui emiteau aceeaşi cochetărie ca a ei.

Lissa nu ştia ce să spună. El avea dreptate. Tot ce spusese el era adevărat. Puterea ei de constrângere ne permisese să evităm autorităţile şi să ne descurcăm în lume fără ajutorul adulţilor. Ne ajutase să convingem banca să o lase să aibă acces la moştenirea ei.

Şi lucrul ăsta era considerat tot atât de rău ca folosirea magiei ca pe o armă. De ce nu? Era o armă. Una puternică, una de care se putea abuza foarte uşor. Copiilor moroi li se repeta de la o vârstă timpurie că puterea de constrângere era foarte, foarte incorectă. Nimeni nu era învăţat să o folosească, cu toate că, practic, orice moroi avea capacitatea. Lissa dăduse peste ea oarecum întâmplător — în adâncul sufletului — şi, aşa cum arătase Christian, o putea exercita atât asupra moroilor, ci şi asupra oamenilor şi dhampirilor.

— Aşadar, ce ai de gând să faci? întrebă ea. O să mă pârăşti?

El clătină din cap şi zâmbi.

— Nu. Eu cred că e tare.

Ea făcu ochii mari şi inima începu să-i bată repede. Ceva în privinţa formei buzelor lui o intrigă.

— Rose crede că eşti periculos, exclamă nervoasă. Crede că s-ar putea ca tu să fi omorât vulpea.

Nu ştiam cum să mă simt, văzându-mă amestecată în această conversaţie bizară. Unii erau speriaţi de mine. Poate că şi el era.

Judecând după veselia din vocea lui atunci când vorbi, se părea că nu.

— Oamenii cred că sunt nebun, dar îţi spun, Rose e de zece ori mai nebună. Sigur, graţie felului ei de-a fi, oamenii te necăjesc pe tine mai puţin, aşa că nu pot decât s-o apreciez. Lăsându-se înapoi pe călcâie, încalcă spaţiul intim dintre ei. Şi în niciun caz n-am făcut asta. Însă, află cine a făcut-o... şi ce a păţit Ralf o să pară o nimica toată.

Curtenitoarea lui ofertă de răzbunare bizară n-o linişti întocmai pe Lissa... dar o înfiora un pic.
— Nu vreau să faci nimic de genul ăsta. Şi tot nu ştiu cine a făcut-o.
Se aplecă din nou spre ea şi-i prinse încheieturile. Începu să spună ceva, apoi se opri şi privi în jos surprins, trecându-şi degetele mari peste cicatricile nedesluşite, abia vizibile. Uitându-se iar la ea, avea o bizară — pentru el — bunătate pe faţă.
— Poate că nu ştii cine a făcut-o. Dar ştii ceva. Ceva despre care nu vorbeşti.
Ea îl fixă cu privirea şi un vârtej de emoţii i se stârni în piept.
— Nu poţi să-mi ştii toate secretele, murmură ea.
El se uită iar în jos la încheieturile ei şi apoi le dădu drumul, cu zâmbetul lui sarcastic reapărut pe faţă.
— Nu. Bănuiesc că nu.
Un sentiment de linişte o cuprinse, un sentiment pe care credeam că numai eu i-l puteam insufla.
Întorcându-mă în mintea mea şi în camera mea, stăteam pe podea uitându-mă cu privirea pierdută la cartea de matematică. Apoi, fără să-mi dau seama de ce, am închis-o cu zgomot şi am aruncat-o în perete.
Am petrecut restul serii frământându-mă până se făcu timpul când trebuia să-l întâlnesc pe Jesse. Furişându-mă jos, am intrat în bucătărie — un loc în care puteam sta cât nu mă lungeam prea mult — şi i-am întâlnit privirea când am trecut prin zona principală în care se primeau vizite.
Trecând pe lângă el, m-am oprit şi i-am şoptit:
— E un salon părăsit la etajul patru. Mergi pe scările aflate de cealaltă parte a băilor şi ne întâlnim acolo în cinci minute. Încuietoarea uşii e stricată.
Se conformă imediat şi găsirăm salonul întunecat, prăfuit şi pustiu. Scăderea numărului de gardieni de-a lungul timpului avea ca urmare faptul că o mare parte a internatului rămânea goală, un lucru trist pentru societatea moroilor, dar foarte convenabil acum.
Se aşeză pe canapea, iar eu m-am întins pe spate pe ea, punându-mi picioarele pe genunchii lui. Eram încă supărată după bizara idilă din pod dintre Lissa şi Christian şi nu voiam decât să uit de ea pentru o vreme.
— Chiar ai venit aici să studiezi sau a fost doar un pretext? am întrebat.
— Nu. A fost pe bune. Trebuia să fac o temă cu Meredith.
Tonul vocii lui arăta că nu-i convenea asta.
— Oooh, l-am tachinat eu. E mai prejos de sângele tău albastru să lucrezi cu un dhampir? Să mă simt ofensată?
Zâmbi, dezvăluind o gură plină de dinţi şi colţi albi perfecţi.
— Tu eşti mult mai atrăgătoare decât ea.
— Mă bucur că mă ridic la înălţime.
Era un fel de căldură în ochii lui care mă stârnea, cum la fel făcea şi mâna lui alunecându-mi în sus pe picior. Dar trebuia să fac ceva mai înainte. Era timpul pentru un pic de răzbunare.
— Şi Mia trebuie să fie, de vreme ce o lăsaţi să stea cu voi. Nu e dintr-o familie regală.
Degetul lui mă împunse jucăuş în gambă.
— E cu Aaron. Şi avem o mulţime de prieteni care nu sunt din familii regale. Şi prieteni care sunt dhampiri. Nu sunt chiar atât de imbecil.
— Mda, dar ştii că părinţii ei sunt practic servitori la Drozdovi?
Mâna de pe piciorul meu se opri. Exagerasem, dar el era mort după bârfă — şi era foarte cunoscut pentru răspândirea acesteia.
— Serios?
— Mda. Freacă podele şi chestii din astea.
— Oh.
Vedeam rotiţele învârtindu-se prin ochii lui de un albastru-închis şi a trebuit să-mi ascund un zâmbet. Momeala fusese aruncată.
Ridicându-mă în capul oaselor, m-am tras mai aproape de el şi mi-am aşezat moale un picior pe genunchii lui. Mi-am încolăcit braţele în jurul lui şi, repede, gândurile despre Mia dispărură în vreme ce testosteronul lui îşi făcu efectul. Mă sărută nerăbdător — cu stângăcie, chiar —

împingându-mă în speteaza canapelei şi m-am relaxat în ceea ce trebuia să fi fost prima activitate plăcută pe care o avusesem de câteva săptămâni.

Ne-am sărutat aşa multă vreme şi nu l-am oprit atunci când mi-a scos bluza.

— Nu fac sex, l-am prevenit printre săruturi. N-aveam nicio intenție să-mi pierd virginitatea pe o canapea într-un salon.

Se opri, gândindu-se la asta, şi se hotărî în final să nu întindă coarda.

— Bine.

Dar mă împinse pe canapea, întinzându-se peste mine, sărutându-mă în continuare cu aceeaşi înverşunare. Buzele i se plimbară pe gâtul meu în jos, iar când vârfurile ascuțite ale colților lui îmi atinseră uşor pielea, n-am putut să-mi înăbuş un geamăt excitat.

Se ridică, uitându-se la fața mea cu o surprindere sinceră. Pentru o clipă, abia am mai putut să respir, amintindu-mi acea cascadă de plăcere cu care mă putea umple muşcătura unui vampir, întrebându-mă cum ar fi dacă aş simți asta în timp ce ne mângâiam. Apoi intrară în acțiune vechile tabuuri. Chiar dacă nu făceam sex, a da sânge în timp ce făceam asta era tot un păcat, tot obscen.

— Nu, l-am avertizat.

— Vrei? Vocea lui avea o surprindere excitată. Îmi dau seama.

— Nu, nu vreau. Ochii îi străluciră.

— Ba vrei. Cum — hei, ai mai făcut-o înainte?

— Nu, am pufnit eu. Bineînțeles că nu.

Superbii lui ochi albaştri mă priveau şi prin ei puteam să văd cum se învârt rotițele minții. Poate că Jesse flirta la greu şi avea o gură mare, dar prost nu era.

— Te porți ca şi cum ai fi făcut-o. Te-ai excitat când eram la gâtul tău.

— Săruți bine, am ripostat, cu toate că nu era în totalitate adevărat — saliva un pic mai mult decât aş fi preferat. Nu crezi că ar şti toată lumea dacă aş da sânge?

Înțelegerea adevărului îl fascină.

— Asta pentru că nu o făceai înainte de a pleca. Ai făcut-o în timp ce erai plecată, nu-i aşa? Ai hrănit-o pe Lissa.

— Bineînțeles că nu, am repetat. Dar dăduse de ceva şi o ştia.

— Era singura cale. N-ați avut hrănitori. O, frate.

— A găsit câțiva, am mințit eu.

Era acelaşi răspuns pe care i-l dăduserăm lui Natalie, cel pe care îl răspândise peste tot şi pe care nimeni — cu excepția lui Christian — nu-l pusese vreodată la îndoială.

— Multor oameni le place asta.

— Sigur, spuse zâmbind.

Îşi aplecă gura din nou spre gâtul meu.

— Nu sunt o târfă pentru sânge, am izbucnit, retrăgându-mă de lângă el.

— Dar vrei să fii. Îți place. Tuturor fetelor dhampir vă place.

Dinții lui îmi atingeau iar pielea. Ascuțiți. Minunați.

Aveam sentimentul că ostilitatea nu va face decât să înrăutăţească lucrurile, aşa că am dezamorsat situația încercând să-l amăgesc.

— Stai, am spus tandru, trecându-mi vârful degetului pe buzele lui. Ți-am spus, eu nu sunt aşa. Dar dacă vrei să faci ceva cu gura, pot să-ți dau câteva idei.

Asta îi stârni interesul.

— Da? Cum ar fi?

Şi atunci uşa se deschise.

Am sărit fiecare în câte o parte. Eram pregătită să am de-a face cu un coleg sau poate chiar cu supraveghetoarea. Nu eram însă pregătită pentru Dimitri.

Năvăli pe uşă ca şi cum s-ar fi aşteptat să ne găsească acolo şi, în acel moment îngrozitor, cu el dezlănțuit ca o furtună, am ştiut de ce Mason îl numise un zeu. Într-o clipire, traversă camera şi îl smuci în sus pe Jesse de tricou, aproape ținându-l pe moroi în aer.

— Cum te cheamă? se răsti Dimitri

— J-Jesse, domnule. Jesse Zeklos, domnule.

— Domnule Zeklos, ai permisiunea de a te afla în această parte a internatului?
— Nu, domnule.
— Cunoşti regulile privind interacţiuni dintre bărbaţi şi femei pe aici?
— Da, domnule.
— Atunci, îţi sugerez să te cari cât poţi de repede înainte să te dau pe mâna cuiva care să te pedepsească în consecinţă. Dacă te mai văd vreodată aşa — Dimitri arătă spre locul unde mă ghemuiam, pe jumătate îmbrăcată, pe canapea — eu voi fi cel care o să te pedepsească. Şi o să doară. Mult. Înţelegi?
Jesse înghiţi în sec, cu ochii mari. Nu se vedea nici urmă din bravada pe care o etala în mod obişnuit. Asta pentru că acum evenimentele chiar nu se desfăşurau „în mod obişnuit" şi el era ţinut strâns de un rus foarte musculos, foarte înalt şi foarte iritat.
— Da, domnule!
— Atunci, du-te!
Dimitri îi dădu drumul şi, dacă aşa ceva e posibil, Jesse ieşi mai repede decât năvălise acolo Dimitri. Apoi, instructorul meu se întoarse spre mine, cu o scânteiere periculoasă în ochi. Nu spuse nimic, dar mesajul supărat, dezaprobator ajunse la destinaţie cât se poate de limpede.
Apoi se schimbă.
Era aproape ca şi cum fusese luat prin surprindere, ca şi cum nu m-ar fi observat înainte. Dacă ar fi fost orice alt tip, aş fi spus că mă măsura din priviri. În acel moment însă, categoric, mă studia. Îmi studia faţa, corpul. Şi mi-am dat seama brusc că eram doar în blugi şi în sutien — un sutien negru, de altminteri. Ştiam foarte bine că nu erau multe fete în această şcoală care arătau la fel de bine ca mine în sutien. Chiar şi un tip ca Dimitri, unul care părea atât de concentrat pe îndatoriri şi antrenament şi toate celelalte, trebuia să aprecieze asta.
Şi, în final, am observat că o îmbujorare fierbinte mă cuprindea şi că expresia din ochii lui avea asupra mea un efect mai puternic decât avuseseră săruturile lui Jesse. Dimitri era tăcut şi distant uneori, dar avea de asemenea o dăruire şi o concentrare pe care nu le mai văzusem la nimeni altcineva. M-am întrebat cum s-ar transpune acel gen de putere şi vigoare în... ei bine, sex. M-am întrebat cum ar fi dacă m-ar atinge şi — la naiba!
La ce mă gândeam? Eram sărită din minţi? Stânjenită, mi-am ascuns emoţiile prin atitudine.
— Vezi ceva ce-ţi place? am întrebat.
— Îmbracă-te.
Maxilarele i se încordară şi orice ar fi simţit înainte dispăru. Acea duritate a lui mă aduse cu picioarele pe pământ şi mă făcu să-mi uit propria reacţie nefericită. Mi-am tras imediat bluza pe mine, stânjenită să-i văd latura agresivă.
— Cum m-ai găsit? Mă urmăreşti să fii sigur că nu fug?
— Taci din gură, izbucni el, aplecându-se în aşa fel ca ochii să ne fie la acelaşi nivel. Un om de serviciu v-a văzut şi a raportat. Ai idee ce prostească a fost chestia asta?
— Ştiu, ştiu, toată chestia cu perioada de probă, nu?
— Nu numai asta. Vorbesc despre prostia de a ajunge în genul ăsta de situaţie de la bun început.
— Ajung în genul ăsta de situaţie mereu, tovarăşe. Nu e mare chestie.
Furia luă locul fricii. Nu-mi plăcea să fiu tratată ca un copil.
— Nu-mi mai spune aşa. Nici măcar nu ştii despre ce vorbeşti.
— Ba cum să nu. A trebuit să fac un referat despre Rusia şi USSR anul trecut.
— URSS. Şi e o mare chestie pentru un moroi să fie cu o fată dhampir. Le place să se dea mari.
— Şi?
— Şi? spuse dezgustat. Şi n-ai niciun pic de respect? Gândeşte-te la Lissa. Dai impresia că eşti uşuratică. Dovedeşti ceea ce mulţi cred deja despre fetele dhampir şi asta se răsfrânge asupra ei. Şi a mea.
— A, înţeleg. Despre asta e vorba? Îţi rănesc mândria ta masculină mare şi periculoasă. Te temi că o să-ţi distrug reputaţia?
— Reputaţia mea e deja făcută, Rose. Mi-am stabilit standardele şi m-am ridicat la înălţimea lor acum multă vreme. Ce faci cu ale tale rămâne de văzut.

Vocea îi deveni iar severă.
— Acum, întoarce-te în camera ta — dacă o să reuşeşti fără să te arunci în braţele altcuiva.
— Ăsta e felul tău subtil de a mă numi târfă?
— Aud ce povestiţi voi. Am auzit ce se spune despre tine.
Au. Îmi venea să-i strig că nu era treaba lui ce făceam cu corpul meu, dar ceva din mânia şi dezamăgirea de pe faţa lui mă făcu să ezit. Nu ştiam ce era. „Dezamăgirea" cuiva precum Kirova era nesemnificativă, dar a lui Dimitri?... Mi-am amintit cât de mândră mă simţisem când mă lăudase ultimele dăţi la antrenamentele noastre. Văzând cum dispare asta... ei bine, mă făcu brusc să mă simt la fel de uşuratică precum insinuase el că eram.
Ceva se rupse în mine. Clipind ca să-mi stăpânesc lacrimile, am spus:
— De ce nu e bine să... nu ştiu, mă distrez? Am şaptesprezece ani, să ştii. Ar trebui să pot să mă bucur de asta.
— Ai şaptesprezece ani şi în mai puţin de un an viaţa şi moartea cuiva vor fi în mâinile tale. Vorbea cu un glas încă ferm, dar era şi o blândeţe în el. Dacă ai fi om sau moroi, te-ai putea distra. Ai putea să faci lucruri pe care alte fete le fac.
— Dar spui că nu pot.
Îşi feri privirea, iar ochii lui negri priviră în gol. Se gândea la ceva foarte depărtat.
— Când aveam şaptesprezece ani, l-am cunoscut pe Ivan Zeklos. Nu eram ca tine şi ca Lissa, dar am devenit prieteni şi m-a solicitat ca gardian când am absolvit. Eram cel mai bun elev din şcoala mea. Eram atent la tot în timpul cursurilor, dar în ultimă instanţă, n-a fost suficient. Aşa stau lucrurile în viaţa asta. O singură scăpare, o singură neatenţie... Oftă. Şi e prea târziu.
Un nod mi se formă în gât când m-am gândit la o singură scăpare sau o singură neatenţie care o puteau costa pe Lissa viaţa.
— Jesse e un Zeklos, am spus, dându-mi brusc seama că Dimitri tocmai zgâlţâise o rudă a fostului său prieten pe care îl avusese în grijă.
— Ştiu.
— Nu te deranjează? Îţi aminteşte de Ivan?
— Nu contează cum mă simt. Nu contează cum se simte nimeni dintre noi.
— Dar te deranjează.
Dintr-odată îmi deveni foarte limpede. Îi puteam înţelege durerea, cu toate că se străduia mult s-o ascundă.
— Te doare. În fiecare zi. Nu-i aşa? Ţi-e dor de el. Dimitri păru surprins, ca şi cum nu voia să ştiu asta, ca şi cum aş fi descoperit o parte secretă a lui. Mă gândisem că era un tip dur, rece, nesociabil, dar poate că se ţinea la distanţă de ceilalţi ca să nu sufere dacă îi pierdea. Moartea lui Ivan lăsase în mod limpede o cicatrice.
M-am întrebat dacă Dimitri se simţea singur.
Surpriza îi dispăru de pe chip, iar obişnuita lui expresie serioasă reveni.
— Nu contează cum mă simt eu. Ei sunt pe primul plan. Protejarea lor.
M-am gândit iar la Lissa.
— Da. Aşa e.
Se lăsă o tăcere lungă înainte să vorbim iar.
— Mi-ai spus că vrei să lupţi, să lupţi cu adevărat. Mai e valabil?
— Da. Absolut.
— Rose... Te pot învăţa, dar trebuie să mă conving că eşti devotată. Cu adevărat devotată. Nu-mi permit să fii distrasă de lucruri de genul ăsta. Arătă cu mâna în jur, în salon. Pot să am încredere în tine?
Din nou mi-a venit să plâng în faţa acelei priviri, în faţa seriozităţii întrebării. Nu înţelegeam cum naiba avea un efect atât de puternic asupra mea. Niciodată nu-mi pasase atât de mult de părerea cuiva.
— Da. Promit.
— În regulă. O să te învăţ, dar am nevoie de tine puternică. Ştiu că deteşti alergările, dar sunt cu adevărat necesare. Habar n-ai cum sunt strigoii. Şcoala încearcă să te pregătească, dar până ce nu

vezi cât de puternici sunt şi cât de rapizi... ei bine, nici măcar nu-ți poți imagina. Aşa că nu pot să pun capăt alergărilor şi exercițiilor. Dacă vrei să înveți mai multe despre luptă, trebuie să adăugăm mai multe antrenamente. O să-ți ocupe mai mult timp. Nu-ți va rămâne prea mult pentru teme sau pentru nimic altceva. O să fii obosită. Foarte obosită.

M-am gândit la asta, la el şi la Lissa.

— Nu contează. Dacă îmi spui să o fac, o s-o fac.

Mă studie cu atenție, ca şi cum tot mai încerca să decidă dacă putea să mă creadă. Mulțumit în cele din urmă, încuviință scurt.

— Începem mâine.

ZECE

Mă scuzați, domnule nagy, nu pot să mă concentrez din cauza Lissei şi a lui Rose, care schimbă bilețele între ele.

Mia încerca să abată atenția de la ea — ca şi de la incapacitatea ei de a răspunde la întrebarea domnului Nagy — şi distrugea ceea ce, altminteri, fusese o zi frumoasă. Câteva zvonuri despre întâmplarea cu vulpea încă mai circulau, dar cei mai mulți voiau să discute despre atacul lui Christian asupra lui Ralf. Încă nu-l exonerasem pe Christian de incidentul cu vulpea — eram destul de sigură că era îndeajuns de psihopat încât să o fi făcut ca cine ştie ce semn dement de afecțiune pentru Lissa — dar, oricare ar fi fost motivele lui, o scosese din centrul atenției, exact cum spusese.

Domnul Nagy, legendar pentru talentul său de a umili studenții prin citirea bilețelelor cu voce tare, se îndreptă spre noi ca o rachetă. Înşfacă bilețelul, iar clasa agitată se aşeză confortabil pentru o lectură completă. Mi-am înăbuşit geamătul, încercând să par cât se poate de inexpresivă şi de indiferentă. Lângă mine, Lissa arăta ca şi cum şi-ar fi dorit să moară.

— Măi, măi, spuse el, cercetând bilețelul. Ce bine ar fi dacă studenții ar putea să scrie atât de mult în eseurile lor. Una dintre voi are un scris mult mai urât decât cealaltă, aşa că să mă iertați dacă greşesc ceva aici. Îşi curăță gâtul.

— „Deci, l-am văzut pe J aseară”, începe persoana cu scris urât, la care răspunsul e „Ce s-a întâmplat”, urmat de nu mai puțin de cinci semne de întrebare. De înțeles, de vreme ce uneori unul singur — cu atât mai puțin patru — pur şi simplu nu reuşeşte să transmită ideea, ei?

Clasa râse şi am observat-o pe Mia trimițându-mi un zâmbet deosebit de răutăcios.

— Primul interlocutor răspunde: „Tu ce crezi că s-a întâmplat? Ne-am combinat într-unul din saloanele goale.”

Domnul Nagy ridică privirea după ce auzi mai multe chicoteli în clasă. Accentul britanic nu făcea decât să sporească ilaritatea.

— Să presupun după această reacție că folosirea lui „combinat” se referă la mai recenta, să spunem, semnificație carnală a termenului decât mai blândul sens pe care l-am învățat eu?

Urmară mai multe chicote. Ridicând capul, am spus cu impertinență:

— Cu siguranță, domnule Nagy. Presupuneți corect. Câțiva din clasă râseră imediat.

— Vă mulțumesc pentru confirmare, domnişoară Hathaway. Acum, unde rămăsesem? A, da, celălalt interlocutor întreabă apoi: „Cum a fost?” Răspunsul este: „Bine”, evidențiat de o față zâmbitoare pentru a confirma adverbul amintit mai sus. Bun. Presupun că misteriosul J e demn de toată lauda, nu? „Şi, ia zi, cât de departe ați mers?” Oh, doamnelor, spuse domnul Nagy sper că limbajul să necesite doar acordul părinților. „Nu foarte. Am fost prinşi.” Şi iarăşi ni se arată gravitatea situației, de data aceasta prin intermediul unei fețe triste. „Ce s-a întâmplat?” „A apărut Dimitri. L-a dat pe Jesse afară şi apoi m-a pisălogit.”

Clasa se dezlănțui, atât din cauză că-l auzi pe domnul Nagy spunând „pisălogit” cât şi din cauza aflării în cele din urmă a numelui unuia dintre participanți.

— Vai, domnule Zeklos, tu eşti mai sus-amintitul J? Cel care şi-a câştigat o față zâmbitoare de la cea care scrie neîngrijit?

Fața lui Jesse se făcu roşie ca sfecla, dar nu părea în întregime nemulțumit de faptul că isprăvile

îi fuseseră divulgate în fața prietenilor lui. Păstrase până acum secret ceea ce se întâmplase — inclusiv discuția despre sânge — pentru că, bănuiam, Dimitri îl speriase de moarte.

— Ei bine, chiar dacă ştiu să apreciez un ghinion ca la carte în aceeaşi măsură ca următorul profesor al cărui timp va fi irosit complet, pe viitor reaminteşte-le „prietenelor" tale că ora mea nu e sală de discuții.

Aruncă hârtia înapoi pe pupitrul Lissei.

— Domnişoară Hathaway, se pare că nu există nici o modalitate adecvată de a te pedepsi, de vreme ce ai primit deja maximum de penalități pe aici. Ergo, tu, domnişoară Dragomir, vei rămâne de două ori mai mult după ore decât până acum, pentru prietena ta. Rămâi aici după ce sună clopoțelul, te rog.

După oră, Jesse veni la mine, cu o expresie încurcată pe față.

— Hei, hmm, în legătură cu bilețelul ăla... ştii că n-am avut nicio legătură cu asta. Dacă Belikov află despre el... o să-i spui? Adică, o să-i spui că n-am...

— Da, da, l-am întrerupt. Stai liniştit, eşti în siguranță. Stând lângă mine, Lissa îl privi ieşind din încăpere.

Gândindu-mă cât de uşor îl înşfăcase Dimitri — şi la frica lui evidentă — n-am putut decât să remarc:

— Ştii, dintr-odată Jesse nu mai e aşa de atrăgător pe cât credeam.

Ea râse.

— Mai bine ai pleca. Trebuie să spăl nişte pupitre. Am părăsit-o, îndreptându-mă înapoi spre internat.

Pe drum, am trecut pe lângă elevi adunați în mici grupuri în afara clădirii. I-am privit cu nostalgie, dorind să fi avut timpul liber ca să socializez.

— Nu, e adevărat, am auzit o voce sigură pe sine. Camille Conta. Frumoasă şi populară, dintr-una din cele mai prestigioase familii ale clanului Conta. Ea şi Lissa fuseseră oarecum prietene înainte să plecăm, în felul bizar în care două forțe puternice se supraveghează reciproc.

— Curăță toalete sau cam aşa ceva.

— O, Doamne, spuse prietena ei. Eu aş muri dacă aş fi Mia.

Am zâmbit. Aparent, Jesse răspândise câteva dintre poveştile pe care i le spusesem noaptea trecută. Din nefericire, următoarea conversație pe care am prins-o mi-a nimicit victoria.

—... auzit că era încă vie. Adică, zbătându-se în patul ei.

— Ce oribil. De ce-au lăsat-o acolo?

— Nu ştiu. De ce s-o omori?

— Crezi că Ralf avea dreptate? Că ea şi Rose au făcut-o ca să...

Mă văzură şi tăcură.

Încruntându-mă am traversat tiptil curtea interioară. Încă vie, încă vie.

Refuzasem s-o las pe Lissa să vorbească despre asemănările dintre povestea cu vulpea şi ceea ce se întâmplase în urmă cu doi ani. Nu voiam să cred că erau legate şi bineînțeles că nu voiam nici ca ea să creadă asta.

Dar nu reuşisem să îmi scot din minte acel incident, nu doar pentru că era înfricoşător, ci pentru că îmi aducea cu adevărat aminte de ceea ce tocmai se întâmplase în camera ei.

Ieşiserăm în pădurea din apropierea campusului într-o seară, după ce chiuliserăm de la ultima oră. Îi dădusem lui Abby Bădica o pereche de sandale drăguțe, împodobite cu strasuri, în schimbul unei sticle de şnaps de piersici — un gest disperat, da, dar te descurcai cum puteai în Montana — pe care pusese mâna nu se ştie cum. Lissa clătinase din cap cu dezaprobare când îi sugerasem să chiulim ca să mergem să dăm gata sticla, dar cu toate acestea mă însoțise. Ca întotdeauna.

Am găsit un buştean bătrân pe care să stăm aproape de o mlaştină murdară şi verzuie. O semilună arunca o slabă lumină argintie asupra noastră, dar era mai mult decât suficient pentru ca vampirii şi semivampirii să vadă. Trecând sticla de la una la cealaltă, am interogat-o în legătură cu Aaron. Recunoscuse că ei doi făcuseră sex în weekendul care tocmai trecuse şi am simțit că mă cuprinde un val de invidie din cauză că mi-o luase înainte cu sexul.

— Şi cum a fost?

Ridicase din umeri şi mai luase o gură.

— Nu ştiu. N-a fost cine ştie ce.

— Cum adică n-a fost cine ştie ce? Nu s-a cutremurat pământul sau nu s-au aliniat planetele sau ceva de genul ăsta?

— Nu, spuse, înăbuşindu-şi un hohot. Bineînțeles că nu.

Nu înțelegeam cu adevărat de ce trebuia să fie amuzant, dar mi-am dat seama că nu voia să vorbească despre asta. Se întâmpla cam în vremea când legătura psihică începuse să se formeze, iar emoțiile ei începeau să pătrundă până la mine uneori. Am ridicat sticla şi m-am uitat fix la ea.

— Nu cred că chestia asta funcționează.

— Asta fiindcă abia e un pic de alcool în ea...

În apropiere se auzi ceva mişcându-se în tufişuri. Am sărit imediat în picioare, plasându-mă între ea şi zgomot.

— E vreun animal, spuse ea după ce un minut trecu în tăcere.

Asta nu însemna că nu era periculos. Sistemul de pază al şcolii ținea strigoii la distanță, dar animalele sălbatice cutreierau adesea la marginea campusului, reprezentând şi ele pericole. Urşi. Pume.

— Haide, i-am spus. Hai să ne întoarcem.

Nu ajunseserăm prea departe când am auzit din nou ceva mişcându-se şi cineva păşi în calea noastră.

— Doamnelor. Doamna Karp.

Am înghețat şi toate reacțiile rapide pe care le avusesem la mlaştină dispărură, din cauză că am întârziat câteva momente să ascund sticla la spate.

Un uşor zâmbet îi apăru pe față şi întinse mâna. Spăsită, i-am dat sticla şi o vârî sub braț. Se întoarse fără niciun alt cuvânt şi o urmarăm, ştiind că va trebui să suportăm consecințele.

— Credeți că nimeni nu observă când jumătate de clasă e plecată? întrebă după o vreme.

— Jumătate de clasă?

— Aparent, câțiva dintre voi ați ales ziua de azi să chiuliți. Trebuie să fie din cauza vremii frumoase. Astenia de primăvară.

Lissa şi cu mine ne târârăm picioarele înainte. Nu mă simțisem niciodată în largul meu în apropierea doamnei Karp de când îmi vindecase mâinile. Purtarea ei ciudată, paranoică, căpătase pentru mine o particularitate ciudată — mult mai ciudată ca înainte. Chiar înfricoşătoare. Şi în ultima vreme n-o puteam privi fără să văd semnele acelea de la tâmple. Părul ei roşu intens le acoperea de obicei, dar nu mereu. Uneori erau semne noi; alteori cele vechi aproape că dispăreau.

Un fâlfâit ciudat se auzi în dreapta mea. Ne oprirăm cu toatele.

— Unul din colegii tăi, bănuiesc, murmură doamna Karp, întorcându-se în direcția sunetului.

Dar, când ajunserăm acolo, găsirăm o pasăre mare, neagră întinsă pe pământ. Păsările — şi cele mai multe animale — nu mă prea interesau, dar nici măcar eu n-am putut să nu-i admir penele lucioase şi ciocul puternic. Ar fi putut probabil să scoată ochii cuiva în treizeci de secunde — dacă n-ar fi fost în mod clar pe moarte. Cu un ultim, şovăitor spam, pasărea rămase în cele din urmă nemişcată.

— Ce e asta? E o cioară? am întrebat.

— E prea mare, spuse doamna Karp. E un corb.

— E mort? întrebă Lissa. L-am privit cu atenție.

— Mda. Categoric mort. Nu-l atinge.

— Probabil atacat de altă pasăre, observă doamna Karp. Se luptă pentru teritoriu şi hrană uneori.

Lissa îngenunche, cu fața plină de compasiune. Nu mă surprindea, de vreme ce avusese mereu o slăbiciune pentru animale. Îmi făcuse zile la rând morală după ce provocasem faimoasa luptă hamster-crab. Eu considerasem lupta ca pe un test între nişte adversari pe măsură. Ea o considerase o cruzime împotriva animalelor.

Încremenită de groază, întinse mâna spre corb.

— Liss! am exclamat îngrozită, probabil că are vreo boală.

Dar mâna i se mişcă de parcă nu m-ar fi auzit. Doamna Karp stătea acolo ca o statuie, iar fața ei

albă arăta ca a unei stafii. Degetele Lissei mângâiară aripile corbului.

— Liss, am repetat, începând să mă duc către ea, s-o trag înapoi.

Deodată, o senzație ciudată îmi inundă creierul, o încântare minunată şi plină de viață. Sentimentul era atât de intens, că mă țintui locului.

Apoi corbul se mişcă.

Lissa scoase un țipăt scurt şi îşi trase brusc mâna înapoi. Amândouă privirăm cu ochii mari.

Corbul bătu din aripi, încercând încet să-şi schimbe poziția şi să se ridice. Când reuşi acest lucru, se întoarse spre noi, fixând-o pe Lissa cu o privire care părea prea inteligentă pentru o pasăre. Ochii păsării îi priviră pe ai ei şi n-am putut să-i aflu reacția prin intermediul legăturii. După o lungă aşteptare, corbul încetă să o privească şi se ridică în aer, iar puternicele lui aripi îl purtară departe.

Fâlfâitul aripilor fu singurul sunet care se mai auzi.

— O, Doamne, murmură Lissa. Ce-a fost asta?

— Să dea naiba dacă ştiu, am spus, ascunzându-mi spaima totală.

Doamna Karp păşi înainte şi apucă mâna Lissei, întorcând-o cu forța spre ea, astfel ca să fie față în față. Am sărit acolo într-o clipire, pregătită să acționez dacă nebuna de Karp ar fi încercat ceva, cu toate că până şi eu aveam îndoieli în privința lovirii unui profesor.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse doamna Karp cu o voce neliniştită, cu o privire sălbatică în ochi. Mă auzi? Nimic. Şi nu poți să spui nimănui — nimănui — despre ce ai văzut. Amândouă. Promiteți-mi. Promiteți-mi că n-o să mai vorbiți despre asta niciodată.

Lissa şi cu mine am schimbat priviri neliniştite.

— Bine, murmură ea.

Strânsoarea doamnei Karp slăbi un pic.

— Şi să nu mai faci asta niciodată. Dacă nu m-asculți, or să afle. Şi-or să te dea în vileag.

Se întoarse spre mine.

— Nu poți s-o laşi s-o mai facă. Niciodată.

În curtea interioară, în fața internatului meu, cineva mă striga.

— Hei, Rose? Te-am strigat de o sută de ori.

Am uitat de doamna Karp şi de corb şi am privit spre Mason, care, după câte se părea, mă însoțea spre internat, în timp ce eu eram plecată departe de realitate.

— Scuze, am mormăit. Sunt dezorientată. Pur şi simplu... mmm, obosită.

— Prea multă agitație aseară? I-am aruncat o privire piezişă.

— Mă descurc eu.

— Cred, râse el, cu toate că nu părea tocmai amuzat. Se pare că Jesse nu s-a descurcat.

— S-a descurcat binişor.

— Dacă spui tu. Însă, personal, cred că ai gusturi proaste.

M-am oprit.

— Iar eu cred că nu e treaba ta. Îşi feri privirea furios.

— Ai făcut să fie treaba întregii clase.

— Hei, n-am făcut-o intenționat.

— S-ar fi întâmplat oricum. Jesse are o gură mare.

— N-ar fi spus.

— Sigur, spuse Mason. Fiindcă e atât de drăguț şi are o familie atât de importantă.

— Nu mai fi idiot, am izbucnit. Şi de ce, mă rog, îți pasă? Eşti gelos că n-o fac cu tine?

Se înroşi mai tare, până la rădăcinile părului lui roşcat.

— Pur şi simplu nu-mi place să aud oamenii vorbind aiurea despre tine, asta-i tot. Circulă o grămadă de glume scârboase. Te fac târfă.

— Nu-mi pasă cum îmi spun.

— O, da. Eşti foarte dură. N-ai nevoie de nimeni. M-am oprit.

— N-am. Sunt unul dintre cei mai buni novici din locul ăsta de rahat. N-am nevoie să te porți tu ca un cavaler şi să-mi vii în ajutor. Nu mă trata de parcă aş fi o fată neajutorată.

M-am întors şi am continuat să merg, dar mă ajunse repede din urmă. Nefericirea de a avea doar 1,73 metri înălțime.

— Uite ce e... n-am vrut să te supăr. Sunt doar îngrijorat în privința ta.
Am râs sarcastic.
— Vorbesc serios. Stai... începu el. Am, hmm, făcut ceva pentru tine. Oarecum. M-am dus la bibliotecă aseară şi am încercat să găsesc ceva despre Sf. Vladimir.
M-am oprit iar.
— Da?
— Mda, dar nu era prea mult despre Anna. Toate cărțile erau destul de generale. Vorbeau doar despre el ca vindecător de oameni, smulgându-i înapoi din ghearele morții.
Ultima parte atinse un punct sensibil.
— Mai era... mai era şi altceva? am îngăimat eu.
Clătină din cap.
— Nu. Probabil că îți trebuie nişte surse primare, dar nu avem niciuna aici.
— Surse cum?
Pufni şi un zâmbet îi apăru pe față.
— Mai faci şi altceva în afară de trimis bilețele? Tocmai am vorbit despre ele zilele trecute, la cursul lui Andrews. Sunt cărți chiar din perioada de timp pe care vrei s-o studiezi. Cele secundare sunt scrise de oameni care trăiesc în prezent. O să obții informații mai bune dacă găseşti ceva scris de tipul însuşi. Sau de cineva care l-a cunoscut în realitate.
— Oh. Bine. Tu ce eşti, un fel de geniu acum? Mason mă lovi uşor în braț.
— Sunt atent, asta-i tot. Tu eşti atât de uitucă. Pierzi tot felul de lucruri.
Zâmbi nervos.
— Şi uite... chiar îmi pare rău în legătură cu ce am zis. Eram doar...
Gelos, mi-am dat seama. Vedeam asta în ochii lui. Cum de nu o observasem înainte? Era nebun după mine. Cred că eram într-adevăr uitucă.
— E în regulă, Mase. Nu contează. Am zâmbit.
— Şi mersi că ai căutat chestia aia.
Zâmbi şi el şi am intrat în clădirea internatului, tristă că nu simțeam acelaşi lucru pentru el.

UNSPREZECE

— Ai nevoie de ceva de îmbrăcat? întrebă Lissa.
— Hmm?
Mi-am îndreptat privirea spre ea. Aşteptam începerea cursului de artă slavonă al domnului Nagy, iar eu eram preocupată s-o ascult pe Mia tăgăduind cu fermitate afirmațiile despre părinții ei în fața unuia dintre prietenii ei.
— Nu e ca şi cum ar fi servitori sau altceva, exclamă ea, evident agitată. Luând o expresie serioasă, încercă să pară arogantă. Practic, sunt consultanți. Drozdovii nu decid nimic fără ei.
Mi-am înăbuşit un hohot, iar Lissa clătină din cap.
— Savurezi chestia asta mult prea mult.
— Pentru că e demențial. Ce m-ai întrebat adineauri? Am cotrobăit prin geantă, răscolind după luciul de buze. L-am găsit şi m-am strâmbat. Era aproape gol; nu ştiam de unde să fac rost de altul.
— Am întrebat dacă ai nevoie de ceva de îmbrăcat pentru diseară, spuse ea.
— Păi, da, bineînțeles că da. Dar niciun lucru de-al tău nu-mi vine.
— Ce o să faci?
Am ridicat din umeri.
— O să improvizez, ca de obicei. Oricum, de fapt nu-mi pasă. Sunt doar bucuroasă că Kirova îmi dă drumul.
Aveam o întrunire în acea seară. Era 1 noiembrie, Ziua Tuturor Sfinților — ceea ce însemna de asemenea că trecuse aproape o lună de când ne întorseserăm. Suita regală vizita şcoala, însăşi Regina Tatiana. Sincer, nu asta mă entuziasma. Mai vizitase înainte Academia. Era ceva destul de obişnuit şi mult mai puțin interesant decât părea. În plus, după ce trăisem printre oameni şi lideri

aleşi, nu-mi păsa prea mult de nişte nobili înfumuraţi. Cu toate astea, primisem permisiunea de a merge pentru că toţi ceilalţi aveau să fie acolo. Era o şansă să mai fac şi altceva, petrecându-mi timpul cu oameni în carne şi oase, decât să stau încuiată în camera mea de internat. Puţină libertate merita categoric suferinţa de a îndura până la capăt câteva discursuri plictisitoare.

N-am rămas să vorbesc cu Lissa după ore, cum făceam de obicei. Dimitri îşi ţinuse promisiunea în privinţa antrenamentelor suplimentare şi încercam să mi-o ţin pe a mea. Aveam acum două ore în plus să exersez cu el, una înainte şi una după şcoală. Cu cât îl vedeam mai mult în acţiune, cu atât mai mult îi înţelegeam reputaţia de zeu dur. Era limpede că ştia multe — cele şase semne molnija ale lui dovedeau cam acelaşi lucru — şi ardeam de nerăbdare să mă înveţe ce ştia.

Când am ajuns la sala de gimnastică, am observat că purta un tricou şi pantaloni de trening largi, spre deosebire de blugii săi obişnuiţi.

Îi stătea bine. Foarte bine. Nu te mai uita, mi-am spus imediat.

Mă aşeză în aşa fel încât stăteam faţă în faţă pe rogojină şi-şi încrucişa braţele.

— Care e prima problemă de care o să te loveşti când o să fii faţă în faţă cu un strigoi?

— Că sunt nemuritori?

— Gândeşte-te la ceva mai elementar. Mai elementar decât atât? mi-am spus eu.

— Ar putea fi mai mari ca mine. Şi mai puternici.

Cei mai mulţi strigoi — în afară de cazul în care fuseseră oameni înainte — aveau aceeaşi înălţime ca rudele lor moroi. Strigoii aveau de asemenea mai multă forţă, reflexe şi simţuri mai bune ca dhampirii. Din cauza aceasta se antrenau gardienii atât de mult; aveam de suplinit un „deficit de cunoştinţe”.

Dimitri încuviinţă.

— Asta face să fie dificil să-i înfrunţi, dar nu imposibil. De obicei, poţi folosi greutatea şi înălţimea mai mare a unei persoane împotriva acesteia.

Se întoarse şi demonstra prin câteva manevre, arătând unde să te mişti şi cum să loveşti pe cineva. Exersând mişcările cu el, am aflat câte ceva în privinţa motivelor pentru care luam bătaie atât de regulat în exerciţiile de grup. I-am asimilat rapid tehnicile şi abia aşteptam să le folosesc în realitate. Spre finalul timpului nostru împreună, mă lăsă să încerc.

— Dă-i drumul, spuse. Încearcă să mă loveşti.

Nu trebuia să-mi spună de două ori. Năpustindu-mă înainte, am încercat să-l lovesc şi am fost imediat blocată şi doborâtă la podea. Corpul îmi fu cuprins de durere, dar am refuzat să cedez în faţa ei. Am sărit în sus iar, sperând să-l prind nepregătit.

N-am reuşit.

După alte câteva încercări eşuate, mi-am ridicat mâinile într-un gest de armistiţiu.

— În regulă, ce nu fac bine?

— Nimic.

Nu eram convinsă.

— Dacă n-aş fi făcut nimic greşit, te-aş fi lăsat inconştient până acum.

— Puţin probabil. Mişcările tale sunt corecte toate, dar e prima dată când ai încercat cu adevărat. Eu am făcut-o ani de zile.

Am clătinat din cap şi mi-am dat ochii peste cap la stilul lui mai-bătrân-şi-mai-înţelept. Îmi spusese odată că are douăzeci şi patru de ani.

— Cum zici tu, tataie. Putem să încercăm iar?

— Nu mai avem timp. Nu vrei să te pregăteşti? M-am uitat la ceasul prăfuit de pe perete şi m-am înviorat. Era aproape ora de începere a banchetului.

Gândul mă zăpăci. M-am simţit ca Cenuşăreasa, dar fără haine.

— La naiba, da, vreau.

El plecă înaintea mea. Studiindu-l cu atenţie, am înţeles că nu puteam lăsa să-mi scape ocazia. Am sărit în spatele lui, poziţionându-mă exact în felul în care mă învăţase. Aveam elementul de surpriză. Totul era perfect, iar el nici măcar nu avea să mă vadă repezindu-mă.

Înainte de a-l atinge, se răsuci cu o viteză incredibil de mare. Cu o singură mişcare abilă, mă înşfacă la fel ca pe-un fulg şi mă aruncă la pământ, imobilizându-mă acolo.

Am gemut.
— N-am făcut nimic greşit!
Ochii lui priviră calm într-ai mei în timp ce-mi ținea mâinile de încheieturi, dar nu părea la fel de serios ca în timpul lecției. I se părea amuzant.
— Strigătul de luptă te-a dat oarecum de gol. Încearcă să nu mai țipi data viitoare.
— Ar fi contat cu adevărat dacă aş fi tăcut? Se gândi un pic.
— Nu. Probabil că nu.
Am oftat zgomotos, încă aflată într-o dispoziție mult prea bună pentru a lăsa cu adevărat această dezamăgire să mă enerveze. Erau câteva avantaje în a avea un asemenea antrenor periculos — cineva care totodată se întâmpla să fie cu o jumătate de cot mai înalt ca mine şi care mă depăşea semnificativ în greutate. Şi asta fără a lua în considerare puterea lui. Nu era mătăhălos, însă corpul îi era plin de muşchi duri, agili. Dacă voi putea să-l bat vreodată pe el, voi putea să bat pe oricine.
Dintr-odată, mi-am dat seama că încă mă mai ținea la pământ. Pielea degetelor lui era caldă în timp ce-mi strângea încheieturile. Fața îi era la câțiva centimetri de a mea, iar picioarele şi trunchiul lui se apăsau pe ale mele. O parte a părului său castaniu lung îi atârna în jurul feței, şi Dimitri părea şi el să mă studieze, aproape la fel cum o făcuse în noaptea aceea în salon. Şi Dumnezeule, ce bine mirosea. Am început să respir greu şi n-avea nicio legătură cu antrenamentul sau cu faptul că plămânii îmi erau striviți.
Aş fi dat oricât să-i pot citi mintea atunci. De când cu noaptea aceea din salon, observasem că mă priveşte cu aceeaşi expresie serioasă. Practic, nu făcuse niciodată asta în timpul antrenamentelor în sine — astea erau chestiuni profesionale. Dar înainte şi după aceea, se însenina un pic uneori şi îl văzusem privindu-mă într-un fel aproape admirativ. Iar câteodată, dacă eram cu adevărat norocoasă, îmi zâmbea. Un zâmbet adevărat — nu cel ironic care-i acompania sarcasmul cu care mă tachina atât de des. Nu voiam s-o recunosc față de nimeni — nici față de Lissa, nici măcar față de mine — însă în unele zile trăiam pentru zâmbetul acela. Îi înseninau fața. „Superb” nu-l mai descria într-un mod satisfăcător.
Încercând să par calmă, am căutat să mă gândesc la ceva profesional şi legat de gardieni. În schimb, am spus:
— Şi, hmm... mai ai şi alte mişcări să-mi arăți? Buzele îi tresăriră şi, pentru o clipă, am crezut că voi avea parte de unul din acele zâmbete. Inima îmi palpită. Apoi, cu un efort vizibil, îşi retrase zâmbetul şi deveni încă o dată instructorul meu de o severitate protectoare. Se dădu jos de pe mine, se sprijini în călcâie şi se ridică.
— Haide. Trebuie să mergem.
M-am chinuit să mă ridic în picioare şi l-am urmat afară din sala de gimnastică. Nu se uită în spate în timp ce mergeam şi, în sinea mea, m-am mustrat pe când mă întorceam în cameră.
Făcusem o pasiune pentru instructorul meu. O pasiune pentru instructorul meu mai în vârstă. Probabil că nu eram în toate mințile. Era cu şapte ani mai mare ca mine. Suficient de bătrân să-mi fie... ei bine, nimic. Dar tot mai în vârstă ca mine. Şapte ani era mult. Începuse să scrie când m-am născut eu. Când eu învățam să scriu şi să arunc cu cărți în profesorii mei, probabil că el săruta fete. Probabil că multe fete, ținând seama de cum arăta. Chiar nu aveam nevoie de această complicație în viața mea acum.

Am găsit un pulover acceptabil printre lucrurile mele şi, după un duş rapid, m-am îndreptat către partea cealaltă a campusului, spre recepție. În ciuda zidurilor din piatră amenințătoare, a statuilor ciudate şi a turnulețelor de pe exteriorul clădirilor, interioarele Academiei erau foarte moderne. Aveam Wi-Fi, lumini fluorescente şi cam orice îți puteai imagina din punct de vedere tehnologic. Sala de mese în special semăna destul de mult cu autoservirile în care mâncasem în timp ce eram în Portland şi Chicago, cu mese dreptunghiulare simple, pereți de un gri liniştitor şi o mică încăpere laterală, unde erau servite mesele noastre pregătite într-un mod dubios. Cel puțin cineva agățase fotografii alb-negru înrămate pe pereți, în încercarea de a-i decora, dar nu consideram cu adevărat „artă” poze cu vaze şi copaci desfrunziți.
Însă, în această seară, cineva reuşise să transforme sala de mese, de obicei anostă, într-o

autentică încăpere de luat cina. Vaze din care se revărsau trandafiri stacojii şi delicaţi crini albi. Lumânări aprinse. Feţe de masă făcute din — atenţie! — pânză roşie ca sângele. Efectul era superb. Era greu de crezut că acesta era acelaşi loc în care mâncam de obicei sendvişuri cu carne de pasăre. Părea demn de, ei bine, o regină.

Mesele fuseseră aranjate în şiruri drepte, creând un culoar în mijlocul încăperii. Locurile ne fuseseră dinainte stabilite şi, după cum era de aşteptat, nici gând să pot sta în apropierea Lissei. Ea stătea în faţă, cu ceilalţi moroi; eu eram în spate, cu novicii.

Dar am reuşit s-o zăresc atunci când am intrat şi mi-a aruncat un zâmbet. Împrumutase o rochie de la Natalie — albastră, din mătase şi fără bretele — şi arăta minunat cu trăsăturile ei palide. Cine ar fi ştiut că Natalie avea ceva atât de bun? Făcea ca puloverul meu să piardă câteva puncte la eleganţă.

Organizau întotdeauna aceste banchete protocolare în acelaşi fel. O masă prezidenţială era aşezată pe o estradă în faţa încăperii, unde puteam toţi să ne minunăm şi să o privim pe Regina Tatiana şi pe alţi membri ai familiilor regale servind cina. Gardienii stăteau aliniaţi pe lângă pereţi, ţepeni şi oficiali ca statuile. Dimitri stătea printre ei şi am simţit un gol ciudat în stomac amintindu-mi ce se întâmplase în sala de gimnastică. Ochii lui priveau fix înainte, ca şi cum ar fi fost atent la întreaga încăpere şi, în acelaşi timp, la nimic.

Când se făcu timpul ca membrii familiilor regale să intre, ne ridicarăm cu toţii cu respect şi privirăm cum păşeau pe culoar. Am recunoscut câţiva dintre ei, în special pe cei care aveau copii înscrişi la Academie. Victor Dashkov era printre ei, păşind încet, cu ajutorul unui baston. Chiar dacă eram bucuroasă că-l văd, mă întrista fiecare pas chinuit pe care-l făcea spre capătul încăperii.

Odată ce trecu acest grup, patru gardieni solemni în jachete cu dunguliţe roşii şi negre intrară în sala de mese. Toţi, în afară de gardienii postaţi de-a lungul pereţilor, îngenuncheară, într-o etalare stupidă a loialităţii.

Ce exces de ceremonie şi vanitate, m-am gândit plictisită. Monarhii moroi erau aleşi de monarhii precedenţi din sânul familiilor regale. Regele sau regina nu puteau alege pe unul dintre proprii descendenţi direcţi şi un consiliu al familiilor nobile şi regale putea contesta alegerea pe destule motive. Acest lucru nu se întâmpla aproape niciodată, însă.

Regina Tatiana îşi urma gărzile, îmbrăcată într-o rochie roşie de mătase şi o jachetă asortată. Avea şaizeci şi ceva de ani şi un păr cărunt-închis tăiat în dreptul bărbiei şi încununat cu o tiară de tip Miss America. Intră în încăpere încet, ca şi cum s-ar fi plimbat, cu alţi patru gardieni în spate. Trecu prin zona novicilor destul de repede, cu toate că înclină din cap şi zâmbi ici-colo. Chiar dacă dhampirii erau copiii pe jumătate umani, nelegitimi, ai moroilor, ne pregăteam şi ne dedicam vieţile slujirii şi protejării lor. Era o mare probabilitate ca mulţi dintre noi, cei adunaţi aici, să moară de tineri, iar regina trebuia să-şi arate respectul pentru asta.

Când ajunse în zona moroilor, se opri mai mult timp şi chiar vorbi cu câţiva elevi. Era ceva important să fii recunoscut, de cele mai multe ori un semn că părinţii cuiva intraseră în graţiile ei. Fireşte, cei din familiile regale se bucurau de cea mai mare parte a atenţiei. Nu le spunea de fapt cine ştie ce lucruri interesante, în general doar o grămadă de cuvinte pompoase.

— Vasilisa Dragomir.

Am ridicat brusc capul. Teama se scurse prin legătura dintre noi la auzul numelui ei. Încălcând protocolul, am ieşit din poziţia mea şi mi-am făcut loc mai încolo pentru a vedea mai bine, ştiind că nimeni nu mă va observa când regina însăşi o recunoscuse personal pe ultima dintre Dragomiri. Toţi erau nerăbdători să vadă ce avea să-i spună monarhul Lissei, prinţesa fugară.

— Am aflat că te-ai întors. Ne bucurăm să-i avem pe Dragomiri înapoi, chiar dacă numai unul dintre ei a mai rămas. Regretăm sincer pierderea părinţilor şi a fratelui tău, au fost printre cei mai buni dintre moroi, iar morţile lor — o adevărată tragedie.

Nu înţelesesem niciodată cu adevărat chestia regală cu „noi”, dar altminteri, totul păruse în regulă.

— Ai un nume interesant, continuă ea. Multe eroine din basmele ruseşti se numesc Vasilisa. Vasilisa cea Vitează, Vasilisa cea Frumoasă. Sunt tinere diferite, toate având acelaşi nume şi aceleaşi calităţi minunate: putere, inteligenţă, disciplină şi virtute. Toate săvârşesc lucruri mari, triumfând

asupra adversarilor lor. De asemenea, numele Dragomir impune propriul lui respect. Regii şi reginele Dragomir au cârmuit cu înţelepciune şi dreptate în istoria noastră. Şi-au folosit puterile în scopuri minunate. Au nimicit strigoi, luptând alături de gardienii lor. E regesc pe drept cuvânt.

Se opri o clipă, lăsând ca greutatea cuvintelor ei să-şi producă efectul. Simţeam cum starea sufletească se schimba în încăpere, iar Lissa era cuprinsă de surprindere şi de încântare sfioasă. Aceasta avea să zguduie echilibrul social. Ne puteam probabil aştepta ca mâine câţiva parveniţi să încerce să se pună bine cu Lissa.

— Da, continuă Tatiana, eşti de două ori învestită cu putere. Numele tău reprezintă cele mai frumoase calităţi pe care oamenii le pot oferi şi străluceşte de gloria faptelor de nobleţe şi vitejie din vremurile trecute. Se opri o clipă. Dar, aşa cum ai demonstrat, nu numele te face să fii cineva. Şi nici nu dă vreun indiciu despre cum se va dovedi persoana care-l poartă.

Şi, cu această palmă verbală, îşi întoarse spatele şi-şi continuă procesiunea.

Un şoc colectiv cuprinse încăperea. Am examinat rapid şi apoi am respins orice încercări de a sări pe culoar şi a mă repezi la regină. O jumătate de duzină de gardieni m-ar fi pus la podea înainte chiar de a fi făcut cinci paşi. Aşa că am suportat nerăbdătoare sfârşitul cinei, simţind în tot acest timp umilinţa absolută a Lissei.

Când urmă recepţia de după cină, Lissa se îndreptă direct către uşile care dădeau spre curte. Am urmat-o, dar am întârziat din cauză că a trebuit să mă strecor prin mulţimea de oameni care discutau unii cu alţii.

Mersese afară până la o curte adiacentă, una care se armoniza cu stilul exterior grandios al Academiei. O boltă din lemn sculptat, răsucit, acoperea grădina, cu mici găuri ici şi colo pentru a lăsa să pătrundă un pic de lumină, dar nu atât de multă încât să le facă rău moroilor. Copaci, cu frunzele acum dispărute înaintea iernii, se înşiruiau pe toată suprafaţa şi străjuiau cărările ce duceau spre alte grădini, curţi şi curtea interioară principală. Un iaz, şi el golit pe timp de iarnă, se afla într-un colţ şi era vegheat de o statuie impozantă a Sfântului Vladimir însuşi. Sculptat în piatră gri, era îmbrăcat în veşminte lungi şi avea barbă şi mustaţă.

Cotind după un colţ, m-am oprit când am văzut că Natalie ajunsese mai repede la Lissa decât mine. M-am gândit să le întrerup, dar m-am dat înapoi înainte ca ele să mă poată vedea. Chiar dacă era un lucru rău să spionezi, eram dintr-odată foarte curioasă ce voia să-i spună Natalie Lissei.

— N-ar fi trebuit să-ţi vorbească aşa, spunea Natalie. Purta o rochie galbenă asemănătoare la croială cu a Lissei, dar îi lipseau oarecum graţia şi echilibrul ca s-o facă să arate la fel de bine. Şi galbenul era pe ea o culoare groaznică. Era în discordanţă cu părul ei negru, pe care îl ridicase în coc într-o parte.

— Nu a fost drept, continuă ea. Nu te necăji din pricina asta.

— E cam târziu pentru asta.

Ochii Lissei erau fixaţi pe aleea pietruită de jos.

— N-a avut dreptate.

— Are dreptate, exclamă Lissa. Părinţii mei... şi Andre... m-ar fi urât pentru ce am făcut.

— Nu, nu te-ar fi urât, vorbi Natalie pe un ton blând.

— A fost o prostie să fug. Iresponsabil.

— Şi ce? Ai făcut o greşeală. Eu fac greşeli mereu. Zilele trecute, făceam tema asta la ştiinţe şi era pentru capitolul zece şi, de fapt, citisem capitolul unspre...

Natalie se opri şi, arătând o stăpânire remarcabilă, reveni la ideea iniţială.

— Oamenii se schimbă. Ne schimbăm mereu, nu? Tu nu eşti la fel ca înainte. Eu nu sunt la fel ca înainte.

De fapt, Natalie mi se părea exact la fel, dar asta nu mă mai deranja atât de mult. Mă obişnuisem cu ea.

— Pe lângă asta, adăugă, chiar a fost o greşeală să fugi? Trebuie să fi făcut-o cu un motiv. Trebuie să fi câştigat ceva din asta, nu? Se petreceau o grămadă de lucruri urâte cu tine, nu-i aşa? După ce s-a-ntâmplat cu părinţii tăi şi cu fratele tău. Adică, poate că a fost cea mai bună alegere.

Lissa îşi ascunse un zâmbet. Amândouă eram destul de sigure că Natalie încerca să afle de ce plecaserăm — întocmai ca toţi ceilalţi din şcoală. Era destul de nepricepută la şmecherii.

— Nu ştiu dacă-i chiar aşa cum spui, nu, răspunse Lissa. Eram slabă. Andre n-ar fi fugit. Era atât de bun. Bun la orice. Bun la a se înțelege cu oamenii şi tot rahatul ăsta regal.

— Şi tu eşti bună la asta.

— Poate că da. Dar nu-mi place. Adică, îmi plac oamenii... dar cea mai mare parte din ceea ce fac e atât de fals. Asta nu-mi place.

— Atunci nu-ți face sânge-rău fiindcă nu te implici, spuse Natalie. Nici eu nu-mi petrec timpul cu toți oamenii aceia şi uită-te la mine. Sunt cât se poate de bine. Tati spune că nu-i pasă dacă-mi petrec timpul cu cei din familiile regale sau nu. Vrea doar să fiu fericită.

— Şi de aceea, am spus, făcându-mi în sfârşit apariția, el ar trebui să domnească în locul javrei ăleia de regină. A fost furat.

Natalie aproape că sări în aer. Eram destul de sigură că vocabularul ei de înjurături consta aproape în întregime din „asta-i bună" şi „fir-ar".

— Mă întrebam unde eşti, spuse Lissa.

Natalie se uită când la una când la alta, părând dintr-odată un pic stânjenită să se afle între cele mai bune prietene din lume. Se dădu la o parte încurcată şi-şi trase câteva şuvițe dezordonate după ureche.

— Păi... ar trebui să plec să-l găsesc pe tati. Ne vedem mai târziu în cameră.

— Pa, pa, spuse Lissa. Şi mersi. Natalie plecă în grabă.

— Chiar îi spune cu adevărat „tati"? Lissa îmi aruncă o privire severă.

— Las-o în pace. E drăguță.

— De fapt, chiar e. Am auzit ce-a spus şi oricât nu aş vrea să recunosc, n-a fost nimic de care aş putea să-mi bat joc. Totul a fost adevărat. Am făcut o pauză. O s-o omor, să ştii. Pe regină, nu pe Natalie. La naiba cu gardienii. O s-o fac. Nu poate scăpa cu asta.

— Dumnezeule, Rose. Nu vorbi aşa. Or să te aresteze pentru trădare. Las-o baltă.

— S-o las baltă? După tot ce ți-a spus? În fața tuturor? Nu-mi răspunse, nici măcar nu mă privi. În schimb, se jucă distrată cu crengile unui tufiş crescut la întâmplare, care intrase într-o stare latentă pe timpul iernii. Avea o expresie vulnerabilă pe care am recunoscut-o — şi de care mă temeam.

— Hei. Mi-am coborât vocea. Nu face fața asta. Nu ştie despre ce vorbeşte, da? Nu lăsa asta să afecteze. Să nu faci nimic din ceea ce n-ar trebui să faci.

Mă privi din nou.

— O să se întâmple iar, nu-i aşa? şopti ea.

Mâna ei, încă încleştată pe crengile tufişului, începu să tremure.

— Nu şi dacă nu laşi să se întâmple. Am încercat să mă uit la încheieturile ei fără să se observe prea tare. Nu ai...?

— Nu. Clătină din cap şi clipi, reținându-şi lacrimile. N-am vrut s-o fac. Eram supărată după întâmplarea cu vulpea, dar a fost bine. Îmi place chestia cu să nu facem valuri. Îți simt lipsa, dar totul a fost în regulă. Îmi place...

Se opri.

Auzeam cuvântul prinzând contur în mintea ei: „Christian". Şi continuă:

— Aş vrea să nu poți face asta. Sau să nu o faci.

— Îmi pare rău. Trebuie să-ți țin din nou discursul cu Christian-e-un-ratat-psihopat?

— Cred că l-am memorat după ultimele zece dați, bombăni ea.

Am început să-i țin a unsprezecea oară morala, când am auzit râsete şi țăcănit de tocuri pe piatră. Mia se îndrepta către noi, cu câțiva prieteni după ea, dar fără Aaron. Imediat, sistemele mele de apărare se declanşară.

În interior, Lissa încă mai era zdruncinată de comentariile reginei. Amărăciunea şi umilința se învolburau în sufletul ei.

Se simțea ruşinată în privința a ceea ce puteau crede alții despre ea acum şi continua să se gândească la faptul că familia ei ar fi urât-o pentru că fugise. Eu nu credeam asta, dar ea era convinsă, iar emoțiile ei sumbre continuau să nu-i dea pace. Nu se simțea bine, indiferent cât de nepăsătoare încercase să se poarte, iar eu eram îngrijorată că ar putea face ceva necugetat. Mia era

ultima persoană pe care trebuia s-o vadă acum.
— Ce vrei? am întrebat.
Mia zâmbi cu aroganţă Lissei, iar pe mine mă ignoră, făcând câţiva paşi înainte.
— Voiam doar să ştiu cum e să fii atât de importantă şi atât de regească. Trebuie să fii atât de entuziasmată că regina a vorbit cu tine.
Chicote se auziră dinspre grup.
— Eşti prea aproape.
Am păşit între ele şi Mia tresări un pic, poate încă îngrijorată că i-aş putea rupe braţul.
— Şi, hei, cel puţin regina i-a ştiut numele, ceea ce e mai mult decât pot să spun în privinţa ta şi a numărului pe care-l faci încercând să pari aristocrată. Sau în privinţa părinţilor tăi.
Vedeam suferinţa pe care spusele mele i-o provocară. Vai, cât de mult voia să fie aristocrată.
— Cel puţin eu îi văd pe părinţii mei, replică ea. Cel puţin ştiu cine sunt amândoi. Doar Dumnezeu ştie cine e tatăl tău. Iar mama ta e unul dintre cei mai renumiţi gardieni din lume, dar nici ei nu-i pasă câtuşi de puţin de tine. Toată lumea ştie că nu te vizitează niciodată. Probabil că a fost bucuroasă când ai plecat. Dacă o fi observat măcar.
M-a durut. Am strâns din dinţi.
— Mda, ei bine, cel puţin e renumită. Ea chiar consiliază membri ai familiilor regale şi nobili. Nu face curăţenie după ei.
I-am auzit una dintre prietene chicotind în spatele ei. Mia deschise gura, fără îndoială pentru a scoate una dintre multele replici pe care trebuie să le fi acumulat de când începuse să circule povestea, când beculeţul i se aprinse brusc în cap.
— Deci tu ai fost, spuse ea, cu ochii holbaţi. Mi-a spus cineva că Jesse a început, dar n-ar fi avut de unde să ştie nimic despre mine. A aflat de la tine. Când te-ai culcat cu el.
Acum chiar că începea să mă calce pe nervi.
— Nu m-am culcat cu el.
Mia arătă spre Lissa şi se uită iar la mine.
— Deci asta e, ha? Tu îi faci treburile murdare pentru că ea e prea toantă să le facă singură. N-o să poţi s-o protejezi mereu, mă avertiză ea. Nici tu nu eşti la adăpost.
Ameninţări fără noimă. M-am aplecat înainte, făcându-mi vocea cât mai ameninţătoare cu putinţă. În starea mea de spirit de atunci, nu era greu.
— Da? Încearcă să mă atingi acum şi o să afli. Speram să o facă. Voiam s-o facă. N-aveam nevoie acum de vendeta ei smintită. Îmi distrăgea atenţia — şi îmi doream foarte mult s-o pocnesc pe loc.
Privind în spatele ei, l-am văzut pe Dimitri intrând în grădină, căutând din priviri ceva — sau pe cineva, îmi cam dădeam seama pe cine căuta. Când mă văzu, înainta cu paşi mari, mutându-şi atenţia când observă grupul adunat în jurul nostru. Gardienii pot mirosi o ceartă de la o poştă. Bineînţeles, şi un copil de şase ani ar fi putut simţi cearta asta.
Dimitri se opri lângă mine şi-şi încrucişa braţele.
— E totul în regulă?
— Nicio problemă, gardian Belikov.
Am zâmbit în timp ce vorbeam, dar eram furioasă. Turbată chiar. Toată confruntarea asta cu Mia doar o făcuse pe Lissa să se simtă mai rău.
— Ne spunem doar nişte poveşti de familie. Ai auzit-o pe a Miei? E fascinantă.
— Haideţi, le spuse Mia însoţitorilor ei.
Plecă în fruntea lor, nu înainte de a-mi arunca o ultimă privire înfricoşătoare. Nu avem nevoie să-i citesc gândurile ca să înţeleg ce însemna. Nu se terminase. Avea să încerce să se răzbune pe una din noi sau pe amândouă. Bine. Să înceapă lupta.
— Trebuie să te duc înapoi la internatul tău, îmi spuse Dimitri pe un ton sec. Sper că nu erai gata să începi o bătaie, nu-i aşa?
— Bineînţeles că nu, am spus, cu ochii încă privind fix la intrarea, acum pustie, prin care dispăruse Mia. Nu încep bătăi în locuri unde oamenii le pot vedea.
— Rose, gemu Lissa.

— Să mergem. Noapte bună, Prinţesă.
El se întoarse, dar eu nu m-am mişcat din loc.
— O să fii în regulă, Liss? Ea încuviinţă din cap.
— Sunt bine.
Era o minciună atât de mare, că nu-mi venea să cred că avusese tupeul să încerce să mi-o spună. N-aveam nevoie de legătură ca să văd lacrimile strălucindu-i în ochi. N-ar fi trebuit să ne întoarcem niciodată în acest loc, am înţeles, deprimată.
— Liss... Îmi zâmbi uşor şi trist, apoi arătă cu capul către Dimitri. Sunt bine, ţi-am spus. Trebuie să pleci.
L-am urmat cu părere de rău. Mă conduse spre cealaltă parte a grădinii.
— S-ar putea să trebuiască să mai adăugăm un antrenament în plus pentru autocontrol, observă el.
— Am destul autocontr... hei!
M-am oprit din vorbă când l-am văzut pe Christian strecurându-se pe lângă noi, intrând pe cărarea pe care tocmai veniserăm. Nu-l văzusem la recepţie, dar, dacă Kirova îmi dăduse drumul ca să vin în această seară, presupun că făcuse acelaşi lucru şi în privinţa lui.
— Te duci s-o vezi pe Lissa? am întrebat, îndreptându-mi furia împotriva Miei asupra lui.
Îşi afundă mâinile în buzunare şi-mi aruncă acea privire indiferentă de băiat rău.
— Şi dacă mă duc?
— Rose, nu e momentul, spuse Dimitri.
Ba era chiar momentul. De săptămâni întregi, Lissa îmi ignorase avertismentele în privinţa lui Christian. Era timpul să merg la sursă şi să opresc flirtul lor ridicol odată pentru totdeauna.
— De ce n-o laşi odată în pace? Eşti atât de sărit de pe fix şi de disperat să atragi atenţia, că nu-ţi dai seama când cineva nu te place?
El se încruntă.
— Eşti un obsedat nebun şi ea ştie asta. Mi-a povestit tot despre obsesiile tale ciudate — cum staţi mereu împreună în pod, cum i-ai dat foc lui Ralf ca s-o impresionezi. Crede că eşti un ciudat, dar e prea amabilă să spună ceva.
Faţa îi pălise şi ceva întunecat i se învolbura în privire.
— Dar tu nu eşti prea amabilă, nu?
— Nu. Nu când mi-e milă de cineva.
— Ajunge, spuse Dimitri, luându-mă de acolo.
— Atunci, mersi de „ajutor”, mârâi Christian, cu vocea plină de ură.
— Nicio problemă, am strigat peste umăr.
Când ne îndepărtaserăm un pic, am aruncat o privire înapoi şi l-am văzut pe Christian stând în faţa intrării în grădină. Se oprise din mers şi acum privea pe cărarea ce ducea spre Lissa, aflată în curte. Umbrele îi acopereau faţa în timp ce se gândea şi apoi, după câteva clipe, se întoarse şi se îndreptă înapoi spre internatul moroilor.

DOISPREZECE

Somnul veni greu în acea noapte şi m-am zvârcolit şi m-am sucit multă vreme înainte de a adormi într-un sfârşit.
Cam după o oră, m-am ridicat în capul oaselor, încercând să mă relaxez şi să-mi pun în ordine emoţiile pe care le primeam. Lissa. Speriată şi supărată. Nesigură. Evenimentele din acea seară îmi reveniră brusc în memorie în timp ce căutam să aflu ce ar fi putut s-o neliniştească. Regina care o umilise. Mia. Poate chiar Christian — nu ştiam dacă nu se întâlnise cu ea.
Însă... niciunul dintre aceste lucruri nu era problema acum. Ascuns în sufletul ei era altceva. Ceva foarte rău.
Am coborât din pat, m-am îmbrăcat în grabă şi mi-am trecut în revistă opţiunile. Aveam acum o cameră la etajul al treilea — mult prea sus pentru a coborî pe fereastră, mai ales că nu mai aveam o

doamnă Karp care să mă facă bine de data asta. N-aş putea niciodată să mă strecor prin holul principal. Mai rămânea doar să merg pe canalele „corespunzătoare”.

— Unde crezi că te duci?

Una dintre intendentele care supravegheau holul meu ridică privirea din scaunul ei. Era postată la capătul culoarului, lângă scările care duceau la parter. În timpul zilei, acea scară nu era supravegheată. Noaptea, era ca şi cum am fi fost la închisoare. Mi-am încrucişat braţele.

— Trebuie să-l văd pe Dim — pe gardianul Belikov.

— E târziu.

— E o urgenţă.

Mă măsură din cap până în picioare.

— Mie îmi pari în regulă.

— O să ai mari probleme mâine când toată lumea o să afle că m-ai împiedicat să raportez ce ştiu.

— Spune-mi mie.

— E o chestiune confidenţială a gardienilor.

Am privit-o cât de dur am putut. Trebuie să fi funcţionat, pentru că se ridică în cele din urmă şi scoase un telefon mobil. Sună pe cineva — pe Dimitri, speram — dar vorbi prea încet ca eu s-o aud. Aşteptarăm câteva minute şi apoi uşa care ducea spre scări se deschise. Apăru Dimitri, îmbrăcat complet şi alert, deşi eram destul de sigură că-l trezisem din somn.

Îmi aruncă o singură privire.

— Lissa?

Am încuviinţat din cap.

Fără niciun cuvânt în plus, se întoarse şi porni înapoi pe scări în jos. L-am urmat. Traversă curtea interioară în tăcere, spre impunătorul internat al moroilor. Era „noapte” pentru vampiri, ceea ce însemna că era zi pentru restul lumii. Soarele după-amiezii strălucea cu o lumină rece, aurie deasupra noastră. Genele umane din mine îl primeau cu bucurie şi într-un fel regretam mereu că sensibilitatea la lumină a moroilor ne obliga să trăim în întuneric în cea mai mare parte a timpului.

Intendentele de pe holul Lissei se uitară la noi cu gura căscată, dar Dimitri era prea intimidant pentru a i se opune.

— E în baie, le-am spus.

Când supraveghetoarea porni după mine înăuntru, n-am vrut s-o las.

— E prea supărată. Lasă-mă să vorbesc cu ea între patru ochi mai întâi.

Dimitri cugetă o clipă.

— Da. Lasă-le un minut. Am împins uşa.

— Liss?

Un sunet slab, ca un suspin, se auzi dinăuntru. Am trecut de cinci cabine şi am găsit-o pe singura care era închisă. Am ciocănit încetişor.

— Dă-mi drumul, am spus, sperând că păream calmă şi sigură pe mine.

Am auzit un smiorcăit şi, după câteva clipe, uşa fu deblocată. Nu mă pregătisem pentru ce am văzut. Lissa stătea în picioare în faţa mea...

...plină de sânge.

Îngrozită, mi-am înăbuşit un ţipăt şi aproape că am fost gata să strig după ajutor. Privind mai cu atenţie, am văzut că o mare parte din sânge nu era de fapt al ei. Era mânjită cu el, ca şi cum ar fi fost pe mâinile ei şi s-ar fi frecat pe faţă. Se lăsă în jos şi am făcut la fel, îngenunchind în faţa ei.

— Eşti teafără? am şoptit. Ce s-a întâmplat?

Ea doar clătină din cap, dar i-am văzut faţa strâmbându-i-se în vreme ce din ochi îi curgeau şi mai multe lacrimi. I-am luat mâinile într-ale mele.

— Haide. Hai să te curăţăm...

M-am oprit. Chiar sângera. Linii drepte îi traversau încheieturile, nu în apropierea vreunor vene importante, dar suficiente pentru a lăsa urme roşii şi umede pe piele. Nu-şi atinsese venele când făcuse asta; nu voise să moară. Îmi întâlni privirea.

— Îmi pare rău... n-am vrut să... te rog, nu le spune... hohoti ea. Când l-am văzut, am intrat în panică.

Arătă spre încheieturile ei.

— Asta s-a întâmplat înainte de a mă putea opri. Eram supărată...

— E în regulă, am spus mecanic, întrebându-mă despre ce vorbea. Haide.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Rose?

— O clipă, am răspuns.

Am dus-o la chiuvetă şi i-am spălat sângele de pe încheieturi.

Apucând trusa de prim-ajutor, i-am pus repede nişte plasturi pe tăieturi. Hemoragia aproape că se oprise.

— Intrăm, strigă supraveghetoarea.

Mi-am smuls hanoracul şi i l-am întins repede Lissei. Abia îl trăsese pe ea, când Dimitri şi supraveghetoarea intrară. Ajunse la noi într-o clipă şi mi-am dat seama că, ascunzând încheieturile Lissei uitasem de sângele de pe faţa ei.

— Nu e al meu, spuse ea repede, văzând expresia lui. Este iepurele...

Dimitri o privi cu atenţie în ochi şi am sperat că nu se va uita la încheieturile ei. După ce păru mulţumit că nu avea răni deschise, întrebă:

— Ce iepure?

Şi eu mă întrebam acelaşi lucru. Cu mâini tremurânde, ea arătă spre coşul de gunoi.

— Am făcut curat. Ca să nu vadă Natalie. Dimitri şi cu mine ne duserăm acolo şi privirăm cu atenţie în coş. M-am tras înapoi imediat, stăpânindu-mi senzaţia de vomă. Nu ştiam cum de ştia Lissa că era un iepure. Nu puteam vedea decât sânge. Sânge şi prosoape din hârtie îmbibate cu sânge. Sânge închegat pe care nu-l puteam identifica. Mirosul era îngrozitor. Dimitri veni mai aproape de Lissa, aplecându-se până ce faţa lui ajunse în dreptul ei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi întinse câteva şerveţele.

— M-am întors acum o oră. Şi era acolo. Chiar acolo, în mijlocul podelei. Sfâşiat. Era ca şi cum ar fi... explodat. Suspină. N-am vrut să-l găsească Natalie, n-am vrut să se sperie... aşa că — aşa că am făcut curat. Apoi pur şi simplu n-am putut... n-am putut să mă întorc...

Începu să plângă, iar umerii îi tremurau.

Am înţeles ce se întâmplase după aceea, partea pe care nu i-a spus-o lui Dimitri. Găsise iepurele, făcuse curat şi se speriase. Apoi se tăiase, dar ceea ce o tulburase fusese felul ciudat în care făcuse toate acestea.

— Nimeni n-ar trebui să poată intra în camerele astea! exclamă supraveghetoarea. Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

— Ştii cine a făcut-o? Vocea lui Dimitri era blândă.

Lissa băgă mâna în buzunarul pijamalei şi scoase o bucăţică mototolită de hârtie. Era atât de îmbibată cu sânge, că abia am reuşit s-o citesc după ce el a luat-o şi a netezit-o.

Ştiu ce eşti. N-o să supravieţuieşti aici. O să mă asigur de asta. Pleacă acum. E singura cale să scapi cu viaţă.

Şocul supraveghetoarei se transformă în ceva mai hotărât şi se îndreptă spre uşă.

— O aduc pe Ellen.

După o clipă mi-am adus aminte că era prenumele Kirovei.

— Spune-i că o să fim la clinică, zise Dimitri. Când supraveghetoarea plecă, el se întoarse spre Lissa.

— Ar trebui să te întinzi.

Ea nu se clinti şi am luat-o de braţ.

— Haide, Liss. Să mergem de aici.

Încet, puse un picior în faţa celuilalt şi ne lăsă să o conducem la clinica medicală a Academiei. În mod obişnuit, era deservită de doi doctori, dar la această oră din noapte, doar o infirmieră era de gardă. Se oferi să-l trezească pe unul din doctori, dar Dimitri refuză.

— Are nevoie doar de odihnă.

Abia se întinsese Lissa pe un pat îngust, când apărură Kirova şi alţi câţiva şi începură să-i pună întrebări. M-am vârât în faţa lor, oprindu-i.

— Lăsaţi-o în pace. Nu vedeţi că nu vrea să vorbească despre asta? Lăsaţi-o să doarmă un pic mai întâi!
— Domnişoară Hathaway, spuse autoritar Kirova, eşti impertinentă ca de obicei. Nici măcar nu ştiu ce cauţi aici.
Dimitri întrebă dacă putea vorbi cu ea între patru ochi şi o conduse pe hol. Am auzit-o rostind şoapte furioase, iar pe el vorbind încet, calm şi ferm. Când se întoarseră, ea spuse sever:
— Poţi să mai rămâi cu ea un pic. O să-i punem pe oamenii de serviciu să facă curăţenie şi să mai facă cercetări în baie şi în camera dumitale, domnişoară Dragomir, iar apoi vom discuta situaţia în amănunt dimineaţa.
— N-o treziţi pe Natalie, şopti Lissa. Nu vreau s-o sperii. Oricum, am curăţat tot în cameră.
Kirova părea sceptică. Grupul se retrase, dar nu înainte ca infirmiera să întrebe dacă Lissa voia să mănânce sau să bea ceva. Ea refuză. Odată ce am rămas singure, m-am întins lângă ea şi am cuprins-o cu braţul.
— N-o să-i las să afle, i-am spus, simţindu-i neliniştea legată de încheieturile mâinilor. Dar aş fi vrut să-mi fi spus înainte să plec de la recepţie. Mi-ai spus că vei veni mereu la mine mai întâi.
— N-aveam de gând s-o fac atunci, spuse privind în gol. Jur, n-aveam de gând. Adică, eram supărată... dar m-am gândit... m-am gândit că mă puteam descurca. Încercam atât de mult... pe bune, Rose. Încercam. Dar apoi m-am întors în camera mea şi l-am văzut şi... pur şi simplu m-am pierdut cu firea. Era ca ultima picătură, ştii? Şi am ştiut că trebuie să fac curat. Trebuia să fac curat înainte să vadă, înainte să afle toţi, dar era atât de mult sânge şi apoi, după ce a fost gata, era prea mult, şi mă simţeam ca şi cum aveam să... nu ştiu... să explodez, şi pur şi simplu era prea mult, a trebuit să mă descarc, înţelegi? A trebuit să...
I-am întrerupt delirul.
— Linişteşte-te, înţeleg.
Era o minciună. Nu înţelegeam deloc de ce se tăiase. O mai făcuse de câteva ori, de când se petrecuse accidentul, şi mă speria de fiecare dată. Încercase să-mi explice asta, cum nu voia să moară — avea nevoie doar să se descarce într-un fel. Suferea emoţional atât de mult, spunea, încât o eliberare fizică — durere fizică — era singura cale de a face să dispară durerea interioară. Era singura cale prin care o putea controla.
— De ce se întâmplă toate astea? plânse ea în pernă. De ce sunt un monstru?
— Nu eşti un monstru.
— Nimănui nu i se mai întâmplă aşa ceva. Nimeni nu face magie cum pot eu să fac.
— Ai încercat să faci magie? Niciun răspuns.
— Liss? Ai încercat să vindeci iepurele?
— Am întins mâna, doar ca să văd dacă, poate, aş reuşi să-l fac bine, dar pur şi simplu era prea mult sânge... n-am putut.
Cu cât o foloseşte mai mult, cu atât o să fie mai rău. Opreşte-o, Rose.
Lissa avea dreptate. Magia moroilor putea face să apară focul şi apa, putea mişca pietrele şi alte părţi ale pământului, dar nimeni nu putea vindeca sau readuce la viaţă animale. Nimeni în afară de doamna Karp.
Opreşte-o înainte ca ei să observe, înainte să observe şi să o ducă şi pe ea departe de aici. Scoate-o de aici.
Detestam să păstrez acest secret, mai ales pentru că nu ştiam ce să fac în privinţa lui. Nu-mi plăcea să mă simt neputincioasă. Trebuia s-o protejez de asta — şi de ea însăşi. Şi totuşi, în acelaşi timp, trebuia s-o protejez şi de ei.
— Ar trebui să plecăm, am spus pe neaşteptate. O să plecăm de-aici.
— Rose...
— Se întâmplă din nou. Şi e mai rău. Mai rău decât data trecută.
— Ţi-e frică de bilet.
— Nu mi-e frică de niciun bilet. Dar locul ăsta nu e sigur.
Dintr-odată, mi-era dor iar de Portland. Poate că era mai murdar şi mai aglomerat decât peisajul neregulat din Montana, dar cel puţin ştiai la ce să te aştepţi — nu ca aici. Aici la Academie, trecutul

şi prezentul se luptau între ele. Poate că avea zidurile şi grădinile frumoase şi vechi, dar înăuntru se strecurau lucrurile moderne. Oamenii nu ştiau ce să facă în privința asta. Era întocmai ca în cazul moroilor înşişi. Familiile lor regale străvechi încă mai dețineau puterea la suprafață, dar oamenii deveneau tot mai nemulțumiți. Dhampiri care voiau mai mult de la viețile lor. Moroi precum Christian care voiau să se lupte cu strigoii. Membrii familiilor regale care încă rămâneau credincioşi tradițiilor lor, încă îşi etalau puterea asupra tuturor celorlalți, tot la fel cum porțile de fier lucrate în detaliu dădeau un spectacol al tradiției şi invincibilității.

Şi, ah, minciunile şi secretele. Alergau pe holuri şi se ascundeau prin colțuri. Cineva aici o ura pe Lissa, cineva care probabil îi zâmbea în față şi se prefăcea că îi e prieten. Nu-i puteam lăsa să o distrugă.

— Trebuie să dormi un pic, i-am spus.

— Nu pot să dorm.

— Ba da, poți. Sunt aici. N-o să fii singură. Anxietatea şi frica şi alte emoții agitate o cuprindeau.

Dar în cele din urmă, nevoile trupului ei biruiră. După o vreme, am văzut cum închide ochii. Respirația îi deveni regulată, iar legătura dintre noi amuți.

Am privit-o dormind, simțindu-mă prea agitată din cauza adrenalinei ca să-mi permit vreun pic de odihnă.

Cred că trecuse poate o oră când infirmiera se întoarse şi îmi spuse că trebuia să plec.

— Nu pot să plec, am spus. I-am promis că n-o să fie singură.

Infirmiera era înaltă, chiar şi pentru un moroi, cu ochi căprui buni.

— N-o să fie. O să stau eu cu ea. Am privit-o cu neîncredere.

— Promit.

Întoarsă în camera mea, am avut propria cădere nervoasă. Frica şi agitația mă epuizaseră şi pe mine şi, pentru o clipă, mi-am dorit să pot avea o viață normală şi prietena mea cea mai bună să fie normală. Imediat, am alungat acel gând. Nimeni nu era normal, nu cu adevărat. Şi n-aş putea avea o prietenă mai bună ca Lissa... dar, frate, era atât de greu uneori.

Am dormit adânc până dimineața. M-am dus la primul curs nesigură, neliniştită că se aflase despre noaptea trecută. Se dovedi însă că oamenii vorbeau despre noaptea trecută, dar atenția lor era încă îndreptată asupra reginei şi a recepției. Nu ştiau nimic despre iepure. Oricât de greu ar fi fost de crezut, aproape că uitasem de cealaltă întâmplare. Totuşi, îmi păru dintr-odată un lucru neimportant în comparație cu provocarea de către cineva a unei explozii sângeroase în camera Lissei.

Însă, pe măsură ce ziua continua, am observat ceva bizar. Oamenii nu se mai uitau la Lissa atât de mult. Începuseră să se uite la mine. Mă rog. Ignorându-i, am căutat-o şi am găsit-o pe Lissa terminându-şi masa cu un hrănitor. Sentimentul acela ciudat pe care îl aveam mereu mă cuprinse în timp ce-i priveam gura la gâtul hrănitorului, bându-i sângele. O picătură curse pe gâtul lui, distingându-se clar pe pielea lui palidă. Hrănitorii, deşi umani, erau aproape la fel de palizi ca moroii din cauza pierderii sângelui. El nu păru să observe; plutea de mult sub efectul euforiei muşcăturii. Cuprinsă de gelozie, am hotărât că aveam nevoie de terapie.

— Te simți bine? am întrebat-o mai târziu, în timp ce mergeam spre curs.

Purta o bluză cu mâneci lungi, ca să-i ascundă încheieturile.

— Da... nu pot să nu mă gândesc la iepurele acela... A fost atât de oribil. Îl vedeam încontinuu în minte. Şi ce am făcut după aceea. Îşi strânse ochii pentru o clipă, iar apoi îi redeschise. Oamenii vorbesc despre noi.

— Ştiu. Ignoră-i.

— Urăsc asta, spuse cu mânie.

Un val de răutate izbucni în ea şi trecu prin legătura dintre noi. Mă făcu să tresar.

Prietena mea cea mai bună era senină şi blândă. Nu avea astfel de sentimente.

— Urăsc toată bârfa asta. E atât de stupidă. Cum de pot fi toți atât de superficiali?

— Ignoră-i, am repetat cu blândețe. Ai fost deşteaptă că nu ți-ai mai petrecut timpul cu ei.

Cu toate astea, era din ce în ce mai greu să-i ignori. Şuşotelile şi privirile se înmulțiră. La etologie, fu atât de rău, că nu m-am putut concentra nici măcar asupra subiectului meu acum favorit.

Doamna Meissner începuse să vorbească despre evoluție şi selecția naturală şi cum animalele căutau parteneri cu gene bune. Mă fascina, dar până şi ei îi era greu să-şi mențină firul să rămână la obiect, de vreme ce trebuia să țipe mereu la elevi să se liniştească şi să fie atenți.

— Se întâmplă ceva, i-am spus Lissei între ore. Nu ştiu ce, dar sunt pasionați de ceva nou.

— Altceva? În afară de faptul că regina mă urăşte? Ce ar mai putea fi?

— Dacă aş şti.

În cele din urmă, lucrurile ajunseră într-un punct critic în ultima noastră oră din ziua aceea, artă slavonă. A început când un tip pe care abia îl cunoşteam îmi făcu o sugestie foarte explicită şi aproape obscenă în timp ce lucram cu toții la proiecte individuale. I-am răspuns cu aceeaşi monedă, spunându-i exact ce putea face cu cererea lui.

El râse doar.

— Haide, Rose. Îmi vărs sângele pentru tine. Urmară chicote zgomotoase, iar Mia ne aruncă o privire batjocoritoare.

— Stai puțin, Rose e cea care-şi varsă sângele, nu? Şi mai multe râsete. Am înțeles brusc. Am tras-o repede pe Lissa la o parte.

— Au aflat.

— Au aflat ce?

— Despre noi. Despre cum tu... ştii tu, cum te-am hrănit cât timp eram plecate.

Se holbă cu uimire.

— Cum?

— Cum crezi? „Prietenul” tău Christian.

— Nu, spuse categorică. N-ar fi făcut-o.

— Cine altcineva mai ştia?

Încrederea în Christian îi scânteia în privire şi o simțeam prin legătura noastră. Dar nu ştia ce ştiam eu. Nu ştia cum îl ocărâsem noaptea trecută, cum îl făcusem să creadă că ea îl ura. Tipul era instabil. Răspândirea celui mai mare secret al nostru — ei bine, unul dintre ele — era o răzbunare potrivită. Poate că el omorâse şi iepurele. La urma urmei, murise la doar două ore după ce îl ocărâsem.

Nemaiaşteptând să-i aud protestele, am mers tiptil până în cealaltă parte a încăperii, unde Christian lucra singur, ca de obicei. Lissa mă urmă. Nepăsându-mi dacă oamenii ne vedeau, m-am aplecat peste masă spre el, apropiindu-mi fața la câțiva centimetri de-a lui.

— O să te omor.

Ochii lui o săgetară pe Lissa, cu un licăr slab de dorință în ei, iar apoi chipul i se încruntă.

— De ce? E vreo temă suplimentară pentru gardieni?

— Termină cu atitudinea asta, l-am avertizat, coborându-mi vocea. Tu le-ai spus. Tu le-ai spus că Lissa... că a trebuit s-o hrănesc pe Lissa.

— Spune-i, spuse Lissa cu disperare. Spune-i că nu are dreptate.

Christian îşi mută încet privirea de la mine la ea şi, în timp ce se priveau, am simțit o forță atât de puternică de atracție, că era o minune că n-a dat cu mine pe jos. Îi vedeam Lissei inima în privire. Pentru mine era evident că el simțea aceleaşi lucruri pentru ea, dar ea nu putea vedea asta, mai ales de vreme ce o privea încruntat.

— Poți să încetezi, să ştii, spuse el. Nu mai trebuie să te prefaci.

Forța de atracție buimacă a Lissei dispăru, înlocuită de durere şi şoc din cauza tonului său.

— Eu... ce? Ce să mă prefac?

— Ştii tu ce. Termină. Termină cu teatrul.

Lissa îl privi fix, cu ochii mari şi îndurerați. Habar n-avea că mă dezlănțuisem asupra lui noaptea trecută. Habar n-avea că el credea că-l ura.

— Termină cu autocompătimirea şi spune-ne ce se întâmplă, m-am rățoit la el. Le-ai spus sau nu le-ai spus?

Mă fixă cu o expresie sfidătoare.

— Nu. Nu le-am spus.

— Nu te cred.

— Eu da, spuse Lissa.
— Ştiu că e imposibil să crezi că un ciudat ca mine îşi poate ține gura — mai ales când niciuna dintre voi nu poate — dar am lucruri mai bune de făcut decât să răspândesc zvonuri stupide. Vrei să dai vina pe cineva? Dă vina pe băiatul tău minune de colo.
I-am urmărit privirea până în locul unde Jesse râdea de ceva cu idiotul ăla de Ralf.
— Jesse nu ştie, spuse Lissa sfidătoare. Ochii lui Christian mă fixau.
— Totuşi, ştie. Nu-i aşa, Rose? Ştie.
Am simțit un gol în stomac. Da. Jesse ştia. Îşi dăduse seama în noaptea aceea, în salon.
— Nu credeam... nu credeam că o să spună. Era prea speriat de Dimitri.
— I-ai spus? exclamă Lissa.
— Nu, a bănuit el. Începea să mi se facă rău.
— Se pare că a făcut mai mult decât să bănuiască, mormăi Christian.
M-am repezit la el.
— Ce-ar trebui să însemne asta?
— Ah. Nu ştii.
— Jur pe ce am mai scump, Christian, o să-ți rup gâtul după curs.
— Frate, chiar că eşti nebună.
O spuse aproape vesel, dar următoarele lui cuvinte fură mai serioase. Încă mai avea zâmbetul acela batjocoritor, încă mai era îmbujorat de furie, dar când vorbi, am putut auzi o nelinişte slabă în vocea lui.
— A cam dezvoltat ce era în bilețelul vostru. A intrat în ceva mai multe detalii.
— Ah, am înțeles. A spus că am făcut sex.
Nu era nevoie să vorbesc cu perdea. Christian încuviință. Aşa deci. Jesse încerca să-şi dezvolte reputația. Bine. Puteam accepta asta. În primul rând, nu era ca şi cum reputația mea era atât de importantă. Toată lumea credea deja că făceam sex tot timpul.
— Şi, ăăă, cu Ralf de asemenea. Că tu şi cu el... Ralf? Nicio cantitate de alcool sau orice substanță ilegală nu m-ar fi făcut să-l ating.
— Eu — ce? Că am făcut sex şi cu Ralf? Christian încuviință.
— Imbecilul! O să...
— Mai e ceva.
— Ce? M-am culcat cu echipa de baschet?
— A spus — amândoi au spus — că i-ai lăsat să... ei bine, că i-ai lăsat să-ți bea sângele.
Asta mă bloca până şi pe mine. Să bea sânge în timpul sexului. Cea mai mare perversiune dintre toate perversiunile. Obscen. Mai mult decât a fi uşuratică sau târfă. De un milion de ori mai rău decât faptul că Lissa băuse sângele meu ca să supraviețuiască. Târfă pentru sânge şi nimic mai mult.
— Asta-i o nebunie! strigă Lissa. Rose niciodată n-ar — Rose?
Dar nu mai ascultam. Eram în propria mea lume, o lume care mă duse în partea opusă a clasei, unde stăteau Jesse şi Ralf. Amândoi ridicară privirile, cu fețele pe jumătate îngâmfate şi pe jumătate... nervoase, dacă îmi dădeam bine seama. Deloc surprinzător, de vreme ce amândoi mințeau cu neruşinare.
Întreaga clasă încremeni. Aparent, se aşteptaseră la vreun fel de înfruntare. Reputația mea de scrântită în acțiune.
— Ce naiba credeți că faceți? am întrebat cu o voce joasă, amenințătoare.
Expresia nervoasă a lui Jesse se transformă într-una îngrozită. Chiar dacă era mai înalt ca mine, amândoi ştiam cine ar învinge dacă aş deveni violentă. Ralf, însă, îmi aruncă un zâmbet obraznic.
— N-am făcut nimic în afară de ce-ai vrut tu să facem. Zâmbetul lui se umplu de cruzime.
— Şi nici măcar să nu te gândeşti să te atingi de noi. Dacă începi o bătaie, Kirova o să te dea afară ca să te duci să trăieşti cu celelalte târfe pentru sânge.
Ceilalți elevi erau cu sufletul la gură, aşteptând să vadă ce vom face. Nu ştiu cum nu îşi putea da seama domnul Nagy de drama care se petrecea în clasă.
Voiam să-i pocnesc pe amândoi, să-i lovesc atât de tare încât altercația lui Dimitri cu Jesse să pară o bătaie pe umăr. Voiam să-i şterg lui Ralf rânjetul de pe față.

Dar imbecil sau nu, avea dreptate. Dacă-i atingeam, Kirova m-ar fi exmatriculat într-o clipită. Şi dacă aş fi fost dată afară, Lissa avea să fie singură. Trăgând aer în piept, am luat una dintre cele mai grele decizii din viața mea.

Am plecat.

Restul zilei a fost groaznic. Renunțând la bătaie, m-am expus batjocurii tuturor celorlalți. Bârfele şi şuşotelile se înmulțiră. Lumea se holba la mine fără jenă. Lumea râdea. Lissa tot încerca să vorbească cu mine, să mă consoleze, dar o ignoram până şi pe ea. Am răbdat restul orelor ca un zombi, iar apoi am plecat la antrenamentul cu Dimitri cât de repede am putut. El m-a privit nedumerit, dar nu m-a întrebat nimic.

Mai târziu, singură în camera mea, am plâns pentru prima dată după ani de zile. Odată ce m-am descărcat, eram pe punctul de a-mi pune pijamaua, când am auzit o bătaie în uşă. Dimitri. Îmi studie fața şi apoi privi în altă parte, dându-şi seama evident că plânsesem. Şi eu îmi dădeam seama că bârfele ajunseseră în sfârşit la el. Ştia.

— Te simți bine?

— Nu contează dacă eu mă simt bine, ai uitat? Am ridicat privirea la el. Lissa e bine? O să-i fie greu.

O expresie ciudată îi apăru pe față. Cred că-l uimea faptul că eram în continuare îngrijorată pentru ea într-un asemenea moment. Îmi făcu semn să-l urmez şi mă conduse la casa scării din spate, care de obicei rămânea încuiată pentru elevi. Dar era descuiată şi îmi făcu semn să ies afară.

— Cinci minute, mă înştiința.

Mai curioasă ca niciodată, am ieşit. Lissa era acolo. Ar fi trebuit să simt că era aproape, dar propriile mele emoții scăpate de sub control le copleşiseră pe ale ei. Fără niciun cuvânt, mă îmbrățişa şi mă ținu în brațe câteva momente. A trebuit să-mi stăvilesc şi mai multe lacrimi. Când ne desprinserăm una de alta, mă privi cu ochi calmi, lucizi.

— Îmi pare rău, spuse.

— Nu e vina ta. O să treacă.

Era limpede că se îndoia de asta. Şi eu la fel.

— Este vina mea, spuse ea. Ea a făcut-o ca să se răzbune pe mine.

— Ea?

— Mia. Jesse şi Ralf nu sunt atât de deştepți să se gândească singuri la aşa ceva. Chiar tu ai spus-o: Jesse era prea speriat de Dimitri să vorbească prea multe despre ce s-a întâmplat. Şi de ce ar fi aşteptat până acum? S-a întâmplat de ceva vreme. Dacă ar fi vrut să răspândească zvonuri, ar fi făcut-o atunci. Mia face asta ca răzbunare pentru că ai vorbit despre părinții ei. Nu ştiu cum a reuşit, dar ea e cea care i-a făcut să spună lucrurile acelea.

În sinea mea, mi-am dat seama că Lissa avea dreptate. Jesse şi Ralf erau uneltele; Mia fusese creierul.

— Acum nu se mai poate face nimic, am suspinat eu.

— Rose...

— Las-o baltă, Liss. E prea târziu, bine? Mă studie tăcută câteva secunde.

— Nu te-am mai văzut plângând de mult.

— N-am plâns.

Un sentiment de durere şi compasiune zvâcni prin legătura dintre noi.

— Nu poate să-ți facă asta, insistă ea.

Am râs cu amărăciune, pe jumătate surprinsă de propria mea deznădejde.

— Deja a făcut-o. A spus că o să mi-o plătească, că n-o să pot să te protejez. A făcut-o. Când mă întorc la cursuri...

O senzație de greață mi se instala în stomac. M-am gândit la prietenii şi la respectul pe care reuşisem să-i obțin cu greu, în ciuda discreției noastre. Aveau să dispară. Nu-ți puteai reveni din aşa ceva. Nu printre moroi. Odată ce erai o târfă pentru sânge, rămâneai aşa. Ce agrava lucrurile era că unei părți secrete, ascunse, din mine îi plăcea să fie muşcată.

— N-ar trebui să continui să mă protejezi, spuse ea. Am râs.

— Asta e datoria mea. O să fiu gardianul tău.

— Ştiu, dar nu m-am referit la asta. Nu trebuie să suferi din cauza mea. N-ar trebui să fii mereu nevoită să ai grijă de mine. Şi cu toate astea o faci mereu. Tu m-ai scos de aici. Ai avut grijă de tot când eram pe cont propriu. Chiar şi de când ne-am întors... ai fost mereu cea care le face pe toate. De fiecare dată când cedez psihic — ca azi-noapte — eşti mereu acolo. Eu, eu sunt slabă. Nu sunt ca tine.

Am clătinat din cap.

— Asta nu contează. E datoria mea. Nu mă deranjează.

— Da, dar uite ce s-a întâmplat. Eu sunt cea căreia i-a purtat pică de fapt — chiar dacă încă nu ştiu de ce. Nu contează. O să înceteze. De acum înainte eu o să te protejez pe tine.

În expresia ei era o fermitate, o încredere minunată care radia din ea, ce-mi amintea de Lissa pe care o ştiam, de dinainte de accident. În acelaşi timp, simţeam şi altceva în ea — ceva mai întunecat, un sentiment de mânie adânc ascunsă. Văzusem şi înainte această latură a ei şi nu-mi plăcea. Nu voiam să se folosească de acest lucru. Voiam doar să fie în siguranţă.

— Lissa, nu mă poţi proteja.

— Ba pot, spuse cu furie. Un singur lucru îşi doreşte Mia mai mult decât să ne distrugă pe tine şi pe mine. Vrea să fie acceptată. Vrea să stea cu cei din familiile regale şi să se simtă ca una dintre ei. Pot să-i iau asta.

Zâmbi.

— Pot să-i întorc împotriva ei.

— Cum?

— Spunându-le.

Ochii îi fulgerară. Mintea mea era prea înceată în această seară. A durat un pic până am înţeles.

— Liss — nu. Nu poţi să foloseşti forţa de constrângere. Nu aici.

— Mai bine să folosesc la ceva puterile astea stupide.

Cu cât o foloseşte mai mult, cu atât va fi mai rău. Opreşte-o, Rose. Opreşte-o înainte ca ei să observe, înainte să observe şi să o ducă şi pe ea de aici. Scoate-o de aici.

— Liss, dacă eşti prinsă... Dimitri îşi scoase capul pe uşă.

— Trebuie să te întorci înăuntru, Rose, înainte să te vadă cineva.

Am aruncat o privire înfricoşată către Lissa, dar ea deja se îndepărta.

— O să am grijă de tot, de data asta, Rose. De tot.

TREISPREZECE

Consecinţele minciunilor lui jesse şi Ralf se dovediră a fi atât de îngrozitoare pe cât mă aşteptasem să fie. Singura modalitate prin care supravieţuiam era să-mi pun ochelari de cal, să-i ignor pe toţi şi totul. Asta mă ajută să rămân întreagă la minte — abia — dar nu-mi plăcea. Îmi venea să plâng mereu. Mi-am pierdut pofta de mâncare şi nu puteam dormi bine.

Dar, indiferent cât de greu ajunsese să-mi fie, nu-mi făceam griji pentru mine, ci pentru Lissa. Îşi ţinu promisiunea de a schimba lucrurile. A mers încet la început, dar cu timpul, puteam să văd cum unul sau doi membri ai familiilor regale veneau la ea la masa de prânz sau în clasă să o salute. Ea afişa un zâmbet luminos, râdea şi vorbea cu ei ca şi cum erau prieteni la cataramă.

La început, nu înţelegeam cum reuşea asta. Îmi spusese că va folosi forţa de constrângere ca să-i câştige de partea ei pe ceilalţi membri ai familiilor regale şi să-i întoarcă împotriva Miei. Dar nu vedeam cum se întâmpla acest lucru. Era posibil, desigur, ca ea să-i convingă pe oameni fără puterea de constrângere. În definitiv, era amuzantă, inteligentă şi prietenoasă. Oricine ar fi plăcut-o. Ceva îmi spunea totuşi că nu-şi câştiga prieteni prin metoda convenţională şi am înţeles în cele din urmă.

Folosea forţa de constrângere când nu eram eu prin preajmă. O vedeam doar o mică parte din zi şi, de vreme ce ştia că nu sunt de acord, îşi folosea puterea numai când eram în altă parte. După câteva zile de folosire a acestei forţe secrete de constrângere, am ştiut ce trebuia să fac: trebuia să intru din nou în mintea ei. Intenţionat. O făcusem înainte; o puteam face iar.

Cel puțin, asta mi-am spus, stând dezorientată la ora lui Stan, într-o zi. Dar se vădi a nu fi aşa de uşor cum crezusem, în parte pentru că mă simțeam prea agitată ca să mă relaxez şi să-mi deschid mintea pentru gândurile ei. Îmi venea greu şi pentru că alesesem un moment în care, sufleteşte, ea era destul de liniştită. O simțeam cel mai bine când emoțiile ei erau puternice.

Totuşi, am încercat să fac ceea ce mai făcusem înainte, atunci când îi spionasem pe ea şi pe Christian. Chestia cu meditația. Respirația lentă. Ochii închişi. O asemenea concentrare mentală nu era încă uşoară pentru mine, dar în cele din urmă am reuşit, strecurându-mă în mintea ei şi simțind lumea prin ființa ei. Stătea în picioare la ora de literatură americană, în timpul alocat lucrului pe proiecte, dar, ca majoritatea studenților, nu lucra. Ea şi Camille Conta se sprijineau de peretele din celălalt capăt al începerii, vorbind încet.

— E scârbos, spuse Camille hotărâtă, o încruntătură apărându-i pe fața ei frumoasă. Era îmbrăcată cu o fustă albastră făcută dintr-un material asemănător cu catifeaua, îndeajuns de scurtă pentru a-i scoate în evidență picioarele lungi şi posibil să atragă atenția în privința regulamentului vestimentar. Dacă voi două ați făcut-o, nu mă mir că a devenit dependentă şi a făcut-o cu Jesse.

— Nu a făcut-o cu Jesse, insistă Lissa. Şi nu e ca şi cum am fi făcut sex. Pur şi simplu nu am avut deloc hrănitori, asta-i tot.

Lissa îşi concentra întreaga atenție asupra lui Camille şi zâmbi.

— Nu e mare scofală. Toată lumea exagerează. Camille arăta ca şi cum se îndoia serios de acest lucru, dar apoi, cu cât se uita mai mult la Lissa, cu atât ochii îi deveneau mai tulburi. O expresie goală i se instala pe chip.

— Nu-i aşa? întrebă Lissa cu o voce mieroasă. Nu e mare scofală.

Privirea încruntată reveni. Camille încerca să scape de constrângere. Faptul că Lissa ajunsese chiar şi aşa de departe era incredibil. Întocmai cum remarcase Christian, folosirea acesteia asupra moroilor era fără precedent. Camille, cu toate că avea o voință puternică, pierdu bătălia.

— Da, spuse ea încet. Nu e chiar atât de important.

— Iar Jesse minte. Ea încuviință.

— Categoric minte.

O încordare mentală se simțea în Lissa în timp ce continua să exercite constrângerea. Era nevoie de mult efort şi nu terminase.

— Ce faceți voi în seara asta?

— Carly şi cu mine o să învățăm pentru testul lui Mattheson la ea în cameră.

— Invită-mă. Camille se gândi puțin.

— Hei, vrei să înveți cu noi?

— Bineînțeles, spuse Lissa, zâmbindu-i. Camille zâmbi şi ea.

Lissa opri constrângerea şi un val de amețeală o cuprinse. Se simțea slăbită. Camille se uită în jur, surprinsă pentru o clipă, apoi scăpă de senzația ciudată.

— Atunci, ne vedem după cină.

— Pa, pa, murmură Lissa, privind-o plecând. După ce Camille plecă, Lissa ridică mâna să-şi lege părul în coadă. Degetele ei nu puteau prinde toate şuvițele, dar, pe neaşteptate, o altă pereche de mâini îi prinse părul şi o ajută. Ea se răsuci brusc şi se trezi privind în ochii albastru pal ai lui Christian. Se trase repede de lângă el.

— Nu face asta! exclamă, tremurând când îşi dădu seama că degetele lui o atinseseră.

El îi zâmbi nepăsător, uşor strâmb, şi-şi dădu câteva fire rebele şi negre de păr de pe față.

— Mă rogi sau îmi ordoni?

— Taci din gură.

Se uită în jur, atât ca să-i evite privirea, cât şi ca să se asigure că nimeni nu-i vedea împreună.

— Ce s-a întâmplat? Ți-e teamă de ce or să creadă sclavii tăi dacă te văd vorbind cu mine?

— Sunt prietenii mei, replică ea.

— Ah. Corect. Bineînțeles că sunt. Adică, din ce-am văzut eu, Camille probabil că ar face orice pentru tine, nu? Prieteni până la capăt.

Ea îşi încrucişa brațele la piept şi, în ciuda mâniei, nu putu să nu observe că griul argintiu al cămăşii lui îi scotea în evidență părul negru şi ochii albaştri.

— Cel puțin ea nu e ca tine. Nu pretinde că e prietena mea într-o zi şi apoi mă ignoră fără motiv.
O expresie nesigură îi apăru pe față. Încordarea şi mânia se acumulaseră treptat între ei în ultima săptămână, de când țipasem la Christian după recepția regală. Crezând ce-i spusesem, Christian nu mai vorbea cu ea şi se purtase urât de fiecare dată când Lissa încercase să înceapă o conversație. Acum, jignită şi nedumerită, ea renunțase la încercările de a fi prietenoasă. Situația devenea din ce în ce mai gravă. Privind prin ochii Lissei, vedeam că el încă mai ținea la ea şi încă o mai dorea. Cu toate astea, mândria lui fusese rănită şi nu era dispus să arate vreo slăbiciune.
— Da? spuse pe o voce joasă, nemiloasă. Credeam că asta e felul în care toți membri familiilor regale trebuie să se poarte. Cu siguranță, pari să te descurci bine în privința asta. Sau poate că doar foloseşti constrângerea pe mine ca să mă faci să cred că eşti o javră cu două fețe. Poate că nu eşti în realitate. Dar mă îndoiesc de asta.
Lissa roşi la auzul cuvântului constrângere — şi aruncă încă o privire îngrijorată în jur — dar decise să nu-i mai dea satisfacția de a se certa. Pur şi simplu îi aruncă o ultimă privire urâtă înainte de a pleca repede să se alăture unui grup de elevi din familii regale strânşi ca să facă o temă.
Întorcându-mă în mine, am privit în gol prin clasă, analizând ceea ce văzusem. Unei mici, mici părți din mine începuse să-i pară rău pentru Christian. Cu toate astea, era doar o părticică, şi foarte uşor de ignorat.
La începutul zilei următoare, m-am dus să-l întâlnesc pe Dimitri. Antrenamentele acestea erau acum partea favorită a zilei, în parte din cauza pasiunii mele stupide pe care o făcusem pentru el şi în parte pentru că nu trebuia să fiu în preajma celorlalți.
Am început amândoi ca de obicei cu alergări, iar el alergă cu mine, tăcut şi dându-mi instrucțiuni aproape cu blândețe, probabil îngrijorat să nu provoace cine ştie ce cădere nervoasă. Cumva, ştia despre zvonuri, dar nu adusese vorba despre ele niciodată.
După ce am terminat, îmi arătă un exercițiu de atac, în care puteam folosi orice arme improvizate pe care le puteam găsi pentru a-l ataca. Spre surprinderea mea, am reuşit să-i dau câteva lovituri, cu toate că păreau să-mi provoace mai mult rău mie decât lui. Loviturile mă făceau mereu pe mine să mă dau înapoi clătinându-mă, dar el nu se clintea niciodată. Asta tot nu mă împiedica să atac întruna, să lupt cu o furie aproape oarbă. Nu ştiam în acele momente cu cine mă luptam de fapt: cu Mia sau cu Jesse, ori cu Ralf. Poate cu toți laolaltă.
În cele din urmă, Dimitri anunță pauză. Cărarăm echipamentul pe care-l folosiserăm pe teren şi duserăm totul la magazie. În timp ce punea lucrurile la locul lor, îmi aruncă o privire rapidă, apoi se uită din nou cu atenție.
— Mâinile tale.
Înjură în ruseşte. Deja puteam recunoaşte limba, dar el refuza cu încăpățânare să-mi traducă vreo expresie.
— Unde îți sunt mănuşile?
Mi-am coborât privirea către mâinile mele. Sufereau de săptămâni bune, iar ziua de azi le provocase şi mai mult rău. Frigul făcuse ca pielea să mi se jupoaie şi să crape, iar unele zone chiar sângerau un pic. Băşicuțele mele se umflaseră.
— Nu am. Nu mi-au trebuit niciodată în Portland, înjură din nou şi îmi făcu semn spre un scaun în timp ce el aduse trusa de prim ajutor. Ştergând sângele cu un tifon umed, îmi spuse sever:
— O să-ți facem rost.
M-am uitat la mâinile mele distruse în timp ce el îşi făcea treaba.
— Asta e doar începutul, nu-i aşa?
— Al cui?
— Al meu. Să devin ca Alberta. Ca ea... şi toate celelalte femei gardian. Sunt toate dure şi agile şi aşa mai departe. Se luptă şi se antrenează şi sunt mereu în aer liber — nu mai sunt aşa de drăguțe. Am făcut o pauză. Asta... viața asta. Le distruge. Înfățişarea lor, adică.
Ezită o clipă şi-şi ridică privirea de la mâinile mele. Ochii aceia căprui şi calzi mă cercetară şi ceva mi se strânse în piept. La naiba. Trebuia să încetez să mă mai simt aşa în preajma lui.
— Ție n-o să ți se întâmple. Eşti prea...
Căută cuvântul potrivit şi imediat eu l-am înlocuit mental cu tot felul de posibilități. Ca o zeiță.

Pârjolitor de sexy.
Renunţând, el spuse doar:
— Ţie n-o să ţi se întâmple.
Îşi îndreptă din nou atenţia asupra mâinilor mele. Oare... oare credea că sunt drăguţă? Nu mă îndoisem niciodată de reacţia pe care o produceam printre tipii de vârsta mea, dar cu el nu ştiam. Strângerea din piept deveni mai puternică.
— I s-a întâmplat mamei mele. Era frumoasă înainte. Cred că încă e, oarecum. Dar nu aşa cum era. Am adăugat cu amărăciune: N-am mai văzut-o de ceva vreme. Probabil că s-ar putea să arate complet diferită.
— Nu o placi pe mama ta, remarcă el.
— Ai observat asta, ha?
— De-abia o cunoşti.
— Asta-i ideea. M-a abandonat. M-a lăsat să fiu crescută de Academie.
Când termină de curăţat rănile mele deschise, găsi un borcan cu balsam şi începu să mă maseze pe zonele aspre ale pielii. M-am cam pierdut la senzaţia provocată de mâinile lui masându-le pe ale mele.
— Tu spui asta... dar ce altceva ar fi trebuit ea să facă? Ştiu că vrei să fii gardian. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine. Crezi că ea se simte altfel? Crezi că ar fi trebuit să renunţe ca să te crească când ţi-ai fi petrecut oricum cea mai mare parte a vieţii aici?
Nu-mi plăcea să mi se aducă argumente logice.
— Spui că sunt o ipocrită?
— Spun doar că poate n-ar trebui să fii atât de dură cu ea. E o femeie dhampir foarte respectată. Te-a aşezat pe drumul prin care poţi ajunge la fel.
— N-ar muri dacă ar face mai multe vizite, am bodogănit. Dar cred că ai dreptate. Un pic. Ar fi putut fi mai rău, bănuiesc. Aş fi putut să fiu crescută cu târfe pentru sânge.
Dimitri ridică privirea.
— Eu am fost crescut într-o comunitate de dhampiri. Nu sunt atât de răi precum crezi.
— Oh.
M-am simţit dintr-odată aiurea.
— N-am vrut să...
— E în regulă.
Îşi îndreptă din nou atenţia spre mâinile mele.
— Şi, ai, cum să zic, avut rude acolo? Ai crescut cu ei? Încuviinţă din cap.
— Mama şi două surori. Nu le-am văzut prea mult după ce am plecat la şcoală, dar încă mai păstrăm legătura. În general, comunităţile înseamnă familie. E multă dragoste acolo, indiferent de ce poveşti ai auzit.
Amărăciunea mea reveni şi mi-am coborât ochii să-mi ascund privirea. Dimitri avusese o viaţă de familie cu mama şi rudele lui dezonorate mai fericită decât avusesem eu cu „respectata” mea mamă gardian. Mai mult ca sigur că o cunoştea pe mama lui mai bine decât o ştiam eu pe a mea.
— Da, dar... nu e ciudat? Nu sunt o grămadă de bărbaţi moroi care se duc în vizită ca să, ştii?...
Mâinile lui mi le masau circular pe ale mele.
— Uneori.
Era ceva alarmant în tonul lui, ceva care îmi spunea că acesta era un subiect de discuţie nedorit.
— Îmi — îmi pare rău. N-am vrut să aduc în discuţie ceva urât...
— De fapt... probabil că tu n-ai fi de părere că e urât, spuse el după ce trecuse aproape un minut. Un mic zâmbet îi apăru pe buze.
— Nu-l cunoşti pe tatăl tău, nu-i aşa? Am clătinat din cap.
— Nu. Tot ce ştiu e că trebuie să fi avut un păr foarte mişto.
Dimitri ridică privirea şi ochii lui mă cercetară rapid.
— Da. Trebuie să fi avut. Revenind la mâinile mele, spuse prudent: Eu l-am cunoscut pe al meu.
Am încremenit.
— Serios? Cei mai mulţi bărbaţi moroi nu rămân — adică unii da, dar ştii, de obicei doar...

— Ei bine, îi plăcea de mama mea. Nu rosti „plăcea” pe un ton binevoitor.

— Şi o vizita foarte mult. E şi tatăl surorilor mele. Dar când venea... ei bine, nu se purta cu mama foarte bine. Făcea nişte lucruri oribile.

— Cum ar fi... Am ezitat. Vorbeam de mama lui Dimitri, la urma urmei. Nu ştiam cât de departe puteam merge. Chestii de genul prostituție pentru sânge?

— Cum ar fi chestii de genul o bătea măr, răspunse hotărât.

Terminase cu bandajele, dar tot îmi mai ținea mâinile. Nici măcar nu ştiu dacă observase. Eu cu siguranță da. Ale lui erau calde şi mari, cu degete lungi şi mlădioase. Degete care ar fi putut cânta la pian într-o altă viață.

— O, Doamne, am spus. Ce îngrozitor. Mi-am strâns mâinile în ale lui. Mă strânse şi el.

— E oribil. Şi ea... ea lăsa pur şi simplu să se întâmple asta?

— Ea da. Colțul gurii lui se ridică într-un zâmbet şiret, trist. Dar eu nu am lăsat.

Emoția mă cuprinse.

— Spune-mi, spune-mi că l-ai bătut de i-a sunat apa în cap.

Zâmbetul i se lăți.

— Aşa am făcut.

— Mamă!

Nu crezusem că Dimitri poate fi şi mai tare decât era, dar mă înşelasem.

— L-ai bătut pe tatăl tău. Vreau să spun, asta e cu adevărat îngrozitor... ce s-a întâmplat. Dar, mamă! Eşti cu adevărat un zeu.

Clipi.

— Ce?

— Oh, nimic.

Am încercat să schimb repede subiectul.

— Câți ani aveai?

Tot mai părea că încearcă să înțeleagă comentariul cu zeul.

— Treisprezece. Mamă. Un zeu, categoric.

— L-ai bătut pe tatăl tău când aveai treisprezece ani?

— N-a fost aşa de greu. Eram mai puternic ca el, aproape la fel de înalt. Nu-l puteam lăsa să facă în continuare asta. Trebuia să înțeleagă că a fi membru al unei familii regale şi moroi nu înseamnă că poți să le faci altora tot ce vrei — chiar şi prostituatelor pentru sânge.

Am făcut ochii mari. Nu-mi venea să cred că tocmai spusese asta despre mama lui.

— Îmi pare rău.

— E în regulă.

Lucrurile începură să se aşeze în mintea mea.

— De asta te-ai supărat atât de tare în legătură cu Jesse, nu-i aşa? Era încă un membru al unei familii regale încercând să profite de o fată dhampir.

Dimitri îşi feri privirea.

— M-am supărat atunci din multe motive. În definitiv, încălcai regulile şi...

Nu sfârşi, dar se uită iar în ochii mei într-un fel care făcu ca între noi atmosfera să devină mai caldă.

Din nefericire, gândul la Jesse îmi întunecă starea sufletească. Am coborât privirea.

— Ştiu că ai auzit ce vorbesc oamenii, că eu...

— Ştiu că nu e adevărat, mă întrerupse. Răspunsul lui imediat, categoric, mă surprinse şi m-am trezit că-l pun la îndoială prosteşte.

— Mda, dar cum de...

— Pentru că te cunosc, răspunse hotărât. Îți cunosc caracterul. Ştiu că o să fii un gardian excelent.

Încrederea lui făcu să revină acel sentiment de căldură.

— Mă bucur că ştie cineva. Toți ceilalți cred că sunt complet iresponsabilă.

— În felul în care îți faci mai multe griji pentru Lissa decât pentru tine însăți... Clătină din cap. Nu. Îți înțelegi responsabilitățile mai bine decât gardieni de două ori mai bătrâni ca tine. O să faci

tot ce e nevoie ca să reuşeşti.

M-am gândit puțin.

— Nu ştiu dacă pot să fac tot ce trebuie să fac. Făcu chestia aceea tare cu sprânceana.

— Nu vreau să-mi tai părul, i-am explicat. Mă privi nedumerit.

— Nu trebuie să-ți tai părul. Nu e obligatoriu.

— Toți ceilalți gardieni femei o fac. Îşi etalează tatuajele.

Pe neaşteptate, dădu drumul mâinilor mele şi se aplecă înainte. Încet, întinse mâna şi apucă o buclă din părul meu, răsucind-o gânditor în jurul unui deget. Am încremenit şi, pentru o clipă, nu se mai petrecea nimic pe lume în afara faptului că el îmi atingea părul. Dădu drumul părului, părând un pic surprins — şi stânjenit — de ce făcuse.

— Nu-l tăia, spuse cu asprime.

Cumva, mi-am amintit din nou cum să vorbesc.

— Dar nimeni n-o să-mi vadă tatuajele dacă nu o fac. Se îndreptă spre uşă, cu un zâmbet discret jucându-i pe buze.

— Poartă-l ridicat.

PAISPREZECE

În următoarele doua zile am continuat s-o spionez pe Lissa, simțindu-mă de fiecare dată oarecum vinovată. Întotdeauna detestase acest lucru când se întâmpla accidental, iar acum o făceam intenționat.

Treptat, am văzut cum se reintegra în rândul celor care erau populari. Nu putea aplica forța de constrângere asupra grupurilor, dar acapararea câte unei persoane era la fel de eficace, chiar dacă era o cale mai lentă. Şi pe bune, mulți nu trebuiau să fie constrânşi ca să înceapă să vorbească cu ea din nou. Mulți nu erau atât de superficiali pe cât păreau; şi-o aminteau pe Lissa şi o plăceau pentru ceea ce era. Se îngrămădeau în jurul ei şi, acum, la o lună şi jumătate de la întoarcerea noastră la Academie, era ca şi cum nu plecase niciodată. Iar în timpul acestei ascensiuni sociale, pleda în favoarea mea şi îi lua în râs pe Mia şi pe Jesse.

Într-o dimineață, am intrat în mintea ei pe când se pregătea pentru micul dejun. Îşi petrecuse ultimele douăzeci de minute uscându-şi şi îndreptându-şi părul, lucru pe care nu-l mai făcuse de ceva vreme. Natalie, stând pe patul din camera lor, urmărea procesul curioasă. Când Lissa trecu la machiaj, Natalie vorbi în cele din urmă.

— Hei, o să ne uităm la un film în camera lui Erin după cursuri. Vii?

Făcusem mereu glume despre faptul că Natalie era plictisitoare, dar prietena ei Erin avea personalitatea unui perete din rigips.

— Nu pot. O s-o ajut pe Camille să-i oxigeneze părul lui Carly.

— Da' petreci ceva timp cu ele acum.

— Da, cred că da.

Lissa îşi dădu cu rimei pe gene, făcând pe dată ca ochii să-i pară mai mari.

— Credeam că nu-ți mai place de ele.

— M-am răzgândit.

— Da' chiar par să te placă mult acum. Adică, nu că nu te-ar plăcea oricine, dar, odată ce te-ai întors şi n-ai vorbit cu ele, păreau să se mulțumească să te ignore şi ele. Le-am auzit vorbind o grămadă despre tine. Bănuiesc că nu e de mirare, pentru că ele sunt şi prietenele Miei, dar nu e ciudat cât de mult te plac acum? Cum să zic, le aud mereu cum abia aşteaptă să vadă ce vrei tu să faci înainte să-şi facă planuri şi altele de genul ăsta. Şi multe dintre ele o apără pe Rose acum, ceea ce e chiar ciudat. Nu că eu aş crede vreunul din lucrurile alea despre ea, dar n-aş fi crezut vreodată că e posibil...

În spatele vorbăriei lui Natalie se afla un început de bănuială, iar Lissa observă. Probabil că Natalie nu s-ar fi gândit niciodată la forța de constrângere, dar Lissa nu putea risca ca întrebări nevinovate să se transforme în ceva mai mult.

— Ştii ceva? o întrerupse ea. Poate că până la urmă o să trec un pic pe la Erin. Pun pariu că părul lui Carly n-o să ia atât de mult timp.

Propunerea devie şirul gândurilor lui Natalie.

— Pe bune? Oh, ar fi minunat. Îmi spunea cât de tristă e că nu te mai vede atât de mult şi i-am spus...

Şi lucrurile au mers în acelaşi ritm. Lissa îşi continuă constrângerea şi redeveni populară. Am observat totul discret, îngrijorată mereu, chiar dacă eforturile ei începeau să reducă numărul privirilor reprobatoare şi al bârfelor despre mine.

— Toate astea or să se întoarcă împotriva noastră, i-am şoptit într-o zi la biserică. Cineva o să înceapă să se mire şi să-şi pună întrebări.

— Nu mai fi atât de melodramatică. Polii de putere se deplasează mereu pe aici.

— Nu în felul ăsta.

— Nu crezi că personalitatea mea cuceritoare poate face asta singură?

— Bineînțeles că da, dar dacă Christian a reperat-o imediat, atunci şi altcineva o va...

Cuvintele mele fură întrerupte când doi tipi aflați un pic mai încolo în şirul de bănci începură brusc să chicotească. Ridicând privirea, i-am văzut uitându-se drept la mine, nici măcar obosindu-se să-şi ascundă zâmbetele superioare.

Privind în altă parte, am încercat să-i ignor, dorind dintr-odată ca preotul să înceapă mai repede. Dar Lissa le întoarse privirea şi o furie neaşteptată îi fulgeră pe față. Nu spuse niciun cuvânt, dar zâmbetele lor se reduseră sub privirea ei puternică.

— Spuneți-i că vă pare rău, le spuse. Şi asigurați-vă că vă crede.

O clipă mai târziu, practic îmi cereau scuze din toată inima şi mă implorau să-i iert. Nu-mi venea să cred. Folosise constrângerea în public — şi tocmai în biserică. Şi pe doi oameni în acelaşi timp.

Într-un final, îşi epuizară provizia de scuze, dar Lissa nu terminase.

— Asta-i tot ce puteți face? mormăi ea nemulțumită. Se holbară speriați, amândoi îngroziți că o înfuriaseră.

— Liss, am spus repede, atingându-i brațul. E în regulă. Of, le accept scuzele.

Tot mai avea o expresie nemulțumită, dar în cele din urmă încuviință din cap. Băieții suspinară uşurați.

Vai. Niciodată nu mă simțisem atât de uşurată de începerea unei slujbe.

Prin legătura dintre noi, simțeam un fel de satisfacție întunecată venind dinspre Lissa. Era neobişnuit pentru ea şi nu-mi plăcea. Simțind nevoia de a-mi abate atenția de la comportamentul ei îngrijorător, am studiat alți oameni, aşa cum făceam atât de des. În apropiere, Christian o privea pe Lissa fără să se ferească, cu o expresie abătută. Când mă văzu, se încruntă şi se întoarse cu spatele.

Dimitri stătea în spate, ca de obicei, pentru prima dată necercetând fiecare colț după pericole. Atenția îi era îndreptată înlăuntrul său, cu o expresie aproape mâhnită. Tot nu ştiam de ce venise la biserică. Mereu părea că se luptă cu ceva.

În față, preotul vorbea iar despre Sfântul Vladimir.

— Spiritul lui era puternic şi fusese cu adevărat dăruit de Dumnezeu. Când îi atingea, schilozii umblau, iar orbii puteau să vadă. Pe unde păşea, florile înfloreau.

Of, moroii trebuiau să facă rost de mai mulți sfinți... Vindeca schilozi şi orbi?

Uitasem cu totul de Sfântul Vladimir. Mason pomenise că Vladimir readucea oamenii la viață şi la acel moment îmi adusese aminte de Lissa. Apoi alte lucruri îmi distrăseseră atenția. Nu mă mai gândisem de ceva vreme la sfânt sau la gardianul lui „atins de umbră” — şi la legătura lor. Cum putusem să trec asta cu vederea? Doamna Karp, am înțeles, nu era singurul alt moroi care putea vindeca la fel ca Lissa. Şi Vladimir putea.

— Şi în toată vremea, mulțimile se adunau la el, iubindu-l, nerăbdătoare să-i urmeze învățăturile şi să-l audă propovăduind cuvântul lui Dumnezeu...

Întorcându-mă, m-am uitat la Lissa. Ea îmi aruncă o privire nedumerită. - Ce?

N-am avut ocazia să-i spun mai multe — nu ştiu nici măcar dacă mi-aş fi putut găsi cuvintele — pentru că am fost gonită înapoi în închisoarea mea aproape imediat ce m-am ridicat, la sfârşitul

slujbei.
Întoarsă în camera mea, am intrat pe internet pentru a căuta despre Sfântul Vladimir, dar n-am găsit nimic folositor. La naiba. Mason citise pe sărite cărțile din bibliotecă şi spusese că nu era prea mult în ele. Ce-mi mai rămânea? Nu aveam nicio cale de a afla mai multe despre sfântul ăla bătrân şi prăfuit.
Sau aveam? Ce spusese Christian în acea primă zi cu Lissa?
Acolo, avem o cutie veche plină cu scrieri ale preafericitului şi nebunului Sf. Vladimir.
Magazia de deasupra capelei. Acolo erau scrierile.
Christian atrăsese atenția asupra lor. Trebuia să mă uit prin ele, dar cum? Nu-l puteam ruga pe preot. Cum ar fi reacționat dacă ar fi aflat că elevii se urcă acolo? S-ar fi zis cu vizuina lui Christian. Dar poate că... poate că însuşi Christian mă putea ajuta.
Însă era duminică şi n-aveam să-l văd decât a doua zi după-amiaza. Chiar şi atunci nu ştiam dacă voi avea ocazia să vorbesc cu el între patru ochi.
În timp ce eram în drum spre antrenament, m-am oprit în bucătăria internatului să iau un baton de granola[4]. În acest timp, am trecut pe lângă doi novici, Miles şi Anthony. Miles fluieră când mă văzu.
— Cum mai merge, Rose? Te simți singură? Ai nevoie de companie?
Anthony râse.
— Nu pot să te muşc, dar pot să-ți dau altceva ce-ți doreşti.
Ca să ies, trebuia să trec de uşa unde stăteau ei. Uitându-mă urât la ei, i-am împins ca să trec, dar Miles m-a prins de mijloc, coborându-şi mâna în jos, spre fundul meu.
— Ia-ți mâinile de pe fundul meu până nu-ți sparg fața, i-am spus, smucindu-mă.
Făcând asta, n-am reuşit decât să dau peste Anthony.
— Haide, spuse Anthony. Credeam că nu era nicio problemă pentru tine să te ocupi de doi tipi în acelaşi timp.
O altă voce se auzi.
— Băieți, dacă nu plecați imediat, eu o să mă ocup de amândoi.
Mason. Eroul meu.
— Numai gura e de tine, spuse Miles.
Era cel mai solid dintre cei doi şi îmi dădu drumul ca să se pregătească de bătaie cu Mason. Anthony se depărta de mine, mai interesat dacă avea să urmeze sau nu o bătaie. Era atât de mult testosteron în aer, încât simțeam că am nevoie de o mască de gaze.
— Şi tu i-o tragi? îl întrebă Miles pe Mason. Nu vrei să împărți?
— Dacă mai spui un cuvânt despre ea, îți crap capul.
— De ce? E doar o târfă pentru sân...
Mason îl pocni. Lovitura nu-i crăpă capul lui Miles, nici măcar nu-i rupse sau produse vreo sângerare, dar păru dureroasă. Holbă ochii şi se năpusti spre Mason. Zgomotul uşilor deschizându-se în hol îi făcu pe amândoi să încremenească. Novicii avea o grămadă de probleme dacă se băteau.
— Probabil că vin nişte gardieni. Mason rânji. Vrei să afle că băteai o fată?
Miles şi Anthony schimbară priviri scurte.
— Haide, spuse Anthony. Să mergem. Te găsim noi mai încolo, Ashford.
După ce plecară, m-am întors către Mason.
— „Că băteai o fată”?
— Cu plăcere, spuse el sec.
— N-aveam nevoie de ajutorul tău.
— Sigur. Te descurcai foarte bine de una singură.
— M-au prins nepregătită, asta-i tot. M-aş fi putut descurca cu ei până la urmă.
— Uite ce e, nu-ți descărca nervii provocați de ei pe mine.
— Pur şi simplu nu-mi place să fiu tratată ca... o fată.
— Eşti o fată. Şi încercam doar să te ajut.
L-am privit şi am văzut că avea o figură sinceră. Avusese intenții bune. N-avea rost să mă port

[4] Baton din cereale şi arahide, în amestec cu caramel, ciocolată sau unt de arahide

urât cu el când aveam atâția oameni pe care să-i urăsc în ultima vreme.

— Păi... mersi. Îmi pare rău că te-am luat la rost. Am mai vorbit un pic şi am reuşit să-l fac să-mi spună mai multe bârfe de la şcoală. Observase creşterea poziției Lissei, dar nu părea să o găsească ciudată. În timp ce vorbeam cu el, am observat expresia plină de adorație pe care o avea mereu în preajma mea. Mă întrista că-l făceam să aibă asemenea sentimente. Chiar mă simțeam vinovată. Cât de greu ar fi, m-am întrebat, să ies cu el? Era plăcut, amuzant şi arăta acceptabil de bine. Ne şi înțelegeam. De ce mă băgăm în atâtea încurcături cu alți tipi, când aveam unul cât se poate de drăguț aici, care mă voia pe mine? De ce pur şi simplu nu puteam avea şi eu aceleaşi sentimente pentru el?

Am primit răspunsul chiar înainte de a termina întrebarea. Nu puteam fi prietena lui Mason pentru că, atunci când îmi imaginam pe cineva care mă ține în brațe şi-mi şopteşte lucruri picante la ureche, acesta avea accent rusesc.

Mason continuă să mă privească cu admirație, neştiind ce se petrecea în mintea mea. Şi văzând acea adorație, am înțeles dintr-odată cum o puteam folosi în avantajul meu.

Simțindu-mă un pic în plus vinovată, am mutat conversația spre un stil mai cochet şi am privit cum Mason devine tot mai îmbujorat.

M-am sprijinit de perete lângă el, astfel ca brațele noastre să se atingă un pic, şi i-am zâmbit cu nepăsare.

— Ştii, tot nu sunt de acord cu bravura asta a ta, dar chiar i-ai speriat. Asta aproape că a meritat.

— Dar nu eşti de acord?

Mi-am mişcat degetele în sus pe brațul lui.

— Nu. Vreau să spun, e tare în principiu, dar nu şi în practică.

Râse.

— Ba pe naiba.

Îmi prinse mâna şi mă privi cu înțeles.

— Uneori, ai nevoie să fii salvată. Cred că îți place să fii salvată uneori şi pur şi simplu nu poți s-o recunoşti.

— Iar eu cred că ție îți place să salvezi oameni şi pur şi simplu nu poți s-o recunoşti.

— Nu cred că ştii ce-mi face mie plăcere. Să salvez domnițe ca tine e pur şi simplu un lucru onorabil, declară cu mândrie.

Mi-am stăpânit impulsul de a-l plesni din cauza folosirii domnițelor.

— Atunci, dovedeşte-o. Fă-mi o favoare doar pentru că „aşa e politicos”.

— Sigur, spuse imediat. Orice.

— Vreau să-i duci un mesaj lui Christian Ozera.

Entuziasmul lui slăbi.

— Ce nai...? Glumeşti.

— Ba nu. Deloc.

— Rose... nu pot să vorbesc cu el. Ştii asta.

— Parcă ai spus că o să mă ajuți. Parcă ai spus că a ajuta „domnițe” e un lucru onorabil.

— Nu văd cu adevărat ce legătură are onoarea aici. I-am aruncat cea mai posomorâtă expresie pe care am putut-o lua. Cedă.

— Ce vrei să-i spun?

— Spune-i că-mi trebuie cărțile Sfântului Vladimir. Cele din magazie. Trebuie să mi le strecoare repede. Spune-i că sunt pentru Lissa. Şi spune-i... spune-i că am mințit în noaptea recepției. Am ezitat, apoi am adăugat: Spune-i că îmi pare rău.

— Asta n-are nicio noimă.

— Nu trebuie să aibă. Fă-o doar. Te rog!

Am afişat din nou zâmbetul de regină a frumuseții. Asigurându-mă în grabă că va vedea ce poate face, plecă la masa de prânz, iar eu m-am dus la antrenament.

CINCISPREZECE

Mason reuşi.

Mă găsi a doua zi înainte de cursuri. Căra cu el o cutie cu cărţi.

— Le-am luat, spuse. Grăbeşte-te şi ia-le înainte să intri în bucluc că vorbeşti cu mine.

Mi le dădu şi am mormăit nemulţumită. Erau grele.

— Christian ţi le-a dat?

— Da. Am reuşit să vorbesc cu el fără să bage nimeni de seamă. E numai figuri băiatul ăsta, ai observat?

— Da, am observat.

L-am recompensat pe Mason cu un zâmbet pe care l-a sorbit dintr-o privire.

— Mersi. Înseamnă mult pentru mine.

Am cărat prada în camera mea, pe de-a întregul conştientă de cât de ciudat era că o persoană ca mine, care detesta învăţatul, se pregătea să se îngroape în nişte aiureli prăfuite din secolul al paisprezecelea. Când am deschis prima carte, însă, am văzut că acestea trebuie să fi fost reeditări după reeditări ale unor reeditări, probabil pentru că orice era atât de vechi se dezintegrase de mult.

Trecând de la o carte la alta, am descoperit că se împărţeau în trei categorii: cărţi scrise de oameni după ce

Sfântul Vladimir murise, cărţi scrise de alţi oameni în timp ce el trăia şi un fel de jurnal scris de el. Ce spusese Mason despre sursele primare şi secundare? Aceste ultime două categorii erau cele care îmi trebuiau. Cei care le reeditaseră pe acestea le reformulaseră îndeajuns de mult, încât să nu fiu nevoită să citesc în engleza veche sau ceva de genul ăsta. Sau mai degrabă, m-am gândit eu, în rusă. Sfântul Vladimir trăise în patria-mamă.

Astăzi, am oblojit-o pe mama lui Sava, care de multă vreme suferea de dureri puternice la stomac. Boala ei e vindecată acum, dar Dumnezeu nu mi-a îngăduit să fac lesne un asemenea lucru. Sunt slăbit şi ameţit, iar nebunia încearcă să mi se strecoare în minte. Îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi pentru Anna cea atinsă de umbră, căci fără ea, fără îndoială n-aş fi în stare să rabd.

Iarăşi Anna. Şi „atinsă de umbră”. Printre altele, vorbea mult despre ea. De cele mai multe ori, scria predici lungi, exact aşa cum auzeam în biserică. Super-plictisitoare. Dar alteori, cartea se citea întocmai ca un jurnal, recapitulând ce făcea în fiecare zi. Şi dacă într-adevăr nu erau o grămadă de prostii, vindeca tot timpul. Oameni bolnavi. Oameni răniţi. Chiar şi plante. Readucea la viaţă recolte pârjolite când oamenii piereau de foame. Uneori făcea florile să înflorească doar aşa, fără motiv.

Continuând să citesc, am aflat că era bine că bătrânul Vlad o avea pe Anna aproape, pentru că era destul de tulburat. Cu cât îşi folosea puterile mai mult, cu atât mai mult acestea începeau să-l afecteze. Devenea iraţional de furios şi de trist. Dădea vina pentru aceasta pe demoni şi pe chestii stupide de genul ăsta, dar era evident că suferea de depresie. Odată, recunoscuse în jurnalul său, încercase să se sinucidă. Anna îl împiedicase.

Mai târziu, răsfoind prin cartea scrisă de tipul care-l cunoştea pe Vladimir, am citit:

Şi mulţi socotesc miraculoasă, de asemenea, puterea pe care binecuvântatul Vladimir o arată asupra altora. Moroii şi dhampirii se strâng la el şi-i ascultă cuvintele, bucuroşi să fie numai în apropierea lui. Unii spun că nebunia e cea care îl înrâureşte şi nu spiritul, dar cei mai mulţi îl slăvesc şi ar face tot ce le-ar cere. Acesta este felul prin care Dumnezeu îi pecetluieşte pe cei pe care-i iubeşte şi dacă asemenea clipe sunt urmate de halucinaţii şi deznădejde, este o jertfă neînsemnată pentru cât bine şi câte îndrumări le poate arăta oamenilor.

Semăna mult cu ceea ce spusese preotul, dar am observat mai mult decât o „personalitate cuceritoare”. Oamenii îl adorau, ar fi făcut tot ce le-ar fi cerut. Da, Vladimir folosise forţa de constrângere asupra adepţilor săi, eram sigură. Aşa făcuseră mulţi moroi în acele timpuri, înainte de a fi interzisă, dar nu o foloseau pe moroi sau dhampiri. Nu puteau. Ca şi Vladimir, Lissa putea.

Am închis cartea şi m-am lăsat pe spate în pat. Vladimir vindeca plante şi animale. Putea folosi constrângerea într-o măsură uriaşă. Şi, după toate descrierile, folosirea acelor tipuri de puteri îl făcuseră nebun şi deprimat.

Pe lângă toate acestea, ceea ce făcea ca situaţia să fie mult mai ciudată era faptul că toată lumea

îi descria gardianul ca „atinsă de umbră”. Acea expresie nu-mi dăduse pace încă de când o auzisem prima dată...

„Eşti atinsă de umbră! Trebuie să ai grijă de ea!”

Doamna Karp îmi strigase aceste cuvinte, cu mâinile încleştate de cămaşa mea şi smucindu-mă către ea. Se întâmplase într-o noapte acum doi ani, când eram în secţiunea principală a claselor mari ca să înapoiez o carte. Era aproape după ora de stingere, iar sălile erau goale. Auzisem un zgomot puternic şi apoi doamna Karp apăruse în mare viteză de după colţ, arătând foarte agitată şi cu privirea speriată.

Mă împinsese într-un perete, continuând să mă ţină strâns.

— Înţelegi?

Cunoşteam destule mişcări de autoapărare încât să o pot împinge probabil la o parte, dar şocul mă făcuse să încremenesc.

— Nu.

— Vin să mă prindă. Or să vină şi după ea.

— Cine?

— Lissa. Trebuie să o protejezi. Cu cât o foloseşte mai mult, cu atât va fi mai rău. Opreşte-o, Rose. Opreşte-o înainte ca ei să observe, înainte să observe şi să o ducă şi pe ea de aici. Scoate-o de aici.

— Eu... ce vreţi să spuneţi? S-o scot din... vreţi să spuneţi din Academie?

— Da! Trebuie să plecaţi. Sunteţi legate. De tine depinde. Du-o departe de locul ăsta.

Cuvintele ei erau nebuneşti. Nimeni nu pleca de la Academie. Însă, în timp ce mă ţinea acolo şi mă privea fix în ochi, am început să mă simt straniu. Un sentiment neclar îmi întunecă mintea. Ceea ce spusese părea dintr-odată foarte logic, cel mai logic lucru din lume. Da. Trebuia s-o iau pe Lissa de acolo, s-o duc...

Pe hol se auziră tropăituri şi un grup de gardieni apăru de după colţ. Nu i-am recunoscut; nu erau de la şcoală. O luară de pe mine, imobilizând-o. Cineva mă întrebă dacă eram în regulă, dar nu puteam decât să mă holbez la doamna Karp.

— N-o lăsa să folosească puterea! strigă ea. Salveaz-o. Salveaz-o de ea însăşi!

Gardienii îmi explicaseră mai târziu că nu se simţea bine şi că fusese dusă într-un loc în care se putea restabili. Avea să fie în siguranţă şi îngrijită, m-au asigurat. Avea să-şi revină.

Numai că nu-şi revenise.

Întoarsă în prezent, m-am uitat în gol spre cărţi şi am încercat să pun totul cap la cap. Lissa. Doamna Karp. Sfântul Vladimir.

Ce ar fi trebuit să fac?

Cineva ciocăni în uşă şi m-am smuls din amintirile mele. De când fusesem suspendată, nimeni nu mă vizitase, nici măcar personalul. Când am deschis uşa, l-am văzut pe Mason în hol.

— De două ori într-o zi? am întrebat. Şi cum de-ai reuşit să urci aici?

Îmi zâmbi relaxat.

— Cineva a pus un chibrit aprins într-un coş de gunoi dintr-o baie. Mare păcat. Personalul e cam ocupat. Haide, te scot de aici.

Am clătinat din cap. Provocarea de incendii era aparent un nou semn de afecţiune. Christian o făcuse, iar acum şi Mason.

— Îmi pare rău, în seara asta nu mă salvezi. Dacă sunt prinsă...

— Sunt ordinele Lissei.

Am tăcut şi l-am lăsat să mă scoată din clădire. M-a dus la internatul moroilor şi m-a strecurat ca prin minune înăuntru şi până la camera ei fără să fiu văzută. M-am întrebat dacă şi în această clădire era un incendiu la baie care să distragă atenţia.

În camera ei, am găsit o petrecere în plină desfăşurare. Lissa, Camille, Carly, Aaron şi alţi câţiva din familiile regale stăteau pe acolo râzând, ascultând muzică tare şi trecându-şi unul altuia sticle de whisky. Fără Mia, fără Jesse. Natalie, am observat câteva clipe mai târziu, stătea separat de grup, evident nesigură de cum să se comporte în apropierea tuturor. Stânjeneala ei era cât se poate de evidentă.

Lissa se ridică în picioare, iar emoţiile estompate pe care le simţeam prin legătura noastră indicau că băuse de ceva vreme.

— Rose! Se întoarse către Mason cu un zâmbet strălucitor. Ai reuşit.

El îi făcu o plecăciune exagerată.

— Sunt la ordinele tale.

Speram că o făcuse de dragul aventurii şi nu din cauza vreunei constrângeri. Lissa mă cuprinse cu braţul de mijloc şi mă trase în jos alături de ceilalţi.

— Alătură-te festivităţilor.

— Ce sărbătorim?

— Nu ştiu. Evadarea ta din seara asta?

Câţiva dintre ceilalţi ridicară pahare din plastic, aclamându-mă şi toastând pentru mine. Xander Bădica mai turnă două pahare, întinzându-le către Mason şi mine. L-am luat pe al meu zâmbind, în acelaşi timp simţindu-mă neliniştită în privinţa întorsăturii pe care o luaseră evenimentele în acea noapte. Nu cu mult timp înainte, m-aş fi bucurat din toată inima pentru o petrecere ca aceasta şi mi-aş fi golit paharul în treizeci de secunde. Însă, de data asta, prea multe lucruri mă neliniştеau. Cum ar fi faptul că membrii familiilor regale o tratau pe Lissa ca pe o zeiţă. Cum ar fi faptul că niciunul dintre ei nu părea să-şi amintească că fusesem acuzată că eram o târfă pentru sânge. Cum ar fi faptul că Lissa era complet nefericită, în ciuda zâmbetelor şi a râsului ei.

— De unde aţi luat whisky-ul? am întrebat.

— De la domnul Nagy, spuse Aaron. Stătea foarte aproape de Lissa.

Toată lumea ştia că domnul Nagy bea mereu după ore şi avea o ascunzătoare în campus. Folosea mereu noi ascunzători — iar studenţii le descopereau întotdeauna.

Lissa se sprijini de umărul lui Aaron.

— Aaron m-a ajutat să mă strecor în camera lui şi să le iau. Le ascunsese la fundul dulapului de pictură.

Ceilalţi râseră, iar Aaron o privi cu o totală şi absolută adoraţie. În mod amuzant, mi-am dat seama că nu fusese nevoită să folosească vreun pic de constrângere asupra lui. Era pur şi simplu nebun după ea. Întotdeauna fusese.

— De ce nu bei? mă întrebă Mason un pic mai târziu, şoptindu-mi la ureche.

M-am uitat în jos la paharul meu, pe jumătate surprinsă să-l văd plin.

— Nu ştiu. Poate că nu cred că gardienii ar trebui să bea când sunt în apropierea celor pe care-i au în grijă.

— Nu e în grija ta încă! Nu eşti la datorie. Nu o să fii foarte multă vreme. De când ai devenit atât de responsabilă?

Nu credeam cu adevărat că eram atât de responsabilă. Dar mă gândeam la ce spusese Dimitri despre echilibrul dintre distracţie şi obligaţii. Pur şi simplu nu părea în regulă să-mi fac de cap când Lissa era în ultimul timp într-o stare atât de vulnerabilă. Trăgându-mă din locul meu strâmt dintre ea şi Mason, m-am dus şi m-am aşezat lângă Natalie.

— Bună, Nat, eşti tăcută în seara asta.

Ţinea în mână un pahar la fel de plin ca al meu.

— Şi tu la fel. Am râs încet.

— Cred că da.

Îşi înclină capul, privindu-i pe Mason şi pe cei din familiile regale de parcă ar fi fost vreun soi de experiment ştiinţific. Consumaseră mult mai mult whisky de când ajunsesem eu, iar agitaţia crescuse considerabil.

— Ciudat, nu? Tu erai centrul atenţiei înainte. Acum e ea.

Am clipit surprinsă. Nu mă gândisem să privesc lucrurile din această perspectivă.

— Posibil.

— Bună, Rose, spuse Xander, gata să-şi verse băutura în timp ce se apropie de mine. Cum a fost?

— Cum a fost ce?

— Să laşi pe cineva să se hrănească de la tine? Ceilalţi tăcură, cuprinşi de un fel de stare de anticipare.

— N-a făcut asta, spuse Lissa pe un ton dojenitor. Ți-am mai spus.

— Da, da, ştiu că nimic nu s-a întâmplat cu Jesse şi Ralf. Dar voi două ați făcut-o, nu? Când erați plecate?

— Las-o baltă, spuse Lissa.

Constrângerea funcționa cel mai bine prin contactul vizual direct, iar atenția lui era concentrată asupra mea, nu a ei.

— Adică, e tare. Voi două ați făcut ce trebuia să faceți, nu? Nu e ca şi cum ai fi o hrănitoare. Vreau să ştiu doar cum a fost. Danielle Szelsky m-a lăsat odată s-o muşc. Spunea că nu se compară cu nicio altă senzație.

Se auzi un „îh" colectiv dinspre fete. Sex şi sânge cu dhampirii era ceva pervers; între moroi, era ceva canibalic.

— Eşti un mare mincinos, spuse Camille.

— Nu, vorbesc serios. A fost doar o muşcătură mică. Nu i s-a urcat la cap ca hrănitorilor. Da' ție? Îşi puse brațul liber pe după umerii mei. Ți-a plăcut?

Figura Lissei încremeni şi păli. Alcoolul îi diminua intensitatea emoțiilor, dar puteam simți destul cât să ştiu care era starea ei de spirit. Gânduri mohorâte, înspăimântate se scurseră în mine — accentuate de mânie, în mod obişnuit, îşi controla bine temperamentul — spre deosebire de mine — dar o mai văzusem şi înainte izbucnind. Odată, se întâmplase la o petrecere foarte asemănătoare cu aceasta, la doar câteva săptămâni după ce doamna Karp fusese dusă de la Academie.

Greg Dashkov — un văr îndepărtat al lui Natalie — dăduse petrecerea în camera lui. Aparent, părinții lui cunoşteau pe cineva care cunoştea pe cineva, pentru că avea una dintre cele mai mari camere din internat.

Fusese prieten cu fratele Lissei înainte de accident şi se arătase mai mult decât bucuros s-o ia pe sora mai mică a lui Andre în grupul său. Greg fusese de asemenea bucuros să mă ia şi pe mine în grup, iar noi doi stătuserăm împreună în acea seara. Pentru o elevă de clasa a zecea ca mine, să fiu cu un moroi de neam regal aflat în ultimul an era o adevărată senzație.

Am băut mult în acea seară, dar tot am reuşit să fiu cu ochii pe Lissa. Era mereu un pic neliniştită în apropierea atâtor oameni, dar nimeni nu observa de fapt, pentru că putea comunica cu ei atât de bine. Amețeala mea puternică ținea la distanță multe dintre emoțiile ei, dar, atâta vreme cât părea în regulă, nu mi-am făcut probleme. Pe la jumătatea unui sărut, Greg s-a oprit brusc şi s-a uitat la ceva peste umărul meu. Amândoi stăteam în acelaşi scaun, eu pe genunchii lui, şi mi-am întins gâtul ca să văd.

— Ce este?

El clătină din cap cu un fel de supărare amuzată.

— Wade a adus un hrănitor.

I-am urmărit privirea spre locul în care stătea Wade Voda, cu brațul în jurul unei fete plăpânde cam de vârsta mea. Era om şi era frumuşică, cu păr blond ondulat şi ten de porțelan palid din cauza pierderii sângelui. Alți câțiva băieți se îndreptaseră spre ea şi stăteau cu Wade, râzând şi atingând fața şi părul fetei.

— Deja a dat prea mult sânge azi, am spus, observându-i paloarea şi expresia de confuzie totală.

Greg îşi strecură mâna sub ceafa mea şi mă întoarse cu fața la el.

— N-or să-i facă rău.

Ne-am mai sărutat o vreme şi apoi am simțit o bătaie pe umăr.

— Rose.

Am ridicat privirea spre fața Lissei. Expresia ei neliniştită m-a surprins, pentru că puteam simți emoțiile din spatele ei. Băusem prea multă bere. Am coborât de pe genunchii lui Greg.

— Unde te duci? m-a întrebat el.

— Mă întorc imediat.

Am tras-o pe Lissa deoparte, dorindu-mi brusc să fi fost trează.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei.

Făcu semn cu capul spre băieții cu fata hrănitoare. Era tot înconjurată de un grup şi, atunci când

se întoarse ca să se uite la unul dintre ei, am văzut mici răni roşii presărate pe gâtul ei. Făceau un fel de hrănire în grup, muşcând-o pe rând şi făcând aluzii grosolane. Drogată şi nepăsătoare, ea îi lăsa.

— Nu pot să facă asta, îmi spuse Lissa.

— E o hrănitoare. Nimeni n-o să-i oprească.

Lissa ridică privirea către mine cu ochi rugători. Erau plini de durere, revoltă şi mânie.

— O să-i opreşti tu?

Întotdeauna eu fusesem cea agresivă, având grijă de ea de când eram mici. Văzând-o acolo atunci, atât de supărată şi uitându-se la mine plină de speranță că voi rezolva lucrurile, n-am putut să rezist. Încuviințând, am păşit nesigură către grup.

— Eşti atât de disperat să ai parte de ceva încât acum trebuie să droghezi fete, Wade? am întrebat.

El ridică privirea de la gâtul fetei.

— De ce? Ai terminat cu Greg şi mai vrei?

Mi-am pus mâinile în şold şi am sperat că păream dură.

Adevărul era că începusem de fapt să-mi fie puțin greață din cauza băuturii.

— Nici un drog din lume n-o să mă facă să mă apropii de tine, i-am spus, şi câțiva prieteni de-ai lui râseră. Dar ai putea să te giugiuleşti cu lampa de acolo. Pare suficient de amețită ca să te facă fericit. Nu mai ai nevoie de ea.

Alți câțiva râseră.

— Asta nu e treaba ta, şuieră el. Ea e doar masa de prânz.

A vorbi despre hrănitor ca despre nişte mese era cam singurul lucru mai urât ca a-i numi pe dhampiri târfe pentru sânge.

— Asta nu e o cameră de hrănire. Nimeni nu vrea să asiste la asta.

— Da, consimți o fată din ultimul an. E scârbos.

Câteva prietene ale ei o aprobară.

Wade se uită fioros la noi toate, la mine cel mai urât.

— Bine. Niciuna dintre voi nu e obligată să vadă. Haide.

Apucă brațul hrănitoarei şi o trase brutal de acolo. Nesigură, ea ieşi împleticindu-se cu el din cameră, smiorcăindu-se încet.

— E tot ce-am putut să fac, i-am spus Lissei. Mă privi cu ochii holbați, şocată.

— Tocmai a plecat cu ea la el în cameră. O să facă lucruri şi mai rele.

— Liss, nici mie nu-mi place, dar nu e ca şi cum aş putea să mă duc să-l fugăresc sau ceva de genul ăsta. Mi-am frecat fruntea. M-aş putea duce să-l pocnesc sau ceva asemănător, dar şi aşa simt că-mi vine să vomit.

Fața i se întunecă şi îşi muşcă buza.

— Nu poate să facă asta.

— Îmi pare rău.

M-am întors pe scaun alături de Greg, simțindu-mă un pic aiurea în legătură cu ce se întâmplase. Nu voiam să văd cum se profită de hrănitoare în aceeaşi măsură ca Lissa — îmi amintea prea mult de ceea ce mulți băieți moroi credeau că le puteau face fetelor dhampir. Dar în acelaşi timp nu puteam câştiga această luptă, nu în seara aceea. Greg mă mutase ca să ajungă mai uşor la gâtul meu, când am observat, câteva minute mai târziu, că Lissa dispăruse. Aproape gata să cad, m-am dat jos de pe genunchii lui şi m-am uitat în jur.

— Unde e Lissa?

El întinse mâna după mine.

— Probabil e la baie.

Nu simțeam nimic prin legătura dintre noi. Alcoolul o amorțise. Ieşind în hol, am răsuflat uşurată pentru că scăpasem de muzica şi de vocile zgomotoase. Era linişte aici — cu excepția sunetului a ceva care se spărgea la două camere mai încolo. Uşa era întredeschisă şi am intrat împingând-o.

Fata hrănitoare se chircise într-un colț, îngrozită. Lissa stătea în picioare cu brațele încrucişate, cu o expresie mânioasă şi înspăimântătoare. Îl fixa pe Wade cu intensitate, iar el o privea vrăjit. Ținea în mână o bâtă de baseball şi se părea că o folosise deja, pentru că încăperea era distrusă:

rafturi de cărţi, combina stereo, oglinda...

— Sparge şi fereastra, îi spuse Lissa calm. Haide. Nu contează.

Hipnotizat, merse la fereastra mare, cu geam fumuriu. Mă uitam cu ochii mari şi cu gura larg deschisă cum se dădu înapoi şi trânti bâta în sticlă. Se făcu ţăndări, împroşcând peste tot cu cioburi şi lăsând să pătrundă înăuntru lumina primelor ore ale dimineţii pe care aceasta în mod obişnuit o bloca. Wade tresări când îi pătrunse în ochi, dar nu se mişcă de acolo.

— Lissa, am exclamat. Încetează. Fă-l să se oprească.

— Ar fi trebuit să se oprească mai devreme.

Abia îi recunoşteam expresia de pe faţă. N-o văzusem niciodată atât de supărată şi cu siguranţă n-o mai văzusem făcând aşa ceva. Ştiam, desigur, ce era. Am ştiut imediat. Forţa de constrângere.

Din câte îmi dădeam eu seama, mai avea câteva secunde până să-l facă să întoarcă bâta împotriva lui însuşi.

— Te rog, Lissa. Nu mai face asta. Te rog.

Prin ameţeala provocată de alcool, se scurseră spre mine emoţiile ei. Erau extrem de puternice. Întunecate. Mânioase. Nemiloase. Sentimente venind surprinzător de la prietenoasa şi echilibrata Lissa. O ştiam de la grădiniţă, dar în acea clipă abia dacă o recunoşteam.

Şi îmi era teamă.

— Te rog, Lissa, am repetat. Nu merită. Lasă-l în pace.

Nu se uită la mine. Ochii ei zbuciumaţi erau concentraţi în totalitate asupra lui Wade. Încet, cu atenţie, el ridică bâta, aplecând-o în aşa fel încât să fie în aceeaşi linie cu craniul său.

— Liss, am implorat. O, Dumnezeule. Urma să fiu nevoită să mă reped la ea sau cam aşa ceva ca să o opresc. Nu face asta.

— Ar fi trebuit să se oprească, spuse Lissa pe un ton egal.

Bâta încetă să se mai mişte. Era acum exact la distanţa potrivită pentru a-şi lua avânt şi a lovi.

— N-ar fi trebuit să-i facă asta ei. Oamenii nu se pot purta cu alţi oameni aşa — chiar şi cu hrănitori.

— Dar o sperii, am spus încet. Uită-te la ea.

La început, nu se întâmplă nimic, apoi Lissa îşi lăsă privirea să alunece spre hrănitoare. Fata stătea tot ghemuită într-un colţ, cu braţele strânse în jurul ei în poziţie de apărare. Ochii ei albaştri erau enormi, iar lumina se reflecta pe faţa ei udă de şiroaiele de lacrimi. Scoase un hohot de plâns înăbuşit, îngrozit.

Faţa Lissei rămase impasibilă. În sinea ei, simţeam lupta pe care o dădea pentru a se controla. O parte din ea nu voia să-i facă rău lui Wade, în ciuda furiei orbitoare care altminteri o stăpânea. Faţa i se strâmbă şi strânse ochii. Mâna dreaptă se întinse la încheietura stângii şi o apucă strâns, iar unghiile îi intrară adânc în carne. Tresări de durere, dar, prin legătura dintre noi, am simţit cum şocul durerii îi distrage atenţia de la Wade.

Abandonă forţa de constrângere, iar el dădu drumul bâtei, părând de-a dreptul năucit. Eu am răsuflat uşurată, în hol se auziră paşi. Lăsasem uşa deschisă, iar bufnitura atrăsese atenţia. Doi membri ai personalului internatului năvăliră în cameră, încremenind când văzură dezastrul din faţa lor.

— Ce s-a întâmplat?

Noi, ceilalţi, ne uitam unul la celălalt. Wade arăta total pierdut. Se holba la cameră, la bâtă, iar apoi la Lissa şi la mine.

— Nu ştiu... nu pot... Îşi îndreptă întreaga atenţie asupra mea şi brusc deveni furios. Ce nai... tu ai fost! Nu voiai să laşi baltă chestia cu hrănitoarea.

Angajaţii internatului mă priviră întrebător şi, în câteva secunde, m-am decis.

Trebuie s-o protejezi. Cu cât o foloseşte mai mult, cu atât va fi mai rău. Opreşte-o, Rose. Opreşte-o înainte să observe, înainte să observe şi să o ducă de aici şi pe ea. Scoate-o de aici.

În minte, vedeam faţa doamnei Karp, stăruind nebuneşte. I-am aruncat lui Wade o privire arogantă, ştiind prea bine că nimeni nu s-ar îndoi de o mărturisire pe care aş face-o sau nici n-ar bănui-o măcar pe Lissa.

— Da, păi, dacă i-ai fi dat drumul, i-am spus lui, n-aş fi fost nevoită să fac asta.

Salveaz-o. Salveaz-o de ea însăşi.

După seara aceea, n-am mai băut niciodată. Am refuzat să-mi las garda jos în apropierea Lissei. Şi, două zile mai târziu, în timp ce se presupunea că eram suspendată pentru „distrugerea proprietății”, am luat-o pe Lissa şi am fugit din Academie.

Înapoi în camera Lissei, cu brațul lui Xander în jurul meu şi ochii ei furioşi şi mâhniți privindu-ne, nu ştiam dacă va face iar ceva extrem. Dar situația îmi reamintea prea mult de cea din urmă cu doi ani şi ştiam că trebuia s-o dezamorsez.

— Doar un pic de sânge, spunea Xander. N-o să iau mult. Vreau doar să văd ce gust are un dhampir. Nimănui nu-i pasă aici.

— Xander, mârâi Lissa, las-o în pace.

M-am strecurat de sub brațul lui şi am zâmbit, căutând mai mult o replică amuzantă decât una care ar fi putut porni o ceartă.

— Haide, l-am tachinat eu. A trebuit să-l lovesc pe ultimul tip care m-a întrebat asta şi tu eşti de o mie de ori mai drăguț ca Jesse. Ar fi păcat.

— Drăguț? întrebă el. Sunt amețitor de sexy, nu drăguț.

Carly râse.

— Nu, eşti drăguț. Todd mi-a spus că îți cumperi un fel de gel de păr franțuzesc.

Xander, dezorientat, aşa cum devin uşor atâția oameni beți, se întoarse să-şi apere onoarea, uitând de mine. Încordarea dispăru şi primi vesel tachinarea legată de părul său.

În partea cealaltă a camerei, Lissa mă privi în ochi cu uşurare. Zâmbi şi îmi făcu un semn uşor de mulțumire cu capul, înainte să-şi îndrepte din nou atenția către Aaron.

ŞAISPREZECE

A doua zi, mi-am dat cu adevărat seama cât de multe lucruri se schimbaseră de când începuseră zvonurile lui Jesse şi Ralf. Pentru unii, rămâneam o sursă inepuizabilă de bârfe şi râsete. Din partea celor pe care-i convertise Lissa, aveam parte de prietenie şi, ocazional, de sprijin. În ansamblu, mi-am dat seama, colegii noştri îmi mai acordau de fapt foarte puțină atenție. Acest lucru se adeveri mai ales când ceva nou le captă tuturor atenția. Lissa şi Aaron.

Se pare că Mia auzise de petrecere şi explodase când aflase că Aaron fusese acolo fără ea. Îl făcuse cu ou şi cu oțet şi-i spusese că, dacă voia să fie cu ea, nu putea să fugă să-şi petreacă timpul cu Lissa. Aşa că Aaron decisese că nu voia să fie cu ea. Se despărțise de ea în dimineața aceea... şi mersese mai departe.

Acum, el şi Lissa erau nebuni unul după altul. Stăteau prin hol şi la masa de prânz ținându-se în brațe, râzând şi vorbind. Sentimentele Lissei venite prin intermediul legăturii noastre arătau doar un interes moderat, în ciuda faptului că se uita la el ca şi cum ar fi fost cel mai fascinant lucru de pe planetă. Mare parte din purtarea asta era de fațadă, lucru de care Aaron nu părea să-şi dea seama. În schimb, arăta ca şi cum ar fi fost gata să ridice un altar la picioarele ei în orice moment. Iar eu? Mă simțeam rău.

Sentimentele mele nu contau, însă, în comparație cu ale Miei. La prânz, stătea în partea cealaltă a încăperii vizavi de noi, cu ochii fixați ostentativ înainte, ignorând consolările prietenilor de lângă ea. Avea pete roz pe obrajii ei palizi, rotunzi, iar ochii îi erau roşii. Nu spuse nimic răutăcios când am trecut pe lângă ea. Nicio glumă arogantă. Nicio privire batjocoritoare. Lissa o distrusese, tot aşa cum Mia jurase să ne facă nouă.

Singura persoană mai nefericită decât Mia era Christian. Spre deosebire de ea, el nu se jena să studieze fericitul cuplu în timp ce afişa o privire sinceră de ură. Ca de obicei, nimeni în afară de mine nici măcar nu observă.

După ce i-am privit pe Lissa şi pe Aaron alintându-se pentru a zecea oară, am plecat mai devreme de la masa de prânz şi m-am dus s-o văd pe doamna Carmack, profesoara care preda principiile elementelor. De ceva vreme voiam să o întreb ceva.

— Rose, nu?

Părea surprinsă să mă vadă, dar nu furioasă sau enervată, aşa cum erau în ultima vreme jumătate din ceilalţi profesori.

— Da. Am o întrebare despre, hmm, magie. Ridică o sprânceană. Novicii nu făceau ore de magie.

— Sigur. Ce vrei să ştii?

— Îl ascultam pe preot vorbind despre Sfântul Vladimir zilele trecute... Ştiţi în ce element s-a specializat? Vladimir, adică. Nu preotul.

Se încruntă.

— Ciudat. Pe cât e de faimos aici, pe atât mă surprinde că nu se discută niciodată. Nu sunt expertă, dar, în toate povestirile pe care le-am auzit, nu făcea niciodată nimic ce-aş putea spune că avea legătură cu vreunul din elemente. Ori asta, ori nimeni n-a consemnat niciodată.

— Cum rămâne cu vindecările? am insistat eu. Există vreun element care te lasă să le faci pe-astea?

— Nu, niciunul, din câte ştiu eu. Buzele i se strânseră într-un mic zâmbet.

— Oamenii credincioşi ar spune că vindeca prin puterea lui Dumnezeu, nu prin vreun fel de magie a elementelor. La urma urmei, un lucru în privința căruia poveştile sunt categorice e că era „plin de spirit”.

— E posibil să nu se fi specializat? Zâmbetul îi pieri.

— Rose, e într-adevăr legat de Sfântul Vladimir? Sau e legat de Lissa?

— Nu chiar..., m-am bâlbâit eu.

— Ştiu că e greu pentru ea — mai ales în fața tuturor colegilor ei — dar trebuie să aibă răbdare, îmi explică ea cu blândețe. O să se întâmple. Mereu se întâmplă.

— Dar uneori nu se întâmplă.

— Rareori. Dar nu cred că ea va fi un asemenea caz. Are o aptitudine peste medie la toate cele patru, chiar dacă n-a atins niveluri specializate. Va apărea şi specializarea în curând.

Asta îmi dădu o idee.

— E posibil să te specializezi în mai multe elemente? Râse şi clătină din cap.

— Nu. E prea multă putere. Nimeni n-ar putea stăpâni atâta putere, nu fără să-şi piardă mințile.

Ah. Minunat.

— Bine. Mulţumesc.

Eram pe picior de plecare, dar apoi mi-a mai trecut ceva prin minte.

— Hei, o ţineţi minte pe doamna Karp? În ce se specializase?

Doamna Carmack făcu figura aceea stânjenită pe care o făceau alţi profesori ori de câte ori cineva o menţiona pe doamna Karp.

— De fapt...

— Ce?

— Aproape că am uitat. Cred că era cu adevărat una dintre puţinele persoane care nu s-au specializat niciodată. Avea pur şi simplu mereu un control foarte scăzut asupra a toate patru elementele.

Am petrecut restul orelor de după-amiază gândindu-mă la cuvintele doamnei Carmack, încercând să le introduc în teoria mea unitară Lissa-Karp-Vladimir. De asemenea, am urmărit-o pe Lissa. Atâţia oameni voiau să vorbească cu ea acum, că abia de îmi mai observa tăcerea. Din când în când, însă, o vedeam aruncându-mi o privire şi zâmbind, cu o expresie obosită în ochi. Râsul şi pălăvrăgeala de toată ziua cu persoane pe care le plăcea doar într-o oarecare măsură îşi spuneau cuvântul.

— Misiune îndeplinită, i-am spus după ore. Putem opri Proiectul Spălarea de Creiere.

Stăteam pe bancă în curte şi ea îşi legăna picioarele înainte şi înapoi.

— Ce vrei să spui?

— Ai reuşit. I-ai oprit pe oameni să-mi facă viaţa oribilă. Ai distrus-o pe Mia. I l-ai furat pe Aaron. Mai joacă-te cu el încă vreo două săptămâni, apoi abandonează-i pe el şi pe ceilalţi din familiile regale. O să fii mai fericită.

— Nu crezi că sunt fericită acum?

— Ştiu că nu eşti. Unele petreceri sunt distractive, dar deteşti să pretinzi că eşti prietenă cu oameni care nu-ți plac — şi nu-ți plac cei mai mulți dintre ei. Ştiu cât de mult te-a enervat Xander noaptea trecută.

— E un cretin, dar mă descurc eu. Dacă nu-mi mai petrec timpul cu ei, totul o să fie din nou cum a fost înainte. Pur şi simplu, Mia o să înceapă iar. În felul ăsta, nu ne mai poate deranja.

— Nu merită dacă totul în rest te deranjează.

— Nu mă supără nimic.

Părea un pic defensivă.

— Da? am întrebat răutăcios. Pentru că eşti atât de îndrăgostită de Aaron? Pentru că de-abia aştepți să faci sex cu el din nou?

Mă săgeta cu privirea.

— Ți-am mai spus oare că uneori poți fi o mare jigodie?

Am ignorat întrebarea.

— Spun doar că ai destule mizerii cu care să-ți baţi capul şi fără toate astea. Te epuizezi din cauza puterii de constrângere pe care o foloseşti.

— Rose!

Se uită neliniştită în jur.

— Vorbeşte încet!

— Dar e adevărat. Dacă o foloseşti mereu, o să îți facă varză capul. Pe bune.

— Nu crezi că exagerezi?

— Cum rămâne cu doamna Karp? Figura Lissei încremeni.

— Ce e cu ea?

— Tu. Tu eşti la fel ca ea.

— Nu, nu sunt!

Ochii verzi îi scăpărară de indignare.

— Şi ea vindeca.

Fu şocată să mă audă vorbind despre acest lucru. Subiectul în cauză ne frământase de atâta vreme, dar aproape că nu vorbisem niciodată despre el.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Nu crezi că înseamnă? Mai ştii pe altcineva care poate să facă asta? Sau care poate folosi constrângerea pe dhampiri şi pe moroi?

— Ea nu folosea niciodată constrângerea aşa, ripostă ea.

— Ba da. A încercat s-o folosească pe mine în noaptea în care a plecat. Începuse să funcționeze, dar apoi au luat-o de acolo înainte să termine.

Chiar o luaseră înainte? La urma urmei, la doar o lună după aceea Lissa şi cu mine fugiserăm de la Academie, întotdeauna crezusem că asta fusese ideea mea, dar poate că sugestia doamnei Karp fusese adevărata forță din spatele acestui lucru.

Lissa îşi încrucişa brațele. Fața îi era sfidătoare, dar era neliniştită.

— Bine. Şi ce-i cu asta? Ce dacă era o ciudată, ca mine? Asta nu înseamnă nimic. A înnebunit din cauză că... ei bine, pur şi simplu aşa era. N-are nicio legătură cu nimic.

— Dar nu e numai ea, am spus încet. Mai e cineva ca voi. Cineva pe care l-am descoperit. Am ezitat. Îl ştii pe Sfântul Vladimir...

Şi atunci am mărturisit în sfârşit totul. I-am spus tot. I-am spus despre cum ea, doamna Karp şi Sfântul Vladimir puteau cu toții vindeca şi folosi super-constrângerea. Cu toate că am făcut-o să se neliniştească, i-am spus cum şi ei ajungeau să se tulbure uşor şi încercaseră să-şi facă singuri rău.

— El a încercat să se sinucidă, am spus, fără s-o privesc în ochi. Şi am observat de multe ori urme pe pielea doamnei Karp — ca şi cum şi-ar fi zgâriat propria față. Încerca să le ascundă cu părul, dar puteam să văd vechile zgârieturi şi să-mi dau seama când făcea altele noi.

— Asta nu înseamnă nimic, insistă Lissa. E... totul e o coincidență.

Vorbea ca şi cum voia să creadă acest lucru şi, în interior, o parte din ea chiar credea. Dar era o altă parte din ea, o parte disperată care voise de atâta vreme să ştie că nu era un monstru, că nu era singură. Chiar dacă veştile erau proaste, cel puțin acum ştia că mai erau şi alții ca ea.

— E o coincidență că niciunul dintre ei nu pare să se fi specializat?

I-am relatat conversația mea cu doamna Carmack şi i-am explicat teoria despre specializarea în toate cele patru elemente. I-am repetat de asemenea observația doamnei Carmack despre cum ar putea acest lucru să extenueze pe cineva.

Când am terminat, Lissa îşi frecă ochii, întinzându-şi un pic machiajul. Îmi zâmbi slab.

— Nu ştiu ce e mai nebunesc: ce îmi spui tu acum sau faptul că ai citit efectiv ceva ca să afli toate astea.

Am zâmbit, uşurată că, totuşi, făcuse o glumă.

— Hei, ştiu şi eu să citesc.

— Ştiu că ştii. Mai ştiu şi că ți-a luat un an să citeşti Codul lui Da Vinci.

Râse.

— N-a fost vina mea! Şi nu încerca să schimbi subiectul.

— Nu încerc. Zâmbi, apoi oftă.

— Pur şi simplu nu ştiu ce să cred în legătură cu toate astea.

— Nu e nimic de gândit. Pur şi simplu, nu mai face lucruri care să te tulbure. Mai ții minte ce-am vorbit despre a nu face valuri? Revino la asta. Îți e mult mai uşor.

Clătină din cap.

— Nu pot s-o fac. Nu încă.

— De ce nu? Ți-am mai spus... M-am oprit, întrebându-mă de ce nu mă prinsesem mai înainte. Nu e vorba doar de Mia, am zis. Faci toate astea pentru că simți că aşa ar trebui să faci. Încă mai încerci să fii Andre.

— Părinții mei şi-ar fi dorit să...

— Părinții tăi ar fi vrut să fii fericită.

— Nu e aşa de uşor, Rose. Nu pot să-i ignor mereu pe oamenii ăştia. Şi eu sunt din familie regală.

— Cei mai mulți dintre ei sunt îngrozitori.

— Şi mulți dintre ei vor participa la guvernarea moroilor. Andre ştia asta. Nu era ca ceilalți, dar făcea ce trebuia să facă pentru că ştia cât de importanți erau.

M-am lăsat pe spate pe bancă.

— Ei bine, poate că asta-i problema. Decidem cine e „important” doar pe baza familiei, aşa că ne alegem cu ratații ăştia care iau decizii. Din cauza asta numărul moroilor scade şi jigodii ca Tatiana sunt regine. Poate că e nevoie de un nou sistem regal.

— Haide, Rose. Aşa stau lucrurile; aşa au stat lucrurile timp de secole. Trebuie să ne împăcăm cu situația.

M-am încruntat.

— Bine, ce zici de asta? continuă ea. Ți-e teamă ca eu să nu devin ca ei — ca doamna Karp şi ca Sfântul Vladimir — da? Ei bine, ea spunea că n-ar trebui să-mi folosesc puterile, că o să înrăutățească situația dacă o fac. Dacă m-aş opri pur şi simplu? Constrângere, vindecare, totul.

Am privit-o bănuitor.

— Ai putea să faci asta?

Lăsând la o parte constrângerea oportună, asta era ce voisem să facă de la bun început. Depresia ei începuse în acelaşi timp în care puterile ieşiseră la iveală, imediat după accident. Nu puteam decât să cred că erau legate, mai ales în lumina dovezilor şi a avertismentelor doamnei Karp.

— Da.

Fața îi era perfect calmă, expresia serioasă şi fermă. Cu părul ei deschis împletit într-o coadă franțuzească îngrijită şi un sacou din velur peste rochie, arăta ca şi cum ar fi putut ocupa locul familiei ei din consiliu chiar acum.

— Trebuie să renunți la tot, am prevenit-o. Fără vindecări, indiferent cât de drăguț şi de dulce e animalul.

Şi ajunge cu constrângerea pentru a-i zăpăci pe cei din familiile regale.

Încuviință din cap cu seriozitate.

— Pot s-o fac. Asta te-ar face să te simți mai bine?

— Da, dar m-aş simţi şi mai bine dacă, pe lângă faptul că n-ai mai face magie, ai reîncepe să-ţi petreci timpul cu Natalie.

— Ştiu, ştiu. Dar nu mă pot opri, cel puţin nu acum. Nu reuşeam s-o fac să cedeze în privinţa asta — încă — dar, ştiind că va evita să-şi folosească puterile, m-am liniştit.

— În regulă, am spus, ridicându-mi rucsacul. Întârziasem la exerciţii. Din nou.

— Poţi să continui să te joci cu gaşca de răzgâiaţi, atâta vreme cât ţii „cealaltă chestie" sub control. Am ezitat. Şi, ştii, chiar ţi-ai atins scopul cu Aaron şi Mia. Nu trebuie să-l ţii pe lângă tine ca să continui să stai cu cei din familiile regale.

— De ce tot am impresia că nu-ţi mai place de el?

— Îmi place oarecum — cam cât de mult îl placi tu. Şi nu cred că ar trebui să te oboseşti cu oameni pe care-i placi doar „oarecum".

Lissa făcu ochii mari, prefăcându-se uimită.

— Oare pe Rose Hathaway o aud vorbind? Te-ai pocăit? Sau tu ai pe cineva pe care-l placi „mai mult decât oarecum"?

— Hei, am spus stânjenită. Pur şi simplu, am grijă de tine. Pe lângă asta, nu mai observasem înainte cât de plictisitor e Aaron.

Pufni.

— Tu crezi că toată lumea e plictisitoare.

— Christian nu e.

Mă luase gura pe dinainte. Ea nu mai zâmbi.

— E un măgar. Pur şi simplu a încetat să mai vorbească cu mine fără niciun motiv. Îşi încrucişa braţele. Şi, la urma urmei, nu-l urăşti?

— Pot să-l urăsc şi să cred în acelaşi timp că e interesant.

Dar începeam de asemenea să mă gândesc că se putea să fi făcut o mare greşeală în cazul lui Christian. Era antipatic şi sinistru şi îi plăcea să dea foc oamenilor, e adevărat. Pe de altă parte, era inteligent şi amuzant — într-un fel anormal — şi avea cumva un efect liniştitor asupra Lissei.

Dar o dădusem cu totul în bară. Mă lăsasem acaparată de mânie şi de gelozie şi sfârşisem prin a-i despărţi pe ei. Dacă l-aş fi lăsat să se ducă la ea în grădină în noaptea aceea, poate că nu s-ar fi tulburat şi nu s-ar fi tăiat. Poate că ar fi fost împreună acum, la distanţă de toate aceste intrigi din şcoală.

Soarta trebuie să fi gândit acelaşi lucru, pentru că, la cinci minute după ce mă despărţisem de Lissa, am trecut pe lângă Christian, care traversa curtea interioară. Ochii noştri s-au întâlnit pentru o clipă înainte de a trece unul pe lângă celălalt. Aproape că mi-am continuat drumul. Aproape. Trăgând adânc aer în piept, m-am oprit.

— Stai... Christian, am strigat către el.

La naiba, întârziasem atât de mult la antrenament. Dimitri avea să mă omoare.

Christian se întoarse spre mine, cu mâinile înfipte în buzunarele hainei lui negre şi lungi, cu umerii lăsaţi şi cu o atitudine nepăsătoare.

— Da?

— Mersi pentru cărţi. El nu spuse nimic.

— Cele pe care i le-ai dat lui Mason.

— Ah, credeam că te referi la celelalte cărţi. Glumeţul.

— N-ai de gând să mă întrebi pentru ce erau?

— Treaba ta. M-am gândit doar că erai plictisită din cauza suspendării.

— Ar trebui să fiu destul de plictisită pentru asta. Nu râse la gluma mea.

— Ce vrei, Rose? Trebuie să mă duc undeva. Ştiam că minţea, dar sarcasmul meu nu mai părea la fel de amuzant ca de obicei.

— Vreau să... ăăă... te întâlneşti din nou cu Lissa.

— Vorbeşti serios? Mă studie cu atenţie, foarte neîncrezător. După tot ce mi-ai spus?

— Da, păi... Nu ţi-a spus Mason?

Buzele lui Christian se ridicară într-un surâs batjocoritor.

— Mi-a spus ceva.

— Şi?
— Şi nu vreau să o aud de la Mason. Rânji şi mai tare văzând că mă uit urât. L-ai trimis să-şi ceară scuze pentru tine. Ai curaj şi fă-o singură.
— Eşti un măgar, l-am informat.
— Mda. Şi tu eşti o mincinoasă. Vreau să văd cum te umileşti.
— De două săptămâni mă tot umilesc, am mormăit. Ridicând din umeri, se întoarse şi vru să se depărteze.
— Stai! am strigat, punându-i mâna pe umăr. Se opri şi întoarse privirea spre mine.
— Bine, bine. Am minţit când ţi-am spus ce simţea ea pentru tine. N-a zis niciodată niciunul din lucrurile acelea despre tine, bine? Te place. Le-am inventat pentru că eu nu te plac.
— Şi totuşi, vrei să vorbesc cu ea.
Aproape că nu mi-a venit să cred ce îmi ieşi apoi pe gură.
— Cred că... ai putea fi... bun pentru ea.
Ne privirăm fix câteva momente încordate. Zâmbetul lui superior se estompă un pic. Nu îl surprindeau multe. Asta da.
— Îmi pare rău. Nu te-am auzit. Poţi să repeţi? întrebă el într-un final.
Am fost aproape gata să-l pocnesc în faţă.
— Vrei să termini odată? Vreau să te întâlneşti din nou cu ea.
— Nu.
— Uite ce e, ţi-am spus, am minţit...
— Nu e vorba de asta. Este din cauza ei. Crezi că pot să vorbesc cu ea acum? E din nou prinţesa Lissa, spuse plin de venin. Nu pot să mă apropii de ea, nu când e înconjurată de toţi acei membri de familii regale.
— Şi tu eşti dintr-o familie regală, am spus, mai mult pentru mine decât lui.
Uitam mereu că Ozera era una dintre cele douăsprezece familii.
— Nu contează prea mult într-o familie plină de strigoi, nu?
— Dar tu nu eşti — stai un pic. Din cauza asta e pe aceeaşi lungime de undă cu tine, am înţeles cu o tresărire.
— Pentru că o să devin un strigoi? întrebă el sarcastic.
— Nu... pentru că şi tu ţi-ai pierdut părinţii. Amândoi i-aţi văzut murind.
— Ea i-a văzut pe ai ei murind. Eu i-am văzut pe ai mei ucişi.
Am tresărit.
— Ştiu. Îmi pare rău. Trebuie să fi fost... ei bine, habar n-am cum a fost.
Ochii lui de un albastru cristalin se tulburară.
— A fost ca şi cum aş fi văzut o armată a Morţii invadându-mi casa.
— Vrei să spui... părinţii tăi? Clătină din cap.
— Gardienii care au venit să-i ucidă. Adică, părinţii mei erau înspăimântători, da, dar tot mai arătau ca părinţii mei — un pic mai palizi, cred. Un pic de roşu în ochi. Dar mergeau şi vorbeau la fel. Nu ştiam că e ceva în neregulă cu ei, dar mătuşa mea da. Ea stătea cu mine când au venit să mă ia.
— Aveau de gând să te transforme? Uitasem de misiunea iniţială aici, prea captivată de poveste. Erai foarte mic.
— Cred că voiau să mă ţină până ce mai creşteam, apoi să mă transforme. Mătuşa Tasha nu voia să-i lase să mă ia. Au încercat să o convingă, să o transforme şi pe ea, dar când n-a vrut să asculte, au încercat s-o oblige. S-a luptat cu ei — a fost bătută serios — iar apoi au apărut gardienii.
Ochii îi alunecară înapoi la mine. Zâmbi, dar nu era nici-o bucurie în zâmbet.
— Cum spuneam, o armată a Morţii. Cred că eşti nebună, Rose, dar dacă ajungi precum ceilalţi, o să poţi să faci multe victime într-o bună zi. Nici eu n-o să mă pun cu tine.
Mă simţeam oribil. Avusese o viaţă mizerabilă şi eu îi răpisem unul dintre puţinele lucruri bune din ea.
— Christian, îmi pare rău că am stricat lucrurile între tine şi Lissa. A fost o prostie. Ea voia să fie cu tine. Cred că încă mai vrea acum. Dacă ai putea doar...

— Ți-am spus, nu pot.
— Sunt îngrijorată pentru ea. A intrat în toate chestiile astea cu familiile regale pentru că ea crede că o să i-o plătească Miei — o face pentru mine.
— Şi nu-i eşti recunoscătoare? Sarcasmul reveni.
— Sunt îngrijorată. Nu poate face față tuturor jocurilor astea perfide pentru putere. Nu e bine pentru ea, dar nu vrea să mă asculte. Aş avea... aş avea nevoie de ajutor.
— Ea ar avea nevoie de ajutor. Hei, nu fi atât de surprinsă — ştiu că se petrece ceva ciudat cu ea. Şi nici măcar nu mă refer la chestia cu încheieturile mâinilor.
Am tresărit.
— Ea ți-a spus?
De ce nu? Îi spusese orice altceva.
— N-a trebuit să-mi spună. Văd şi eu.
Cred că arătam disperată, pentru că el oftă şi-şi trecu mâna prin păr.
— Uite, dacă o prind pe Lissa singură... o să încerc să vorbesc cu ea. Dar, sincer... dacă vrei s-o ajuți cu adevărat... ei bine, ştiu că ar trebui să fiu împotriva autorității, dar s-ar putea să obții cel mai bun ajutor vorbind cu altcineva. Cu Kirova. Cu gardianul tău. Nu ştiu. Cineva care ştie câte ceva. Cineva în care ai încredere.
— Lissei nu i-ar plăcea asta. M-am gândit un pic. Şi nici mie.
— Mda, păi, toți trebuie să facem lucruri care nu ne plac. Asta-i viața.
Ironia mea reveni.
— Dar tu ce eşti, moderator la o emisiune educațională?
Un zâmbet ciudat îi apăru pentru scurt timp pe față.
— Dacă n-ai fi atât de sărită, ai fi o companie plăcută.
— Ciudat, şi eu am aceeaşi impresie despre tine. Nu mai adăugă nimic, dar zâmbetul i se făcu şi mai mare şi plecă.

ŞAPTESPREZECE

Câteva zile mai târziu, lissa mă întâlni în fața sălii de mese şi-mi dădu cea mai uluitoare ştire.
— Unchiul Victor o scoate pe Natalie din campus la sfârşitul ăsta de săptămână ca să meargă la cumpărături în Missoula. Pentru bal. Au spus că pot să merg şi eu.
N-am zis nimic. Păru surprinsă de tăcerea mea.
— Nu e tare?
— Pentru tine, bănuiesc. Pe mine nu mă aşteaptă malluri şi baluri.
Zâmbi entuziasmată.
— I-a spus lui Natalie că poate să aducă alte două persoane în afară de mine. Am convins-o să vă ia pe tine şi pe Camille.
Mi-am ridicat mâinile deznădăjduită.
— Păi, mersi, dar n-am nici măcar voie să merg la bibliotecă după ore. Nimeni n-o să mă lase să merg la Missoula.
— Unchiul Victor crede că poate s-o convingă pe directoarea Kirova să te lase să mergi. Şi Dimitri încearcă.
— Dimitri?
— Da. Trebuie să meargă cu mine dacă părăsesc campusul.
Zâmbi, considerând curiozitatea mea legată de Dimitri ca interes pentru mall.
— Au rezolvat în sfârşit problemele legate de contul meu — mi-am recăpătat alocația. Aşa că putem cumpăra şi alte lucruri odată cu rochiile. Şi ştii că, dacă te lasă să mergi la mall, vor trebui să te lase să mergi şi la bal.
— Acum am început să mergem la baluri? am spus. Nu mai merseserăm niciodată înainte. La evenimente sociale organizate de şcoală? Nici pomeneală.
— Bineînțeles că nu. Dar ştii că or să fie tot felul de petreceri secrete. O să mergem la bal şi o să

plecăm pe furiş. Suspină fericită. Mia e extrem de invidioasă.
Îi dădu înainte despre toate magazinele la care urma să mergem, despre toate lucrurile pe care le vom cumpăra. Recunosc, şi eu eram destul de entuziasmată la gândul că-mi voi cumpăra nişte haine noi, dar mă îndoiam că voi primi această permisiune fantezistă.
— Ah, hei, spuse entuziasmată. Ar trebui să vezi pantofii ăştia pe care mi i-a împrumutat Camille. Nu ştiam că purtăm aceeaşi mărime. Stai un pic.
Îşi deschise rucsacul şi începu să scotocească prin el.
Brusc, ţipă şi-l aruncă jos. Cărţi şi pantofi căzură din el. Şi un porumbel mort.
Era unul dintre porumbeii de culoare bej murdar care stăteau pe fire de-a lungul autostrăzii şi sub copacii din campus. Avea atât de mult sânge pe el, că n-am reuşit să-mi dau seama unde era rana. Cine ar fi crezut că un lucru atât de mic putea avea atâta sânge? Oricum, pasărea era categoric moartă.
Acoperindu-şi gura, Lissa privea ţintă şi fără cuvinte, cu ochii mari.
— Nenorocitul, am înjurat eu. Fără ezitare, am apucat un băţ şi am împins la o parte micul trup înaripat. După ce am terminat, am început să-i îndes lucrurile în rucsac, încercând să nu mă gândesc la microbi de păsări moarte. De ce naiba chestia asta con... Liss!
Am sărit şi am prins-o, trăgând-o înapoi. Îngenunchease la pământ, cu mâinile întinse către porumbel. Cred că nici nu îşi dăduse seama ce era gata să facă. Instinctul ei era prea puternic, acţiona de unul singur.
— Lissa, am spus, strângându-i braţul. Continua să se aplece spre pasăre.
— Nu. Nu face asta.
— Pot să-l salvez.
— Nu, nu poţi. Ai promis, îţi aminteşti? Unele lucruri trebuie să rămână moarte. Renunţă de data asta. Încă simţindu-i încordarea, am stăruit. Te rog, Liss. Ai promis. Ajunge cu vindecările. Ai spus că n-o s-o mai faci. Mi-ai promis.
După alte câteva clipe, am simţit că mâna i se relaxează şi se sprijini de mine.
— Urăsc asta, Rose. Urăsc toate astea.
Natalie ieşi atunci afară, fără să ştie de priveliştea sinistră care o aştepta.
— Hei, voi — o, Dumnezeule! ţipă ea, văzând porumbelul. Ce e asta?
Am ajutat-o pe Lissa să se ridice în picioare.
— O altă, mmm, glumă proastă.
— Este... mort?
Se strâmbă dezgustată.
— Da, am spus hotărâtă.
Natalie, observând încordarea noastră, ne privi.
— Ce s-a mai întâmplat?
— Nimic.
I-am dat Lissei rucsacul ei.
— E doar o glumă proastă, bolnavă a cuiva şi o să-i spun Kirovei ca să se poată face curat aici.
Natalie se întoarse, un pic verde la faţă.
— De ce oamenii îţi tot fac asta? E oribil. Lissa şi cu mine schimbarăm priviri.
— Habar n-am, am spus.
Cu toate astea, în timp ce mergeam spre biroul Kirovei, am început să-mi pun întrebări.
Când găsiserăm vulpea, Lissa sugerase că cineva trebuia să ştie despre corb. Nu crezusem asta. Fuseserăm singure în pădure în acea seară, iar doamna Karp n-ar fi spus nimănui. Dar dacă totuşi văzuse cineva? Dacă cineva continua să facă asta nu ca să o sperie, ci ca să vadă dacă va vindeca din nou? Ce scria în biletelul cu iepurele? Ştiu ce eşti.
Nu-i pomenisem nimic Lissei de noua mea bănuială, gândindu-mă că putea face faţă doar unui număr limitat de teorii ale conspiraţiei. Pe lângă asta, când am văzut-o a doua zi, uitase practic de porumbel din cauza altor veşti: Kirova îmi dăduse permisiunea de a merge în excursia de la sfârşitul săptămânii. Perspectiva cumpărăturilor poate însenina multe situaţii triste — chiar şi uciderea animalelor — şi mi-am lăsat propriile griji pentru mai târziu.

Numai că, atunci când veni vremea, am descoperit că eliberarea mea era însoțită de anumite condiții.
— Directoarea Kirova crede că te-ai comportat bine de când te-ai întors, îmi spuse Dimitri.
— În afară de începerea aproape a unei bătăi la cursul domnului Nagy?
— Nu te învinovățește pentru asta. Nu în totalitate. Am convins-o că ai nevoie de o schimbare... şi că poți folosi acest lucru ca pe un exercițiu de instrucție.
— Exercițiu de instrucție?
Îmi explică pe scurt în timp ce mergeam să ne întâlnim cu ceilalți cu care ieşeam la mall. Victor Dashkov, mai bolnav ca niciodată, era acolo cu gardienii lui, iar Natalie sări practic pe el. Zâmbi şi o îmbrățişa grijuliu, până când îl cuprinse un acces de tuse. Ochii lui Natalie se făcură mari de nelinişte în timp ce aştepta să-i treacă.
Susținu că se simțea suficient de bine să ne însoțească şi, în vreme ce eu îi admiram hotărârea, m-am gândit că făcuse multe eforturi doar ca să meargă la cumpărături cu o ceată de adolescente.
Am străbătut drumul de două ore până la Missoula într-o dubă mare a şcolii, plecând imediat după răsărit. Numeroşi moroi locuiau separat de oameni, dar mulți trăiau şi printre ei şi, atunci când făceai cumpărături în mallurile lor, trebuia să mergi în timpul programului normal, diurn. Ferestrele din spate ale dubei aveau geamuri fumurii pentru a filtra lumina şi a ține departe de vampiri ce era mai nociv din ea.
Erau nouă persoane în grupul nostru: Lissa, Victor, Natalie, Camille, Dimitri, eu şi alți trei gardieni. Doi dintre gardieni, Ben şi Spiridon, călătoreau mereu cu Victor. Al treilea era unul dintre gardienii şcolii: Stan, imbecilul care mă umilise în prima zi de la întoarcere.
— Camille şi Natalie nu au gardieni personali încă, îmi explică Dimitri. Sunt amândouă sub protecția gardienilor familiilor lor. De vreme ce sunt eleve ale Academiei care pleacă din campus, un gardian al şcolii le însoțeşte — Stan. Eu merg pentru că sunt gardianul repartizat Lissei. Majoritatea fetelor de vârsta ei n-ar avea încă un gardian personal, dar circumstanțele fac ca situația ei să fie mai puțin obişnuită.
Stăteam în spatele dubei cu el şi cu Spiridon, aşa că puteau să-mi împărtăşească din experiența gardienilor ca parte a „exercițiului de instrucție". Ben şi Stan stăteau în față, în vreme ce restul stăteau în mijloc. Lissa şi Victor vorbeau mult între ei, punându-se la curent cu noutățile. Camille, crescută să fie politicoasă printre cei din familiile regale, zâmbea şi încuviința din cap în acest timp. Natalie, pe de altă parte, părea lăsată pe dinafară şi tot încerca să abată atenția tatălui ei de la Lissa. Nu reuşea. Aparent, el se obişnuise să nu-i mai ia în seamă sporovăială.
M-am întors spre Dimitri.
— Lissa ar trebui să aibă doi gardieni. Prinții şi prințesele au mereu doi.
Spiridon era de vârsta lui Dimitri, cu păr blond țepos şi o atitudine mai relaxată. În ciuda numelui lui grecesc, avea un accent tărăgănat din sud.
— Nu-ți face probleme, o să aibă destui când o să vină vremea. Dimitri e deja unul dintre ei. Sunt mari şanse ca tu să fii celălalt. Şi de asta eşti aici azi.
— Partea cu instrucția, am presupus eu.
— Îhî. O să fii partenera lui Dimitri.
Se lăsă un moment de tăcere ciudată, probabil neobservată de nimeni cu excepția lui Dimitri şi a mea. Ochii noştri se întâlniră.
— Partener de protecție, lămuri Dimitri în mod inutil, de parcă şi el se gândise la alte feluri de parteneri.
— Îhî, încuviință Spiridon.
Indiferent la tensiunea din jurul lui, continuă să explice cum lucrau gardienii în doi. Erau chestii standard, direct din manuale, dar contau mai mult acum că le făceam în lumea reală. Gardienii erau repartizați moroilor în funcție de importanță. Doi era o unitate obişnuită, una în care aveam probabil să lucrez mult cu Lissa. Un gardian stătea aproape de obiectiv, celălalt stătea în spate şi supraveghea împrejurimile. Cei care ocupau aceste poziții erau numiți, banal, gărzile de apropiere şi de depărtare.
— Probabil că o să fii întotdeauna gardă de apropiere, îmi spuse Dimitri. Eşti femeie şi de

aceeaşi vârstă cu prinţesa. Poţi să stai aproape de ea fără să atragi atenţia.
— Şi nu pot niciodată să o scap din ochi, am observat. Sau pe tine.
Spiridon râse din nou şi-i dădu cu cotul lui Dimitri.
— Ai un elev de elită aici. I-ai dat o ţepuşă?
— Nu. Nu e pregătită.
— Aş fi dacă cineva mi-ar arăta cum să folosesc una, am susţinut eu.
Ştiam că fiecare gardian din dubă avea câte o ţepuşă şi o armă ascunse la el.
— E mai complicat decât simpla folosire a ţepuşei, spuse Dimitri în stilul său bătrân-şi-înţelept. Tot trebuie să-i supui. Şi trebuie să fii hotărâtă să-i ucizi.
— De ce nu i-aş ucide?
— Cei mai mulţi strigoi au fost moroi care s-au transformat intenţionat. Uneori sunt moroi sau dhampiri transformaţi cu forţa. Nu contează. E o şansă destul de mare să cunoşti unul dintre ei. Poţi să ucizi pe cineva pe care l-ai cunoscut?
Călătoria asta devenea tot mai puţin distractivă.
— Cred că da. O să fiu nevoită, nu? Ori ei, ori Lissa...
— Tot s-ar putea să eziţi, spuse Dimitri. Şi ezitarea asta te-ar putea ucide. Şi pe ea.
— Atunci, cum eşti sigur că nu eziţi?
— Trebuie să-ţi repeţi mereu că ei nu sunt aceiaşi oameni pe care i-ai cunoscut. Au devenit ceva sinistru şi rău. Ceva nefiresc. Trebuie să renunţi la emoţii şi să faci ce trebuie. Dacă le-a mai rămas vreo fărâmă din fosta lor identitate, probabil că vor fi recunoscători.
— Recunoscători că-i ucid?
— Dacă cineva te-ar transforma într-un strigoi, ce ţi-ai dori? întrebă el.
N-am ştiut cum să răspund la asta, aşa că am tăcut. Fără să mă slăbească din ochi, insistă în continuare.
— Ce ţi-ai dori dacă ai şti că vei fi transformată într-un strigoi împotriva voinţei tale? Dacă ai şti că-ţi vei pierde ultimele rămăşiţe ale vechilor tale principii morale şi înţelegerea a ceea ce e bine şi rău? Dacă ai şti că vei trăi tot restul vieţii — al vieţii tale nemuritoare — ucigând oameni nevinovaţi? Ce ţi-ai dori?
Duba se cufundase într-o tăcere neplăcută. Privindu-l ţintă pe Dimitri, împovărată de toate acele întrebări, am înţeles dintr-odată de ce el şi cu mine aveam această ciudată atracţie, pe lângă faptul că arătam bine.
Nu mai cunoscusem niciodată pe cineva care lua atât de în serios datoria de gardian, care înţelegea toate consecinţele de importanţă capitală. Cu siguranţă, nimeni de vârsta mea nu le înţelegea încă; Mason nu reuşise să înţeleagă de ce nu mă puteam relaxa şi bea la petrecere. Dimitri spusese că-mi înţelegeam datoria mai bine decât mulţi gardieni mai în vârstă, şi nu pricepusem de ce — mai ales de vreme ce ei trebuie să fi văzut mult mai mult pericol şi moarte. Dar am ştiut în clipa aceea că avea dreptate, că aveam un fel de înţelegere ciudată despre cum viaţa şi moartea şi binele şi răul interacţionau unul cu altul.
La fel şi el. S-ar putea să ne simţim singuri uneori. S-ar putea să lăsăm „distracţia” pentru altă dată. S-ar putea să nu reuşim să trăim viaţa pe care ne-am dori-o. Dar aşa trebuia să fie. Ne înţelegeam unul pe celălalt, înţelegeam că trebuia să-i protejăm pe alţii. Viaţa fiecăruia dintre noi nu avea să fie deloc uşoară.
Şi luarea unei astfel de decizii putea face parte din ea.
— Dacă aş deveni strigoi... mi-aş dori să mă omoare cineva.
— Şi eu, spuse el calm.
Îmi dădeam seama că avusese aceeaşi străfulgerare pe care tocmai o avusem eu, aceeaşi înţelegere a legăturii dintre noi.
— Îmi aduce aminte de Mihail hăituind-o pe Sonya, murmură Victor gânditor.
— Cine sunt Mihail şi Sonya? întrebă Lissa. Victor păru surprins.
— Păi, credeam că ştii. Sonya Karp.
— Sonya Kar... adică doamna Karp? Ce e cu ea? Se uită când la mine, când la unchiul ei.
— Ea... a devenit strigoi, am spus, evitând privirea Lissei. De bunăvoie.

Ştiusem că Lissa va afla într-o zi. Era ultima parte a poveştii doamnei Karp, un secret pe care nu i-l dezvăluisem. Un secret care mă nelinişte permanent. Chipul Lissei şi legătura dintre noi indicară un şoc total şi absolut, crescând în intensitate când îşi dădu seama că eu ştiusem şi nu-i spusesem.

— Dar nu ştiu cine e Mihail, am adăugat.

— Mihail Tanner, spuse Spiridon.

— Ah. Gardianul Tanner. Era aici înainte ca noi să plecăm. M-am încruntat. De ce o urmăreşte pe doamna Karp?

— Să o ucidă, spuse Dimitri categoric. Erau amanți.

Întreaga chestie cu strigoii îmi apăru într-o nouă lumină. Să dau peste un strigoi pe care-l cunoşteam în toiul luptei era una. Să hăituiesc intenționat pe cineva... cineva pe care l-am iubit. Ei bine, nu ştiam dacă puteam să fac asta, chiar dacă teoretic era ceea ce trebuia să fac.

— Poate că e momentul să vorbim despre altceva, spuse Victor cu blândețe. Azi nu e o zi potrivită să discutăm despre subiecte deprimante.

Cred că ne-am simțit cu toții uşurați să ajungem la mall. Intrând în rolul de gardă de corp, m-am postat lângă Lissa în timp ce colindam din magazin în magazin, uitându-ne la toate modelele noi care erau acolo. Era plăcut să te afli din nou printre oameni şi să faci împreună cu ea ceva ce era doar distractiv şi nu implica vreuna dintre intrigile obscure, bolnave de la Academie. Era aproape ca în timpurile bune. Îmi fusese dor să pierd pur şi simplu vremea. Îmi fusese dor de cea mai bună prietenă a mea.

Cu toate că abia trecuse de jumătatea lui noiembrie, mallul avea deja ornamente strălucitoare de sărbători. Am hotărât că aveam cea mai bună meserie din lume. Ce e drept, m-am simțit un pic ofensată când mi-am dat seama că ceilalți gardieni puteau să păstreze legătura prin intermediul unor mici şi şmechere aparate de comunicare. Când am protestat că n-aveam şi eu unul, Dimitri mi-a spus că o să învăț mai bine fără. Dacă mă puteam descurca s-o protejez pe Lissa prin metoda convențională, mă puteam descurca cu orice.

Victor şi Spiridon rămaseră cu noi, în timp ce Dimitri şi Ben se răspândiră, reuşind cumva să nu arate ca nişte ciudați care urmăresc nişte adolescente.

— Asta ți se potriveşte atât de bine, spuse Lissa la Macy's, întinzându-mi un maieu foarte decoltat împodobit cu dantelă. Ți-l cumpăr.

L-am privit cu jind, imaginându-mă deja în el. Apoi, făcând obişnuitul contact vizual cu Dimitri, am clătinat din cap şi i l-am dat înapoi.

— Vine iarna. O să-mi fie frig.

— Asta nu te-a mai oprit înainte.

Ridicând din umeri, îl agăță la loc. Ea şi Camille probară un şir nesfârşit de haine, prețul nepunând nicio problemă pentru alocațiile lor uriaşe. Lissa se oferea să-mi cumpere tot ce voiam. Fusesem darnice una cu cealaltă întreaga viață şi nu ezitam să accept ce-mi oferea. Alegerile mele o surprinseră.

— Ai trei tricouri groase şi un hanorac, mă informă, răscolind într-un teanc de blugi BCBG[5]. M-ai plictisit de tot.

— Hei, pe tine nu te văd cumpărând bluze deocheate.

— Nu sunt eu cea care le poartă.

— Mersi mult.

— Ştii ce vreau să spun. Până şi părul îl porți ridicat. Era adevărat. Ascultasem sfatul lui Dimitri şi îmi răsucisem părul în sus într-un coc în creştet, făcându-l să zâmbească atunci când mă văzuse. Dacă aş fi avut semne molnija, s-ar fi văzut.

Privind în jur, se asigură că ceilalți nu ne puteau auzi. Emoțiile primite prin legătura dintre noi deveniră nelinişti.

— Ştiai de doamna Karp.

— Mda. Am auzit cam la o lună după ce a plecat. Lissa îşi aruncă o pereche de blugi înflorați pe

---

[5] Acronimul franțuzesc de la bon chic, bon geme (stil şi clasă) şi numele unui brand de haine pentru femei creat de Max Azria

braț, fără să se uite la mine.
— De ce nu mi-ai spus?
— Nu era nevoie să știi.
— Nu credeai că-i puteam face față?
Nu mi-a tresărit niciun mușchi pe față. În timp ce mă uitam fix la ea, mintea îmi călătorea în timp, cu doi ani în urmă. Eram în a doua zi de suspendare pentru așa-zisa distrugere a camerei lui Wade, când un grup de membri ai familiilor regale vizită școala. Mi se permisese să particip și la acea recepție, dar mă puseseră sub pază strictă pentru a fi siguri că nu voi „încerca ceva".
Doi gardieni mă escortau la sala de mese și vorbeau încet între ei pe drum.
— L-a omorât pe doctorul care o îngrijea și aproape că a lichidat jumătate dintre pacienți și asistente în drumul spre ieșire.
— Se știe ceva despre locul unde s-a dus?
— Nu, o urmăresc... dar, ei bine, știi cum e.
— Nu mă așteptam să facă asta. Nu părea deloc genul.
— Mda, păi, Sonya era nebună. Ai văzut cât de violentă devenise spre final? Era capabilă de orice.
Îmi târâm picioarele nefericită și mi-am ridicat brusc capul.
— Sonya? Adică doamna Karp? am întrebat. A omorât pe cineva?
Cei doi gardieni se priviră. În cele din urmă, unul spuse grav:
— A devenit strigoi, Rose. M-am oprit și am făcut ochii mari.
— Doamna Karp? Nu... n-ar fi putut...
— Mă tem că da, răspunse celălalt. Dar... ar trebui să ții asta pentru tine. E o tragedie. Nu face din asta o bârfă la școală.
Restul serii am fost într-o stare de uluire. Doamna Karp. Nebuna Karp. Ucisese pe cineva ca să devină strigoi. Nu-mi venea să cred.
Când recepția se termină, reușisem să plec pe furiș de lângă gardienii mei și să fur câteva clipe prețioase cu Lissa. Legătura devenise deja puternică și nu fusese nevoie să-i văd fața ca să știu cât de nefericită era.
— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.
Eram într-un colț al holului, chiar în afara sălii de mese. Privirea ei era goală. Simțeam că avea o migrenă; durerea acesteia se transfera la mine.
— Nu... nu știu. Mă simt pur și simplu ciudat. Mă simt ca și cum aș fi urmărită, ca și cum trebuie să fiu atentă, știi?
Nu știam ce să spun. Nu credeam că era urmărită, dar doamna Karp obișnuia să spună același lucru. Mereu paranoică.
— Probabil că nu e nimic, am spus cu blândețe.
— Probabil, încuviință ea. Dintr-odată, făcu ochii mici. Dar nu și în cazul lui Wade. Vorbește mereu despre ce s-a întâmplat. Nu poți să crezi ce lucruri spune despre tine.
De fapt, puteam, dar nu-mi păsa.
— Uită de el. Nu contează.
— Îl urăsc, spuse ea, și vocea îi era neobișnuit de tăioasă. Sunt cu el în comitetul pentru strângerea aceea de fonduri și urăsc să-l aud dând din gura aia mare în fiecare zi și să-l văd flirtând cu orice fată apare pe acolo.
N-ar trebui să fii pedepsită pentru ce a făcut el. Trebuie să plătească.
Am simțit un nod în gât.
— E în regulă... nu-mi pasă. Calmează-te, Liss.
— Mie îmi pasă, izbucni ea, îndreptându-și furia asupra mea. Aș vrea să existe o cale să mă pot răzbuna pe el. Vreo modalitate să-l fac să sufere așa cum te-a făcut el să suferi.
Își puse mâinile la spate și păși înainte și înapoi furioasă, călcând apăsat și hotărât. Ura și furia clocoteau în ea. Simțeam asta prin legătura noastră. O simțeam ca pe o furtună și mă speria îngrozitor. Incertitudinea învăluia toate acestea, o instabilitate care arăta că Lissa nu știa ce să facă, însă voia cu disperare să facă ceva. Orice. Amintirea nopții cu bâta de baseball îmi fulgeră în minte.

Iar apoi m-am gândit la doamna Karp. A devenit strigoi, Rose.

A fost cel mai înspăimântător moment din viața mea. Mai înfricoşător decât atunci când am văzut-o pe Lissa în camera lui Wade. Mai înfricoşător decât atunci când am văzut-o vindecând acel corb. Mai înfricoşătoare decât avea să fie capturarea mea de către gardieni. Pentru că în chiar clipa aceea, nu-mi cunoşteam cea mai bună prietenă. Nu ştiam de ce e capabilă. Cu un an înainte, aş fi râs de oricine ar fi spus că ar fi vrut să devină strigoi. Dar cu un an înainte, aş fi râs şi de oricine ar fi spus că ar fi vrut să-şi taie încheieturile sau să facă pe cineva să „plătească".

În clipa aceea, mi-a trecut brusc prin cap că ar putea să facă imposibilul. Şi trebuia să mă asigur că nu-l va face. Salveaz-o. Salveaz-o de ea însăşi.

— Plecăm, am spus, luându-i brațul şi conducând-o pe hol. Imediat.

Pentru moment, confuzia ei trecu în locul mâniei.

— Ce vrei să spui? Vrei să mergem în pădure sau cum? N-am răspuns. Ceva din atitudinea sau din cuvintele mele trebuie să fi luat-o prin surprindere, pentru că nu-mi puse întrebări în timp ce ieşeam din sala de mese, traversând campusul spre parcarea unde veneau vizitatorii. Era plină de maşini aparținând invitaților din acea seară. Una dintre ele era un Lincoln Town Car mare şi l-am privit în timp ce şoferul îl pornea.

— Cineva pleacă mai devreme, am spus, cercetându-l din apropierea unui tufiş. Am aruncat o privire în spate şi n-am văzut nimic. Probabil că vor ajunge aici în orice clipă.

Lissa înțelese.

— Când ai spus „Plecăm" te-ai referit la... nu. Rose, nu putem să plecăm de la Academie. N-am reuşi niciodată să trecem de gărzi şi de punctele de control.

— Nu e nevoie, am spus cu hotărâre. O face el.

— Dar cu ce ne ajută asta pe noi?

Am tras adânc aer în piept, regretând ce trebuia să spun, dar văzând aceasta ca pe răul cel mai mic.

— Ştii cum l-ai făcut pe Wade să facă lucrurile acelea?

Tresări, dar încuviință.

— Vreau să faci acelaşi lucru. Du-te la tipul ăla şi spune-i să ne ascundă în portbagaj.

I-am simțit şocul şi teama. Nu înțelegea şi era speriată. Extrem de speriată. Era speriată de săptămâni bune, de când cu vindecarea şi stările sufleteşti schimbătoare şi cu Wade. Era fragilă şi pe la limita a ceva ce niciuna dintre noi nu înțelegea. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, avea încredere în mine. Credea că o voi apăra.

— Bine, spuse ea.

Făcu câțiva paşi spre el, apoi întoarse privirea spre mine.

— De ce? De ce facem asta?

M-am gândit la mânia Lissei, la dorința ei de a face orice ca să se răzbune pe Wade. Şi m-am gândit la doamna Karp — frumoasa, nebuna doamnă Karp — transformându-se în strigoi.

— Te protejez, am spus. Nu e nevoie să ştii mai multe. La mallul din Missoula, stând între rafturi de haine de firmă, Lissa întrebă iar:

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu era nevoie să ştii, am repetat.

Se îndreptă spre cabina de probă, şoptindu-mi în continuare.

— Ți-e teamă că o să o iau razna. Ți-e teamă că o să devin şi eu strigoi?

— Nu. În niciun caz. Asta a fost numai din cauza ei. Tu n-o să faci asta niciodată.

— Nici dacă aş fi nebună?

— Nici, am spus, încercând să fac o glumă. Doar te-ai rade în cap şi ai trăi cu treizeci de pisici.

Sentimentele Lissei se întunecară şi mai mult, dar nu mai adăugă nimic. Oprindu-se în fața cabinei de probă, trase o rochie neagră de pe stativ. Se mai însenină un pic.

— Rochia asta e făcută pentru tine. Nu mă interesează cât de practică vrei să fii acum.

Făcută din material negru mătăsos, rochia nu avea bretele şi era lucioasă, cam până la genunchi de lungă. Cu toate că tivul se evaza uşor, restul arăta că va reuşi categoric să atragă privirile. Super sexy. Poate chiar sexy în sensul că sfida regulamentul vestimentar al şcolii.

— E genul meu, am recunoscut.
Mă tot uitam țintă la ea, dorindu-mi-o din tot sufletul. Era genul de rochie care putea schimba lumea. Genul de rochie care putea întemeia religii. Lissa scoase mărimea mea.
— Probeaz-o.
Am clătinat din cap şi am dat s-o pun la loc.
— Nu pot. Te-ar compromite pe tine. Pentru o rochie nu merită să fii pusă la zid.
— Atunci, o s-o luăm pur şi simplu fără s-o probezi. Cumpără rochia.
După-amiaza continuă şi mi-am dat seama că obosisem. Să veghezi mereu şi să fii în gardă deveni dintr-odată mult mai puțin distractiv. Când am făcut ultima escală, la un magazin de bijuterii, m-am simțit într-un fel bucuroasă.
— Uite, spuse Lissa, arătând spre una din casete. Colierul făcut să se potrivească la rochia ta.
M-am uitat. Un lănțişor subțire din aur cu un pandantiv în formă de roză din aur şi diamante. Partea cu diamantul ieşea în evidență.
— Nu-mi plac chestiile cu roze.
Lissei îi plăcuse întotdeauna să-mi ia lucruri cu roze — cred că doar ca să-mi vadă reacția. Când văzu prețul colierului, zâmbetul îi dispăru.
— Oh, ia te uită. Până şi tu ai limite, am necăjit-o eu. Cheltuielile tale nebuneşti s-au oprit în sfârşit.
Îi aşteptarăm pe Victor şi pe Natalie să termine. După câte se părea, el îi cumpăra ceva şi ea arăta ca şi cum era gata să-i crească aripi şi să-şi ia zborul de fericire. Îmi părea bine. Murea după atenția lui. Din fericire, el îi cumpăra ceva extracostisitor ca să se recompenseze.
Am mers până acasă într-o tăcere istovită, programul nostru de somn fiind dat peste cap de excursia din timpul zilei. Stând lângă Dimitri, m-am lăsat pe spate în scaun şi am căscat, dându-mi seama foarte bine că brațele noastre se atingeau. Acea senzație de apropiere şi coeziune radia între noi.
— Şi, n-o să mai pot proba niciodată haine? am întrebat încet, nedorind să-i trezesc pe ceilalți.
Victor şi gardienii erau treji, dar fetele adormiseră.
— Când nu eşti la datorie, poți. Poți s-o faci în timpul tău liber.
— Nu vreau să mai am niciodată timp liber. Vreau să am grijă mereu de Lissa. Am căscat din nou. Ai văzut rochia aia?
— Am văzut rochia.
— Ți-a plăcut?
Nu răspunse. Am luat-o drept un da.
— O să-mi pun în pericol reputația dacă o s-o port la dans?
Când vorbi, abia am putut să-l aud.
— O să pui în pericol şcoala. Am zâmbit şi am adormit.
Când m-am trezit, capul meu se sprijinea de umărul lui. Haina aceea lungă a lui — duster-ul — mă acoperea ca o pătură. Duba se oprise; eram înapoi la şcoală. Am tras duster-ul la o parte şi am coborât după el, simțindu-mă în acelaşi timp trează de-a binelea şi veselă. Ce păcat că libertatea mea era aproape de sfârşit.
— Înapoi la închisoare, am oftat, mergând alături de Lissa spre sala de mese. Poate că dacă simulezi un atac de cord, pot să mă folosesc de ocazie ca s-o iau la sănătoasa.
— Fără hainele tale? Îmi întinse o pungă şi am început să o învârt veselă. Abia aştept să văd rochia.
— Şi eu. Dacă mă lasă să merg. Kirova încă nu s-a hotărât dacă am fost suficient de cuminte.
— Arată-i bluzele alea anoste pe care le-ai cumpărat. O să intre în comă. Eu sunt gata să intru.
Am râs şi am sărit pe una din băncile de lemn, potrivindu-mi pasul cu ea în timp ce mergeam pe bancă.
— Nu sunt atât de anoste.
— Nu ştiu ce să cred de această Rose nouă şi responsabilă.
Am sărit pe o altă bancă.
— Nu sunt aşa de responsabilă.

— Hei, strigă Spiridon.

El şi restul grupului mergeau în urma noastră.

— Eşti încă în timpul serviciului. Gata cu distracția acolo.

— Nu-i nicio distracție, i-am răspuns, auzindu-i râsul. Pe cuvânt — la naiba.

Eram pe o a treia bancă, aproape de capătul ei. Muşchii mi se încordară, gata să sar înapoi jos. Numai că, atunci când am încercat s-o fac, piciorul mi-a rămas pe loc. Lemnul, adineauri aparent tare şi rezistent, se rupse sub mine, aproape ca şi cum ar fi fost din hârtie. Se dezintegra. Piciorul trecu prin el, iar glezna îmi fu prinsă în gaură, în timp ce restul corpului încerca să se ducă în altă direcție. Banca mă opri, balansându-mi corpul spre pământ, în timp ce încă îmi mai ținea piciorul. Glezna mi se îndoi într-o direcție nefirească. M-am prăbuşit la pământ. Am auzit o pârâitură care nu era de la lemn. Cea mai puternică durere din viața mea îmi săgeta întreg corpul.

Şi apoi am leşinat.

OPTSPREZECE

M-am trezit holbându-mă la monotonul tavan alb al clinicii. O lumină filtrată — liniştitoare pentru pacienții moroi — cădea pe mine. Mă simțeam ciudat, oarecum dezorientată, dar nu mă durea nimic.

— Rose.

Vocea era ca o mângâiere. Blândă. Caldă. Întorcându-mi capul, am întâlnit ochii negri ai lui Dimitri. Stătea pe un scaun lângă patul în care eram întinsă, iar părul lui castaniu lung până la umeri îi cădea înainte, încadrându-i fața.

— Bună, am spus, cu o voce răguşită.

— Cum te simți?

— Ciudat. Cam amețită.

— Dr. Olendzki ți-a dat ceva pentru durere — arătai destul de rău când te-am adus aici.

— Nu-mi aduc aminte asta... Cât timp am fost inconştientă?

— Câteva ore.

— Trebuie să fi fost ceva puternic. Trebuie încă să fie. Câteva detalii îmi reveniră în memorie. Banca.

Glezna mea prinsă. Nu-mi aminteam prea multe după asta. Îmi era cald şi frig şi apoi din nou cald. De probă, am încercat să-mi mişc degetele de la piciorul vătămat.

— Nu mă doare deloc. El clătină din cap.

— Nu. Pentru că n-ai fost rănită serios. Mi-am amintit sunetul gleznei mele pârâind.

— Eşti sigur? Îmi aduc aminte... cum s-a îndoit. Nu. Trebuie să fie ceva rupt.

Am reuşit să mă ridic în capul oaselor, ca să mă pot uita la gleznă.

— Sau cel puțin luxat.

Se întinse ca să mă oprească.

— Ai grijă. Chiar dacă s-ar putea să n-ai nimic la gleznă, probabil că eşti încă dezorientată.

M-am deplasat cu grijă spre marginea patului şi m-am uitat în jos. Blugii mei erau spintecați. Glezna părea un pic roşie, dar nu aveam vânătăi sau semne serioase.

— Dumnezeule, am avut noroc. Dacă mi-aş fi rănit-o, asta m-ar fi împiedicat să mă antrenez pentru o vreme.

Zâmbind, se întoarse în scaunul lui.

— Ştiu. Îmi tot spuneai asta în timp ce te căram. Erai foarte supărată.

— M-ai... m-ai cărat?

— După ce am rupt banca şi ți-am eliberat piciorul.

Frate. Pierdusem o grămadă de lucruri. Singura fantezie mai incitantă decât să mi-l imaginez pe Dimitri ducându-mă în brațe era să mi-l imaginez în pieptul gol ducându-mă în brațe.

Apoi mi-am dat seama de realitatea situației.

— Am fost umilită de o bancă, am gemut eu.

— Ce?
— Am supraviețuit întreaga zi păzind-o pe Lissa şi voi ați zis că am făcut o treabă bună. Apoi, m-am întors aici şi m-am făcut de ruşine din cauza unei bănci. Uh. Ştii cât de jenant e? Şi au mai şi văzut toți.
— Nu a fost vina ta, spuse el. Nu ştia nimeni că banca era putredă. Părea în regulă.
— Şi totuşi. Trebuia să fi mers pe trotuar ca o persoană normală. Ceilalți novici or să râdă de mine când o să mă întorc.
Buzele lui îşi reținură un zâmbet.
— Poate că te vor înveseli cadourile. Mi-am îndreptat spatele.
— Cadouri?
Afişă zâmbetul ăla mortal al lui şi îmi întinse o cutie mică cu o bucățică de hârtie.
— Asta e de la prințul Victor.
Surprinsă că Victor îmi dădea ceva, am citit bilețelul. Erau doar câteva rânduri, mâzgălite în grabă cu stiloul.

Rose,

Mă bucur foarte mult să văd că nu te-ai rănit serios din cauza căderii. Este cu adevărat un miracol. Ai o viață minunată şi Vasilisa e norocoasă că te are.

— E frumos din partea lui, am spus, deschizând cutia. Apoi am văzut ce era înăuntru. Mamă. Foarte frumos.
Era colierul cu roză, cel pe care voise Lissa să mi-l ia, dar pe care nu şi-l permisese. L-am ridicat, înfăşurând lănțişorul pe mână, în aşa fel încât trandafirul scânteietor şi placat cu diamante să atârne liber.
— E destul de mult pentru un cadou prin care îmi urează sănătate, am remarcat, amintindu-mi prețul.
— De fapt, l-a cumpărat în cinstea faptului că te-ai descurcat atât de bine în prima ta zi ca gardian oficial. V-a văzut pe tine şi pe Lissa uitându-vă la el, fără să-l cumpărați.
— Mamă. Mai mult nu puteam să spun. Nu cred că am făcut o treabă atât de bună.
— Eu da.
Zâmbind, am pus colierul înapoi în cutie şi am aşezat-o pe o măsuță din apropiere.
— Ai spus „cadouri”, corect? Adică mai mult decât unul?
Râse din toată inima. Sunetul mă învălui ca o dezmierdare. Dumnezeule, adoram râsul lui.
— Asta e de la mine.
Îmi dădu o punguță obişnuită. Nedumerită şi entuziasmată, am deschis-o. Luciu de buze, din cel care-mi plăcea. Mă plânsesem de câteva ori față de el că mi se termina, dar nu crezusem niciodată că e atent.
— Cum ai reuşit să-l cumperi? M-am uitat tot timpul la tine în mall.
— Secrete de-ale gardienilor.
— Pentru ce e? Pentru prima mea zi?
— Nu, spuse simplu. Pentru că am crezut că o să-ți placă.
Fără să mă gândesc vreun pic, m-am aplecat înainte şi l-am îmbrățişat.
— Mulțumesc.
Judecând după poziția lui rigidă, era evident că-l luasem prin surprindere. Şi da... efectiv mă luasem şi pe mine prin surprindere. Dar se relaxa după câteva momente şi, când întinse mâinile şi le puse pe spatele meu, am crezut că o să mor.
— Mă bucur că te simți mai bine, spuse.
Vocea i se auzi ca şi cum gura îi era aproape în părul meu, chiar deasupra urechii.
— Când te-am văzut căzând...
— Te-ai gândit: „Doamne, ce ratată.”
— Nu am gândit asta.

Se dădu un pic înapoi, ca să mă poată vedea mai bine, dar nu ne spuserăm nimic. Ochii lui erau atât de negri şi de profunzi, că îmi venea să mă scufund în ei. Privindu-i, mă făceau să mă încălzesc din cap până în picioare, ca şi cum aveau flăcări în interior. Încet, cu grijă, degetele lui lungi se întinseră şi mi se plimbară pe marginea maxilarului, urcându-mi pe obraz. La prima atingere a pielii lui de a mea, m-am înfiorat. Răsuci o buclă a părului meu în jurul unui deget, tot aşa cum făcuse în sala de gimnastică.

Am înghițit un nod şi mi-am ridicat ochii de la buzele lui. Îmi imaginasem cum ar fi să-l sărut. Gândul mă tulbura, dar mă şi speria, ceea ce era o prostie. Sărutasem o groază de băieți şi niciodată nu-mi făcusem prea multe probleme în legătură cu asta. Nu era niciun motiv ca încă unul — chiar şi unul mai în vârstă — să fie o aşa mare chestie. Simțeam că lumea începe să se învârtă la gândul că el se putea apropia şi şi-ar putea aşeza buzele pe ale mele.

O bătaie uşoară se auzi la uşă şi m-am depărtat repede de el. Dr. Olendzki îşi băgă capul înăuntru.

— Mi s-a părut că te aud vorbind. Cum te simți?

Veni la mine şi mă obligă să mă întind pe spate. Palpând şi flexându-mi glezna, evalua leziunile şi în cele din urmă clătină capul când termină.

— Eşti norocoasă. Judecând după gălăgia pe care ai făcut-o când ai venit aici, am crezut că ți-a fost amputat piciorul. Trebuie să fi fost şocul de vină. Se dădu înapoi. Cred că ar fi mai bine dacă ai renunța la antrenamentele tale obişnuite de mâine, dar altminteri, eşti pregătită să pleci.

Am răsuflat uşurată. Nu-mi aminteam isteria — şi eram, de fapt, destul de stânjenită că făcusem o asemenea criză — dar avusesem dreptate în privința problemelor pe care mi le-ar fi provocat dacă mi l-aş fi rupt sau scrântit. Nu-mi puteam permite să pierd niciun pic de timp aici; trebuia să iau probele şi să termin şcoala în primăvară.

Dr. Olendzki îmi dădu aprobarea să plec şi apoi părăsi încăperea. Dimitri se duse la un alt scaun şi-mi aduse pantofii şi haina. Privindu-l, am simțit cum mă cuprinde o îmbujorare caldă în vreme ce-mi aminteam ce se întâmplase înainte ca doctorița să intre.

Mă privi în timp ce îmi încălțam unul din pantofi.

— Ai un înger păzitor.

— Nu cred în îngeri, i-am spus. Cred în ceea ce pot face singură.

— Ei bine, atunci ai un corp uimitor.

Am ridicat privirea la el cu o expresie întrebătoare.

— La vindecare mă refer, spuse. Am auzit de accident...

Nu preciza despre ce accident era vorba, dar nu putea fi decât unul. De obicei, mă deranja să vorbesc despre asta, dar cu el simțeam că puteam vorbi orice.

— Toți au spus că n-ar fi trebuit să fiu în viață, i-am explicat. Din cauza locului în care stăteam şi a felului în care maşina a lovit copacul. Lissa era efectiv singura care se afla într-un loc sigur. Ea şi cu mine am scăpat doar cu câteva zgârieturi.

— Şi nu crezi în îngeri şi miracole.

— Nu. Eu...

Este cu adevărat un miracol. Ai o viață minunată...

Şi dintr-odată, un milion de gânduri mi se îngrămădiră în minte. Poate că... poate că la urma urmei aveam un înger păzitor... Dimitri observă imediat schimbarea.

— Ce s-a întâmplat?

Deschizându-mi mintea, am încercat să dezvolt legătura cu Lissa şi să scap de efectele persistente ale calmantelor. Câteva emoții de-ale ei ajunseră la mine. Nelinişte. Tulburare.

— Unde e Lissa? A fost aici?

— Nu ştiu unde e. A stat lângă pat, chiar până la venirea doctoriței. Te-ai calmat când s-a aşezat lângă tine.

Am închis ochii şi am simțit că sunt gata să leşin. Mă calmasem când Lissa a stat lângă mine pentru că îmi îndepărtase durerea. Mă vindecase...

Tot aşa cum făcuse în noaptea accidentului.

Totul era limpede acum. Nu ar fi trebuit să supraviețuiesc. Toată lumea spusese asta. Cine ştia ce

fel de răni avusesem în realitate? Hemoragie internă. Oase fracturate. Nu contase, pentru că Lissa le vindecase, tot aşa cum rezolvase orice altceva. Din cauza asta se apleca asupra mea când m-am trezit. Probabil că tot din acest motiv leşinase când au dus-o la spital. Fusese extenuată zile în şir după aceea. Şi atunci fusese momentul când începuse depresia ei. Păruse o reacţie normală după pierderea familiei, dar acum mă întrebam dacă nu fusese ceva mai mult de-atât, dacă nu cumva vindecarea mea jucase şi ea un rol.

Deschizându-mi din nou mintea, am încercat să intru în legătură cu ea, simţind nevoia să o găsesc. Dacă mă vindecase, era greu de spus cum se putea simţi acum.

Stările ei sufleteşti şi magia erau legate, iar acesta fusese o manifestare de magie destul de puternică.

Efectul drogului aproape trecuse şi, cât ai clipi, am pătruns în mintea ei. Acum era aproape uşor. Un val de emoţii mă lovi, mai puternic decât atunci când coşmarurile ei mă învăluiau. Nu mai simţisem niciodată o asemenea intensitate din partea ei.

Stătea în podul capelei, plângând. Nici nu ştia prea bine de ce plângea. Se simţea fericită şi uşurată că eram nevătămată, că putuse să mă vindece. În acelaşi timp, se simţea slăbită atât trupeşte cât şi sufleteşte. O durea sufletul, ca şi cum ar fi pierdut o parte din ea însăşi. Îi era teamă că voi fi furioasă pentru că îşi folosise puterile. Îi era groază să treacă printr-o nouă zi de şcoală mâine, să pretindă că îi plăcea să fie alături de o mulţime care nu avea alte interese în afară de cheltuirea banilor familiilor şi de a râde de cei mai puţin frumoşi şi mai puţin populari. Nu voia să meargă la dans cu Aaron şi să-l vadă privind-o cu atâta adoraţie — şi să-i simtă atingerea — când simţea doar prietenie faţă de el.

Cele mai multe erau nelinişti obişnuite, dar o afectau puternic, mai puternic decât ar fi afectat o persoană obişnuită, mă gândeam. Nu le putea pune în ordine, nici nu-şi putea da seama cum să le rezolve.

— Te simţi bine?

Ridică privirea şi-şi dădu părul la o parte din locul în care se lipise pe obrajii ei uzi. Christian stătea la intrarea în pod. Nu-l auzise urcând scările. Fusese prea absorbită de propria-i durere. Un impuls de dorinţă şi de mânie scânteie în sufletul ei.

— Sunt bine, spuse ea cu răceală.

Trăgându-şi nasul, încercă să-şi oprească lacrimile, nedorind ca el să-i vadă slăbiciunea.

Sprijinindu-se de perete, el îşi încrucişa braţele şi afişă o expresie impenetrabilă.

— Vrei... vrei să vorbeşti?

— Oh... Ea râse cu asprime. Vrei să vorbeşti acum? După ce am încercat de atâtea ori...

— Nu eu am vrut asta! A fost Rose...

Se opri brusc, iar eu am tresărit. Eram terminată. Lissa se ridică şi merse spre el.

— Ce e cu Rose?

— Nimic.

Masca lui de indiferenţă reveni la loc.

— Las-o baltă, spuse el.

— Ce-i cu Rose?

Păşi mai aproape. Chiar şi în ciuda furiei, simţea acea inexplicabilă atracţie pentru el. Iar apoi înţelese.

— Te-a făcut să te porţi aşa, nu? Ţi-a spus să nu mai vorbeşti cu mine.

El privi impasibil înainte.

— Probabil că a fost mai bine. Ţi-aş fi făcut probleme. Nu ai fi fost unde eşti acum.

— Ce vrea să însemne asta?

— Tu ce crezi că înseamnă? Atotputernică. Oamenii trăiesc sau mor la porunca ta, Înălţimea Voastră.

— Eşti cam melodramatic.

— Chiar sunt? Toată ziua aud oameni vorbind despre ce faci şi ce crezi şi ce porţi. Dacă eşti de acord cu ceva. De cine îţi place. Pe cine deteşti. Sunt marionetele tale.

— Nu e aşa. În afară de asta, a trebuit s-o fac. Să i-o plătesc Miei...

Dându-şi ochii peste cap, îşi luă privirea de la ea.

— Nici măcar nu ştii pentru ce te răzbuni pe ea. Mânia Lissei răbufni.

— I-a pus pe Jesse şi pe Ralf să spună lucrurile alea despre Rose! Nu puteam s-o las să scape nepedepsită.

— Rose e puternică. Ar fi trecut peste asta.

— Tu n-ai văzut-o, răspunse ea cu încăpățânare. Plângea.

— Şi? Oamenii plâng. Şi tu plângi.

— Nu şi Rose.

Se întoarse spre ea, cu un zâmbet misterios pe buze.

— N-am mai văzut niciodată ceva ca voi două. Înțeleg ce-i cu ea — un soi de obsesie bizară de gardian — dar tu eşti exact la fel.

— E prietena mea.

— Bănuiesc că asta e. N-am de unde să ştiu. Oftă, căzut pentru o clipă pe gânduri, apoi reveni brusc la atitudinea sarcastică. Aşadar. Mia. Deci te-ai răzbunat pe ea din cauza a ceea ce i-a făcut lui Rose. Dar nu înțelegi esențialul. De ce a făcut-o?

Lissa se încruntă.

— Pentru că era geloasă din cauza mea şi a lui Aaron...

— E mai mult decât atât, Prințesă. De ce trebuia să fie geloasă? Îl avea deja. Nu trebuia să te atace ca să demonstreze asta. Putea pur şi simplu să se dea în spectacol de cât de înnebunită e după el. Cam cum faci tu acum, adăugă cu ironie.

— Bine. Atunci, ce motiv mai e? De ce a vrut să-mi distrugă viața? Nu i-am făcut niciodată nimic — înainte de toate astea, adică.

El se aplecă înainte, cu ochii lui albaştri precum cristalul privindu-i sfredelitor pe ai ei.

— Ai dreptate. Nu i-ai făcut nimic — dar fratele tău da. Lissa se trase de lângă el.

— Nu ştii nimic despre fratele meu.

— Ştiu că i-a tras-o Miei. La propriu.

— Termină, termină cu minciunile.

— Nu mint. Jur în fața lui Dumnezeu sau a cui vrei să crezi. Înainte, vorbeam cu Mia uneori, când era în anul întâi. Nu era foarte populară, dar era inteligentă. Încă mai e. Lucra într-o grămadă de comitete cu cei din familiile regale — dansuri şi altele. Nu ştiu toată povestea. Dar l-a cunoscut pe fratele tău într-unul din ele şi au devenit un soi de prieteni.

— Nu e adevărat. Aş fi ştiut. Andre mi-ar fi spus.

— Nu. El n-a spus nimănui. I-a spus şi ei să nu spună. A convins-o că ar trebui să fie un fel de secret amoros, când, în realitate, nu voia ca vreunul din prietenii lui să afle că şi-o trăgea cu o boboacă, şi încă una care nu era de familie regală.

— Dacă Mia ți-a spus asta, mințea, exclamă Lissa.

— Mda, păi, nu cred că inventa nimic când am văzut-o plângând. S-a săturat de ea după câteva săptămâni şi i-a dat papucii. I-a spus că era prea tânără şi că nu putea cu adevărat să fie pe bune cu cineva care nu era dintr-o familie bună. Din ce am înțeles, nici măcar n-a fost prea amabil — nici măcar nu s-a obosit cu chestia „hai să fim doar prieteni”.

Lissa se postă în fața lui Christian.

— Nici măcar nu l-ai cunoscut pe Andre! El n-ar fi făcut asta niciodată.

— Tu nu l-ai cunoscut. Sunt sigur că era bun cu surioara lui; sunt sigur că te iubea. Dar în şcoală, cu prietenii lui, era la fel de măgar ca toți ceilalți din familiile regale. L-am văzut pentru că văd totul. E uşor când nimeni nu te bagă în seamă.

Ea îşi înăbuşi un suspin, neştiind dacă să-l creadă sau nu.

— Deci din cauza asta mă urăşte Mia?

— Mda. Te urăşte din cauza lui. Şi pentru că eşti dintr-o familie regală şi ea se simte nesigură în apropierea celor din familiile regale, motiv pentru care s-a chinuit atât de mult să se cațere pe scara socială şi să fie prietenă cu ei. Cred că e o coincidență că a ajuns să fie cu fostul tău prieten, dar, acum că te-ai întors, probabil că asta a înrăutățit lucrurile. Între a-l lua înapoi şi a răspândi poveştile acelea despre părinții ei, voi două ați ales cele mai bune modalități de a o face să sufere. Bună

treabă. O uşoară mustrare de conştiinţă tresări în ea.

— Tot mai cred că minţi.

— Sunt orice, numai mincinos nu. Asta e domeniul tău. Şi al lui Rose.

— Noi nu...

— Exageraţi poveştile despre familiile oamenilor? Spui că mă urăşti? Pretinzi că eşti prietenă cu oameni despre care crezi că sunt proşti? Ieşi cu un tip la care nu ţii?

— Îl plac.

— Ţii la el sau îl placi?

— Oh, e vreo diferenţă?

— Da. Îl placi e când te întâlneşti cu un imbecil mare şi blond şi râzi la glumele lui stupide.

Atunci, din senin, el se aplecă înainte şi o sărută. A fost ceva nestăpânit şi rapid şi intens, o revărsare de furie şi pasiune şi dorinţă pe care Christian le ţinea întotdeauna zăvorâte în sinea lui. Lissa nu fusese niciodată sărutată aşa şi mi-am dat seama că-i răspunde la sărut, că-i răspunde lui — felului în care el o făcea să se simtă mult mai plină de viaţă decât putea s-o facă Aaron sau oricine altcineva.

Christian se opri din sărut, dar îşi ţinu în continuare faţa aproape de a ei.

— Asta faci cu cineva pe care îl placi.

Inima Lissei bătea atât de mânie, cât şi de dorinţă.

— Ei bine, nu ţin la tine şi nici nu-mi placi. Şi cred că tu şi Mia minţiţi amândoi în legătură cu Andre. Aaron n-ar inventa niciodată aşa ceva.

— Asta pentru că Aaron nu foloseşte cuvinte mai lungi de o silabă.

Ea se dădu înapoi.

— Pleacă. Lasă-mă în pace.

El privi în jur într-un fel comic.

— Nu poţi să mă dai afară. Amândoi suntem chiriaşi aici.

— Ieşi. Afară! ţipă ea. Te urăsc! El făcu o plecăciune.

— Tot ce doriţi, Înălţimea Voastră. Aruncându-i o ultimă privire mohorâtă, ieşi din pod. Lissa căzu în genunchi, lăsând să-i curgă lacrimile pe care şi le reţinuse din cauza lui. Abia puteam să desluşesc toate lucrurile care o îndurerau. Doar Dumnezeu ştie că erau lucruri care mă făceau şi pe mine să sufăr — precum incidentul cu Jesse — dar nu mă afectau în acelaşi fel. Se învolburau în ea, lovindu-i creierul. Poveştile despre Andre. Ura Miei. Sărutul lui Christian. Vindecarea mea. Asta, mi-am dat seama, însemna adevărata depresie. Asta însemna nebunia.

Copleşită, înecându-se în propria-i durere, Lissa luă singura decizie pe care o putea lua. Singurul lucru pe care-l putea face pentru a scăpa de toate aceste emoţii.

Îşi deschise poşeta şi găsi mica lamă de ras pe care o avea întotdeauna la ea...

Simţind că mi se face rău, însă neputând încă să mă eliberez din mintea ei, am simţit cum şi-a tăiat braţul stâng, făcând semne perfect egale, privind cum sângele îi curgea pe pielea albă. Ca întotdeauna, evită venele, dar tăieturile erau mai adânci de data asta. Tăietura durea îngrozitor, însă, în timp ce o făcea, era capabilă să se concentreze asupra durerii fizice, să-şi distragă atenţia dinspre chinul mental, astfel încât să simtă că deţine controlul.

Picături de sânge stropiră podeaua prăfuită şi lumea ei începu să se învârtă. Vederea propriului sânge o miră. Întreaga viaţă luase sânge de la alţii. De la mine. De la hrănitori. Iată-l acum, scurgându-se. Cu un râs nervos, decise că era amuzant. Poate că, prin vărsarea lui, îl înapoia celor de la care îl furase. Sau poate că-l irosea, irosea sângele sacru al Dragomirilor de care toată lumea era obsedată.

Intrasem forţat în mintea ei, iar acum nu puteam ieşi. Emoţiile ei mă prinseseră în capcană — erau prea tari şi prea puternice. Dar trebuia să scap — ştiam asta cu fiecare părticică a fiinţei mele. Trebuia să o opresc. Era prea slăbită din cauza vindecării ca să piardă atâta sânge. Era timpul să spun cuiva.

Eliberându-mă în sfârşit, m-am trezit înapoi în clinică. Mâinile lui Dimitri mă atingeau, scuturându-mă uşor în timp ce-mi rostea numele fără încetare, în efortul de a-mi capta atenţia. Dr. Olendzki stătea lângă el, cu faţa întunecată şi îngrijorată. L-am privit fix pe Dimitri, văzând într-

adevăr cât de mult se nelinişte a şi cât de mult îi păsa de mine. Christian îmi spusese să găsesc ajutor, să merg la cineva în care aveam încredere în privința Lissei. Îi ignorasem sfatul pentru că nu aveam încredere în nimeni în afară de ea. Dar privindu-l pe Dimitri acum, simțind acea înțelegere pe care o împărtăşeam cu el, mi-am dat seama că pot avea încredere şi în altcineva. În timp ce vorbeam, am simțit că-mi tremură vocea:

— Ştiu unde e. Lissa. Trebuie să o ajutăm.

NOUĂSPREZECE

E greu de spus ce m-a determinat până la urmă s-o fac. Ținusem atâtea secrete atât de mult timp, făcând ce credeam că o protejează mai bine pe Lissa. Dar tăinuirea faptului că se tăia nu o proteja cu nimic. Nu reuşisem s-o fac să se oprească — şi mă întrebam dacă, de fapt, era vina mea că începuse. Nimic din toate astea nu se întâmplase înainte de a mă vindeca la accident. Dacă m-ar fi lăsat rănită? Poate că m-aş fi făcut bine. Poate că ea ar fi fost bine astăzi.

Am rămas în clinică în timp ce Dimitri s-a dus după Alberta. Nu ezitase nicio secundă când i-am spus unde era. Spusesem că era în pericol şi el plecase imediat. După aceea, totul se mişcă asemenea unui coşmar derulat cu încetinitorul. Minutele se scurgeau greu în timp ce aşteptam.

Când se întoarse în cele din urmă cu Lissa în stare de inconştiență, o agitație se produse în clinică, una de care toată lumea încerca să mă ferească. Pierduse o grămadă de sânge şi, chiar dacă au pus la dispoziție imediat un hrănitor, fu dificil să o facă îndeajuns de conştientă pentru a bea. Abia pe la mijlocul nopții de la Academie cineva decise că era suficient de stabilă ca să o vizitez.

— E adevărat? întrebă când am intrat în cameră. Era întinsă pe pat, cu încheieturile bine bandajate.

Ştiam că-i introduseseră la loc mult sânge, dar tot mi se părea palidă.

— Mi-au spus că tu ai fost. Le-ai spus.

— A trebuit, am zis, temându-mă să mă apropii prea mult. Liss... te-ai tăiat mai rău decât ai făcut-o în alte rânduri. După ce m-ai vindecat... şi după dezvăluirile lui Christian... n-ai putut să păstrezi controlul. Aveai nevoie de ajutor.

Închise ochii.

— Christian. Ştii despre asta. Bineînțeles că ştii. Ştii despre tot.

— Îmi pare rău. Voiam doar să te ajut.

— Ce s-a întâmplat cu ce spunea doamna Karp? Că trebuie să ținem totul secret?

— Ea vorbea despre celălalt lucru. Nu cred că ar fi vrut să continui să te tai.

— Le-ai spus despre „celălalt lucru”? Am clătinat din cap.

— Încă nu.

Se întoarse spre mine cu o privire rece.

— „Încă nu.” Dar o să le spui.

— Trebuie s-o fac. Poți să-i vindeci pe alții... dar asta te ucide.

— Te-am vindecat pe tine.

— M-aş fi făcut bine în cele din urmă. Glezna s-ar fi vindecat. Efectul pe care îl are asupra ta nu merită.

Şi cred că ştiu cum a început... când m-ai vindecat prima dată...

I-am explicat revelația mea despre accident şi cum toate puterile ei şi depresia începuseră după aia. De asemenea, am arătat cum şi legătura noastră se formase după accident, cu toate că încă nu înțelegeam pe deplin de ce.

— Nu ştiu ce se petrece, dar asta ne depăşeşte. Avem nevoie de ajutorul cuiva.

— Or să mă ia de aici, spuse hotărât. Ca pe doamna Karp.

— Cred că or să încerce să te ajute. Erau deja îngrijorați. Liss, fac asta pentru tine. Vreau doar să fii bine.

Se întoarse cu spatele.

— Pleacă, Rose. Am plecat.

Îi dădură drumul în dimineața următoare, cu condiția de a se întoarce pentru vizite zilnice la consilierul şcolar. Dimitri îmi spuse că plănuiau să-i dea şi un fel de tratament care s-o ajute împotriva depresiei. Nu eram o mare adeptă a pilulelor, dar aş fi acceptat bucuroasă orice ar fi ajutat-o.

Din nefericire, un elev din clasa a zecea fusese în clinică din cauza unei crize de astm. O văzuse intrând cu Dimitri şi Alberta. Nu ştia de ce fusese internată, dar asta nu-l oprise să spună celor de pe palierul lui ce văzuse. Aceştia le-au spus apoi altora la micul dejun. Până la prânz, toți cei din clasele mari ştiau despre vizita la clinică din toiul nopții.

Şi, cel mai important, toată lumea ştia că ea nu vorbea cu mine.

Brusc, toată evoluția socială pe care o făcusem se prăbuşi. Ea nu mă criticase fățiş, dar tăcerea ei spunea multe, iar oamenii se comportaseră în consecință.

Întreaga zi, am mers prin Academie ca o fantomă. Oamenii mă priveau şi vorbeau cu mine uneori, dar puțini făceau un efort mai mare de-atât. Urmau exemplul Lissei, imitându-i tăcerea. Nimeni nu se purta rău pe față cu mine — probabil că nu voiau să rişte în caz că ea şi cu mine ne-am fi împăcat. Cu toate astea, am auzit rostindu-se în şoaptă „târfă pentru sânge" pe ici şi pe colo, când cineva credea că nu auzeam.

Mason m-ar fi primit la masa lui de prânz, dar s-ar fi putut ca unii dintre prietenii lui să nu fie atât de amabili. Nu voiam să provoc vreo bătaie între el şi ei. Aşa că, în schimb, am ales-o pe Natalie.

— Am auzit că Lissa a încercat iar să fugă şi tu ai oprit-o, spuse Natalie.

Nimeni n-avea încă nicio idee despre motivul pentru care fusese în clinică. Speram să rămână aşa. Să fugă? De unde naiba ieşise asta?

— De ce ar face asta?

— Nu ştiu. Îşi coborî vocea. De ce ar fi plecat înainte? E doar ce-am auzit.

Pe măsură ce ziua trecea, povestea continuă să se dezlănțuie, ca şi tot felul de zvonuri despre motivul pentru care Lissa s-ar fi putut duce la clinica medicală. Teoriile despre sarcină şi avort aveau mereu succes. Unii bârfeau că s-ar fi putut să aibă boala lui Victor. Niciuna nu se apropia măcar de adevăr.

Plecând de la ultima oră cât mai repede posibil, am fost surprinsă când Mia s-a îndreptat direct spre mine.

— Ce vrei? am întrebat eu. Nu pot să ies afară şi să mă joc azi, fetițo.

— Tare plină de figuri mai eşti pentru cineva care acum nu mai există.

— În comparație cu tine? am întrebat. Amintindu-mi ce spusese Christian, îmi părea un pic rău pentru ea. Acel sentiment de vinovăție dispăru după ce i-am privit o singură dată figura. Poate că fusese o victimă, dar acum era un monstru. Avea o înfățişare rece, vicleană, foarte diferită de cea disperată şi abătută de zilele trecute. Nu rămăsese înfrântă după ceea ce-i făcuse Andre — dacă acest lucru era chiar adevărat — şi mă îndoiam că o va face şi în cazul Lissei. Mia era o supraviețuitoare.

— S-a descotorosit de tine, iar tu eşti prea arogantă să o recunoşti, spuse, şi ochii ei albaştri îi ieşeau practic din orbite. Nu vrei să te răzbuni pe ea?

— Eşti mai țicnită ca de obicei? E prietena mea cea mai bună. Şi de ce mă mai urmăreşti?

Mia plescăi din buze.

— Ea nu se comportă ca o prietenă. Haide, spune-mi ce s-a întâmplat la clinică. E ceva tare, nu-i aşa? E într-adevăr însărcinată, aşa e? Spune-mi ce e.

— Pleacă.

— Dacă-mi spui, îi fac pe Jesse şi pe Ralf să spună că au scornit toată povestea aia.

M-am oprit din mers şi m-am întors brusc cu fața la ea. Speriată, făcu câțiva paşi înapoi. Trebuie să-şi fi amintit câteva dintre amenințările mele anterioare cu violența fizică.

— Ştiu deja că au inventat tot, pentru că n-am făcut nimic din ce au spus. Şi dacă încerci să mă întorci împotriva Lissei încă o dată, poveştile or să fie despre tine sângerând, pentru că o să-ți sfâşii beregata!

Vocea îmi devenea mai sonoră cu fiecare cuvânt până ce am ajuns practic să țip. Mia se dădu şi

mai mult înapoi, evident speriată.

— Eşti nebună. Nu e de mirare că ți-a dat papucii. Ridică din umeri. Nu contează. O să aflu ce se întâmplă şi fără tine.

Când veni vremea balului în acel sfârşit de săptămână, am ajuns la concluzia că nu voiam de fapt să merg. În primul rând părea stupid, şi apoi oricum fusesem interesată numai să merg la petrecerile de după. Dar fără Lissa, era puțin probabil să fiu primită la acestea. În schimb, m-am ascuns în camera mea, încercând — şi nereuşind — să fac nişte teme. Prin intermediul legăturii psihice, primeam tot felul de emoții confuze de la ea, mai ales nelinişte şi agitație. Trebuia să fie greu să-ți petreci toată noaptea cu un tip pe care nu-l plăceai cu adevărat.

Cam la zece minute după începerea petrecerii, m-am hotărât să deretic puțin prin cameră şi apoi să fac un duş. Când m-am întors pe hol de la baie, cu un prosop înfăşurat pe cap, l-am văzut pe Mason stând în fața uşii mele. Nu era tocmai îmbrăcat de gală, dar nici nu purta blugi. Era un început.

— Iată-te, petrecăreațo. Eram gata să mă dau bătut.

— Ai pornit un alt incendiu? Băieții n-au voie în holul ăsta.

— Mă rog. De parcă asta ar conta.

Era adevărat. Chiar dacă şcoala putea ține strigoii la distanță, se descurcau lamentabil să ne țină pe noi la distanță unul de altul.

— Lasă-mă să intru. Trebuie să te pregăteşti. Abia după un minut am înțeles la ce se referea.

— Nu. Nu merg.

— Haide, mă îndemnă el, urmându-mă înăuntru. Din cauză că te-ai certat cu Lissa? Voi două o să vă împăcați în curând. N-are niciun rost să stai aici toată noaptea. Dacă nu vrei să fii prin preajma ei, Eddie strânge un grup în camera lui mai târziu.

Vechea mea personalitate amatoare de distracție deveni un pic interesată. Fără Lissa. Probabil fără alții din familiile regale.

— Da?

Văzând că începuse să mă prindă, Mason zâmbi. Privindu-l în ochi, am înțeles din nou cât de mult îi plăcea de mine. Şi m-am întrebat iar: de ce nu puteam să am pur şi simplu un prieten normal? De ce îl voiam pe chipeşul meu instructor mai în vârstă — instructorul care probabil va fi dat într-un final afară din cauza mea?

— Vor fi doar novici, continuă Mason, necunoscându-mi gândurile. Şi am o surpriză pentru tine când o să ajungem acolo.

— E într-o sticlă?

Dacă Lissa voia s-o ignor, nu aveam niciun motiv să rămân trează.

— Nu, asta e la Eddie. Grăbeşte-te şi îmbracă-te. Ştiu că n-o să vii în astea.

M-am uitat în jos la blugii mei tăiați şi la tricoul cu Universitatea din Oregon. Mda. Categoric nu voi merge aşa.

Cincisprezece minute mai târziu, am traversat curtea interioară înapoi spre sala de mese, râzând în timp ce ne aminteam cum un coleg de-al nostru foarte neîndemânatic se alesese cu un ochi vânăt la antrenamentele din acea săptămână. Nu era uşor să mergi rapid pe tocuri pe pământul înghețat, iar el mă tot apuca de braț ca să mă împiedice să cad grămadă, aproape târându-mă după el. Asta ne făcea să râdem şi mai mult. Un sentiment de bucurie începu să crească în mine — nu scăpasem de tot de suferința pentru Lissa, dar era un început. Chiar dacă nu-i aveam pe ea şi pe prietenii ei, aveam propriii mei prieteni. Era de asemenea foarte probabil că aveam să mă îmbăt rău de tot în această seară, ceea ce, chiar dacă nu era o modalitate perfectă de a-mi rezolva problemele, cel puțin avea să fie una foarte distractivă. Mda. Viața mea putea fi şi mai grea.

Apoi ne întâlnirăm cu Dimitri şi Alberta.

Se îndreptau în alt loc, discutând despre chestiuni ale gardienilor. Alberta zâmbi când ne văzu, aruncându-ne genul de privire indulgentă pe care cei mai în vârstă le-o arată celor mai tineri care par să se distreze şi să se prostească. Ca şi cum ar fi gândit că eram nostimi. Ce tupeu. Ne oprirăm brusc, iar Mason puse o mână pe brațul meu să îmi țină echilibrul.

— Domnule Asford, domnişoară Hathaway. Sunt surprinsă că nu sunteți deja în sala de mese.

Mason îi arătă zâmbetul lui angelic, de elev preferat al profesorului.

— Am întârziat, gardian Petrov. Ştiţi cum e cu fetele. Trebuie întotdeauna să arate perfect. Mai ales dumneavoastră trebuie să ştiţi totul despre asta.

În mod normal, l-aş fi împuns cu cotul pentru că spusese ceva atât de stupid, dar îl priveam fix pe Dimitri şi eram incapabilă să vorbesc. Poate şi mai important, şi el mă privea fix. Purtam rochia neagră şi se ridica în totalitate la înălţimea aşteptărilor mele. De fapt, fu o minune că Alberta nu îmi invocă regulamentul vestimentar chiar în acel moment. Materialul se mula peste tot şi nici un piept de fată moroi n-ar fi putut să ţină sus această rochie. Trandafirul lui Victor îmi atârna la gât şi îmi uscasem părul în grabă, lăsându-l în jos aşa cum ştiam că-i place lui Dimitri. Nu purtam dresuri, pentru că nimeni nu mai purta dresuri cu astfel de rochii, aşa că picioarele îmi îngheţau în pantofii cu toc. Toate astea pentru a arăta bine.

Şi eram foarte sigură că arătam al naibii de bine, dar faţa lui Dimitri nu trăda nimic. Se uita doar la mine — şi se uita, şi se uita. Poate că şi numai asta spunea ceva despre înfăţişarea mea. Aducându-mi aminte că Mason mă ţinea oarecum de mână, m-am tras de lângă el. El şi Alberta îşi terminară observaţiile glumeţe şi plecarăm toţi în direcţiile noastre.

Muzica duduia în sala de mese când am ajuns, cu luminiţele de la instalaţia de Crăciun şi — oh — un glob cu oglinzi aruncând singura lumină din încăperea altminteri întunecată. Trupuri care se învârteau, majoritatea elevi din clasele mici, umpleau ringul de dans. Cei de vârsta noastră stăteau în grupuri exclusiviste pe marginea încăperii, aşteptând un moment potrivit să plece pe furiş. Un amestec omogen de însoţitori, gardieni şi profesori moroi patrula prin jur, oprindu-i pe acei dansatori care exagerau cu învârtitul.

Când am văzut-o pe Kirova într-o rochie ecosez fără mâneci, m-am întors către Mason şi am spus:

— Eşti sigur că încă nu putem să bem nişte tărie? El chicoti şi îmi luă din nou mâna.

— Haide, e timpul pentru surpriza ta. Lăsându-l să mă conducă, am traversat încăperea, croindu-ne drum printr-un ciorchine de elevi aflaţi în primul an care arătau mult prea tineri să facă genul de mişcări din mijloc pe care le încercau. Unde erau supraveghetorii când aveai nevoie de ei? Apoi am văzut încotro ne îndreptam şi m-am oprit brusc.

— Nu, am spus, rămânând neclintită când el mă trase de mână.

— Haide, o să fie tare.

— Mă duci la Jesse şi la Ralf. Singura situaţie în care vreau să fiu văzută vreodată cu ei e dacă am un obiect contondent şi ţintesc să-i lovesc între picioare.

Mă trase din nou.

— Nu mai e nevoie. Haide.

Ezitând, am început în cele din urmă să merg: cele mai mari temeri ale mele se adeveriră când câteva perechi de ochi se întoarseră spre noi. Minunat. Totul o lua de la capăt. Jesse şi Ralf nu ne observară la început, dar atunci când o făcură, o serie de expresii amuzate le apărură pe feţe. Mai întâi îmi priviră corpul şi rochia.

Testosteronul prelua controlul în vreme ce dorinţa masculină pură le strălucea pe feţe. Apoi părură să-şi dea seama că eram eu şi deveniră imediat speriaţi. Foarte tare. Mason îl împunse rapid pe Jesse în piept cu vârful degetului.

— Haide, Zeklos. Spune-i.

Jesse nu spuse nimic, iar Mason făcu acelaşi gest, doar că mai tare.

— Spune-i.

Fără să mă privească în ochii, Jesse îngăimă:

— Rose, ştim că niciunul din lucrurile alea nu s-a întâmplat.

Am fost aproape gata să mă înec de râs.

— Serios? Mamă. Chiar mă bucur să aud asta. Pentru că, vezi, până n-ai spus-o, mă gândeam că s-a întâmplat în realitate. Slavă Domnului că voi doi sunteţi aici să mă lămuriţi şi să-mi spuneţi naibii ce am făcut sau n-am făcut.

Ei tresăriră şi expresia senină a lui Mason se întunecă puţin.

— Ştie asta, mormăi el. Spuneţi-i restul. Jesse suspină.

— Am făcut-o pentru că ne-a spus Mia s-o facem.
— Şi? insistă Mason.
— Şi ne pare rău.
Mason se întoarse spre Ralf.
— Vreau să o aud şi de la tine, şmechere.
Nici Ralf nu se uită în ochii mei, dar mormăi ceva care suna vag a scuză.
Văzându-i înfrânți, Mason se înveseli.
— N-ai auzit încă cea mai bună parte. I-am aruncat o privire piezişă.
— Da? Cum ar fi partea în care dăm timpul înapoi şi nimic din asta nu s-a întâmplat vreodată?
— Cel mai bun lucru în afară de asta. Îl bătu iar cu degetul pe Jesse.
— Spune-i. Spune-i de ce ai făcut-o.
Jesse ridică ochii şi schimbă priviri neliniştite cu Ralf.
— Băieți, îi avertiză Mason, în mod evident încântat de ceva, ne faceți pe Hathaway şi pe mine să fim foarte enervați. Spuneți-i de ce ați făcut-o.
Cu expresia cuiva care a înțeles că lucrurile nu puteau fi mai rele de-atât, Jesse se uită în cele din urmă în ochii mei.
— Am făcut-o pentru că ea s-a culcat cu noi. Cu amândoi.

DOUĂZECI

Am căscat gura.
— Oh... stai puțin... adică sex?
Uimirea mă împiedică să mă gândesc la un răspuns mai bun. Lui Mason i se părea extrem de amuzant. Jesse arăta ca şi cum ar fi vrut să moară.
— Bineînțeles că mă refer la sex. A spus că o s-o facă dacă spuneam că... ştii tu...
M-am strâmbat.
— Voi doi n-ați... făcut-o în acelaşi timp, nu?
— Nu, spuse Jesse dezgustat.
Ralf arăta ca şi cum nu l-ar fi deranjat.
— Dumnezeule, am îngăimat, dându-mi deoparte părul de pe față. Nu-mi vine să cred că ne urăşte atât de mult.
— Hei, exclamă Jesse, înțelegându-mi aluzia. Ce vrea să însemne asta? Nu suntem aşa de răi. Iar tu cu mine — am fost destul de aproape să...
— Nu. Nici măcar n-am fost aproape de asta. Mason râse din nou şi brusc mi-am dat seama de ceva.
— Însă, am spus, dacă asta... dacă asta s-a întâmplat atunci..., înseamnă că încă se mai întâlnea cu Aaron.
Toți trei încuviințară.
— Oh. Mamă.
Mia ne ura cu adevărat. Tocmai trecuse de etapa biata-fată-jignită-de-fratele-fetei şi era deja o problemă sociopatică. Se culcase cu ăştia doi şi îl înşelase pe prietenul pe care părea să-l adore.
Jesse şi Ralf păreau incredibil de uşurați când eu şi Mason plecarăm. Mason îşi lăsă un braț leneş pe umerii mei.
— Ei? Ce crezi? Sunt tare, nu? Poți să mi-o spui. Nu mă supăr.
Am râs.
— Cum ai aflat până la urmă asta?
— Am cerut să mi se întoarcă o grămadă de favoruri. Am folosit câteva amenințări. Şi faptul că Mia nu poate contraataca a ajutat.
Mi-am amintit-o pe Mia acostându-mă zilele trecute. Nu credeam că era complet dusă încă, dar se pare că aşa era.
— Or să înceapă să le spună oamenilor luni, continuă el. Au promis. Toată lumea va şti până la

prânz.

— De ce nu acum? am întrebat îmbufnată. S-au culcat cu o fată. Pe ea o afectează mai mult ca pe ei.

— Mda. Adevărat. N-au vrut să se ocupe de asta în seara asta. Ai putea să începi să le spui oamenilor dacă vrei. Am putea face un afiş.

Păi, ţinând cont de câte ori mă făcuse Mia târfă şi curvă, nu era o idee rea.

— Ai nişte markere şi hârtie?

Am tăcut când m-am uitat în partea opusă a sălii, unde stătea Lissa, înconjurată de admiratori, cu braţul lui Aaron în jurul mijlocului ei. Purta o rochie roz mulată lucioasă din bumbac, de o nuanţă pe care n-aş fi putut-o identifica niciodată. Părul ei blond fusese prins într-un coc la care folosise câteva agrafe cu cristale. Arăta aproape ca şi cum ar fi purtat o coroană. Prinţesa Vasilisa.

În mine vibrară aceleaşi emoţii ca înainte, nelinişte şi agitaţie. Nu putea să se simtă bine cu adevărat în seara aceasta.

Christian o privea dintr-un colţ al încăperii, pândind din întuneric. Practic, se contopea cu umbrele.

— Încetează, mă dojeni Mason, văzându-mi privirea pierdută. Nu-ţi face griji pentru ea în seara asta.

— Mi-e greu să nu-mi fac.

— Te face să pari tristă. Haide, uite-l pe Eddie.

Mă trase de acolo, dar nu înainte să arunc o ultimă privire spre Lissa peste umăr. Privirile noastre se întâlniră pentru o clipă. Regretul străfulgera prin legătura dintre noi.

Dar mi-am scos-o din minte — în sens figurat — şi am reuşit să adopt o expresie destinsă când ne alăturarăm unui grup de alţi novici. Am profitat mult spunându-le despre scandalul cu Mia şi, important sau nu, faptul de a-mi vedea reputaţia restabilită şi de a mă răzbuna pe ea mă făcea să mă simt uimitor de bine. Şi, în timp ce cei din grupul nostru se îndepărtau şi se amestecau printre ceilalţi, vedeam cum noutăţile se răspândeau tot mai mult. Nu mai era nevoie să aştept până luni. În fine. Nu-mi păsa. În realitate mă simţeam bine. Mi-am intrat în vechiul rol, bucuroasă să văd că nu-mi pierdusem abilitatea de a face comentarii amuzante şi de a flirta. Însă, pe măsură ce timpul trecea şi petrecerea lui Eddie se apropia, am început să simt cum neliniştea Lissei devine tot mai intensă. Încruntându-mă, m-am oprit din vorbă şi m-am întors, cercetând încăperea în căutarea ei.

Iat-o. Era tot cu un grup de oameni, tot soarele micului ei sistem solar. Dar Aaron se apleca foarte aproape de ea, spunându-i ceva la ureche. Un zâmbet pe care l-am recunoscut ca fiind fals îi acoperea faţa, iar nervozitatea şi neliniştea ei crescură şi mai mult.

Apoi, alarmant. Mia se dusese la ei. Orice venise să spună, nu pierdea vremea. Cu ochii admiratorilor Lissei aţintiţi asupra ei, micuţa Mia în rochia ei roşie gesticula frenetic, dând energic din gură. Nu puteam auzi cuvintele din partea cealaltă a încăperii, dar prin legătura cu Lissa simţeam cum emoţiile deveneau tot mai mohorâte.

— Trebuie să plec, i-am spus lui Mason.

Pe jumătate am mers, pe jumătate am alergat spre partea unde era Lissa, prinzând doar încheierea tiradei Miei. Ţipa la Lissa cu toată puterea acum şi se apleca spre faţa ei. Din câte îmi puteam da seama, trebuia să fi aflat că Jesse şi Ralf o trădaseră.

— Tu şi prietena ta fluşturatică! O să le spun tuturor ce psihopată eşti şi că au trebuit să te închidă în clinică din cauză că eşti atât de nebună. Te-au pus la tratament. Din cauza asta tu şi cu Rose aţi plecat înainte ca cineva să afle că ţi-ai tăiat...

Vai, nu era bine. Exact ca la prima noastră întâlnire la bufet, am apucat-o şi am smucit-o într-o parte.

— Hei, i-am spus. Prietena fluşturatică e aici. Îţi aduci aminte ce ţi-am spus despre statul prea aproape de ea?

Mia mârâi, arătându-şi colţii. Aşa cum observasem mai înainte, nu mai putea să-mi pară prea rău pentru ea. Era prea periculoasă. Se înjosise prea mult ca să se răzbune pe mine. Acum, cumva, aflase despre Lissa şi de tăieturi. Şi ştia cu adevărat; nu doar bănuia. Informaţia pe care o avea acum semăna cu ceea ce relataseră ambii gardieni de la faţa locului, ca şi cu ceea ce le spusesem eu

despre trecutul Lissei. Poate şi nişte lucruri medicale confidenţiale. Mia obţinuse dosarele cumva. Iar Lissa înţelese asta şi privirea de pe faţa ei — speriată şi fragilă, nu mai era prinţesă — mă făcu să iau decizia. Nu conta că zilele trecute Kirova vorbise despre posibilitatea de a-mi reda libertatea, că mă simţeam bine, şi că aş fi putut să las grijile la o parte şi să mă distrez în această seară. Aveam să stric totul, chiar acolo şi în chiar acel moment.

Chiar nu mă pricep să-mi controlez impulsurile.

Am pocnit-o pe Mia cât am putut de tare. Am auzit un pârâit în timp ce pumnul meu îi izbi nasul şi sângele ţâşni. Cineva ţipă. Mia ţipă şi zbură pe spate, peste câteva fete care zbierau şi care nu voiau să-şi murdărească rochiile de sânge. M-am năpustit după ea, aplicându-i încă un pumn zdravăn înainte ca cineva să mă desprindă de ea.

Nu m-am împotrivit. Mă aşteptasem la asta din clipa în care mă repezisem la ea. Abţinându-mă de la orice urmă de rezistenţă, am lăsat doi gardieni să mă scoată de la bal, în vreme ce doamna Kirova încerca să restabilească măcar în aparenţă ordinea. Nu-mi păsa ce-mi făceau. Nu mai conta. Pedepsită sau exmatriculată. Nu conta. Mă descurcam...

În faţa noastră, prin fluxul şi refluxul de elevi care treceau prin uşa dublă, am văzut ţâşnind afară o siluetă în roz. Lissa. Emoţiile mele scăpate de sub control le copleşiseră pe ale ei, dar iată-le din nou, revărsându-se înapoi în mine. Dezolare. Disperare. Toată lumea îi cunoştea acum secretul. Avea să aibă de-a face cu mai mult decât speculaţii nefondate. Lucrurile aveau să se năruie. Nu putea face faţă acestui lucru.

Ştiind că nu puteam pleca nicăieri, am căutat înnebunită o cale de-a o ajuta. O figură întunecată îmi atrase atenţia.

— Christian! am strigat.

Se uita fix la silueta retrasă a Lissei, dar ridică privirea la auzul numelui său.

Una din escortele mele sâsâi să tac şi mă luă de braţ.

— Linişte. Am ignorat-o.

— Du-te după ea, i-am strigat lui Christian. Grăbeşte-te.

El stătu pur şi simplu acolo şi mi-am înăbuşit un geamăt.

— Du-te, idiotule!

Gardienii mei ţipară iar la mine să tac, dar ceva în sinea lui Christian se trezi. Tresărind din poziţia lui relaxată, porni în goană în direcţia în care plecase Lissa. Nimeni nu voia să se ocupe de mine în acea noapte. Aveam să suport consecinţe serioase a doua zi — am auzit vorbindu-se de suspendare sau posibil chiar de exmatriculare — dar Kirova era ocupată cu Mia care sângera şi cu o masă isterică de elevi. Gardienii mă escortară în camera mea sub supravegherea vigilentă a şefei de internat, care mă informă că avea să mă verifice din oră în oră să se asigure că rămân acolo. Doi gardieni aveau de asemenea să se învârtă prin apropierea intrărilor în internat. Aparent, eram acum un caz de risc maxim. Probabil că stricasem oricum petrecerea lui Eddie; acum n-ar mai fi putut să strecoare niciun grup în camera lui.

Nepăsându-mi de rochia mea, m-am aruncat pe podea, cu picioarele încrucişate sub mine. Am încercat să intru în legătură cu Lissa. Era mai calmă acum. Evenimentele de la bal încă o mai afectau îngrozitor, dar Christian o liniştea cumva, deşi nu puteam spune dacă era prin simple cuvinte sau prin farmecul fizic. Nu-mi păsa, atâta timp cât se simţea bine şi nu făcea nicio prostie. M-am întors la mine.

Da, lucrurile aveau să fie urâte acum. Acuzaţiile Miei aveau să pună şcoala pe jar. Eu probabil urma să fiu dată afară şi să fiu nevoită să trăiesc cu o gaşcă de femei dhampir dezgustătoare. Cel puţin Lissa s-ar putea să-şi dea seama că Aaron era anost şi că voia să fie cu Christian. Dar chiar dacă asta era cel mai bun lucru, tot însemna...

Christian. Christian.

Christian era rănit.

Am sărit înapoi în corpul Lissei, absorbită dintr-odată de groaza care o cuprinsese. Era înconjurată, înconjurată de bărbaţi şi de femei care apăruseră din senin, năvălind în podul capelei în care ea şi Christian se duseseră să vorbească. Christian sărise în sus, cu foc izbucnind din degetele sale. Dar unul dintre invadatori îl lovise în cap cu ceva tare, făcând ca trupul să i se prăbuşească la

pământ.

Speram cu disperare că era bine, dar nu mai puteam pierde energie făcându-mi griji pentru el. Întreaga mea îngrijorare era pentru Lissa acum. Nu puteam lăsa să i se întâmple acelaşi lucru. Nu-i puteam lăsa să-i facă rău. Trebuia s-o salvez, să o scot de acolo. Dar nu ştiam cum. Era prea departe şi nu puteam nici măcar ieşi din mintea ei în acel moment, cu atât mai puțin să alerg acolo sau să găsesc ajutoare.

Atacatorii se apropiară de ea, adresându-i-se cu „prințesă" şi spunându-i să nu se teamă şi că erau gardieni. Şi chiar păreau gardieni. Erau categoric dhampiri. Mişcându-se cu precizie şi operativitate. Dar nu am recunoscut printre ei pe vreunul din gardienii de la şcoală. Şi nici Lissa. Gardienii nu l-ar fi atacat pe Christian. Şi cu certitudine gardienii n-ar fi legat-o şi nu i-ar fi pus căluş...

Ceva mă smulse din mintea ei şi m-am încruntat, uitându-mă cu ochii pierduți în jur prin cameră. Trebuia să mă întorc la ea şi să aflu ce se întâmplase. De obicei, legătura noastră se estompa sau o închideam eu, dar asta — asta era ca şi cum ceva de fapt m-ar fi înlăturat şi m-ar fi smuls din mintea ei. M-ar fi adus înapoi aici. Nu avea însă nicio noimă. Ce mă putea trage înapoi de la... stai puțin.

Mintea mi se goli.

Nu-mi puteam aduce aminte la ce mă gândeam adineauri. Dispăruse. Ca zgomotul electricității statice în creierul meu. Unde fusesem? Cu Lissa? Ce era cu Lissa?

Ridicându-mă, mi-am strâns brațele pe lângă corp, confuză, încercând să-mi dau seama ce se întâmpla. Lissa. Ceva legat de Lissa.

Dimitri, o voce din capul meu spuse brusc. Du-te la Dimitri. Da. Dimitri. Trupul şi spiritul meu îl doreau brusc şi voiam să fiu cu el mai mult ca niciodată. Nu puteam să stau despărțită de el. El va şti ce să facă. Şi îmi spusese înainte să vin la el dacă era ceva în neregulă cu Lissa. Ce păcat că nu-mi puteam aminti ce. Şi totuşi. Ştiam că el va avea grijă de tot.

Nu era greu să ajung la aripa personalului din internat, de vreme ce voiau să mă țină înăuntru în această noapte. Nu ştiam unde era camera lui, dar nu conta. Ceva mă trăgea spre el, aducându-mă mai aproape. Un instinct mă împinse spre una din uşi, şi am bătut în ea cu disperare.

După câteva clipe, el deschise, iar ochii lui căprui se făcură mari când mă văzu.

— Rose?

— Lasă-mă să intru. E vorba de Lissa.

Imediat se dădu la o parte din calea mea. După câte se părea, îl găsisem în pat, pentru că aşternuturile erau date la o parte şi doar o lampă de noptieră lumina în întuneric. Pe lângă asta, era îmbrăcat doar în nişte pantaloni de pijama din bumbac; pieptul lui — pe care nu-l mai văzusem înainte şi, mamă, ce bine arăta! — era gol. Vârfurile părului său negru se îndoiau aproape de bărbie şi păreau ude, ca şi cum făcuse duş de curând.

— Ce s-a întâmplat?

Sunetul vocii lui mă înfiora şi n-am putut să răspund. Nu puteam să-mi desprind privirea de la el. Forța care mă trăsese aici mă-mpingea spre el. Voiam atât de mult să mă atingă, atât de mult, că abia mai rezistam. Era atât de uimitor. Atât de incredibil de superb. Ştiam că ceva pe undeva era în neregulă, dar nu părea important. Nu când eram cu el.

Cu aproape un pas între noi, era imposibil să-i pot săruta cu uşurință buzele fără ajutorul lui. Aşa că, în schimb, m-am repezit spre pieptul lui, dorindu-mi să gust acea piele caldă, netedă.

— Rose! exclamă el, dându-se înapoi. Ce faci?

— Ce crezi că fac?

M-am dus din nou spre el, simțind nevoia să-l ating şi să-l sărut şi să fac atât de multe alte lucruri.

— Ai băut? întrebă, întinzând mâna într-un gest de apărare.

— Aş fi vrut eu.

Am încercat să-l ocolesc, apoi m-am oprit, nesigură pentru o clipă.

— Credeam că vrei să — nu crezi că sunt drăguță? În tot timpul de când ne cunoşteam, în tot timpul în care se adunase această atracție, nu-mi spusese niciodată că eram drăguță. Făcuse aluzii la asta, dar nu era acelaşi lucru. Şi, în ciuda tuturor asigurărilor primite de la alți băieți că eram farmecul întruchipat, simțeam nevoia să o aud de la singurul tip pe care îl doream cu adevărat.

— Rose, nu ştiu ce se petrece, dar trebuie să te întorci în camera ta.

Când m-am mişcat din nou spre el, întinse mâinile şi mă prinse de încheieturi. Prin această atingere, un curent electric trecu prin amândoi şi l-am văzut uitând de orice îl neliniştise până atunci. Ceva puse stăpânire şi pe el, ceva care îl făcu brusc să mă dorească tot atât cât îl doream eu.

Dându-mi drumul la încheieturi, îşi trecu mâinile în susul braţelor mele, plimbându-le încet pe pielea mea. Ţintuindu-mă cu privirea lui tainică, avidă, mă trase spre el, lipindu-mă de corpul lui. Una din mâini urcă la ceafa mea, degetele i se-mpletiră în părul meu şi îmi trase faţa spre a lui. Îşi coborî buzele, abia atingându-le de ale mele.

Înghiţindu-mi un nod, am întrebat din nou:

— Crezi că sunt drăguţă?

Mă privi cu o seriozitate totală, aşa cum făcea întotdeauna.

— Cred că eşti frumoasă.

— Frumoasă?

— Eşti atât de frumoasă, că mă doare uneori. Buzele lui le atinseră pe ale mele, delicat la început, iar apoi cu putere şi cu nerăbdare. Sărutul lui mă epuiza. Mâinile îi alunecară în jos de pe braţele mele, la mijlocul meu, la marginea rochiei. Strânse ţesătura în mâini şi începu să o împingă în sus. M-am topit în acea atingere, în sărutarea lui şi în felul cum îmi ardea gura. Mâinile continuau să-i alunece tot mai sus, până ce îmi trase rochia peste cap şi o aruncă pe jos.

— Ai... ai scăpat de rochia aia repede, i-am spus în timp ce răsuflăm din greu. Credeam că-ţi place.

— Chiar îmi place, spuse el, şi respiraţia îi era la fel de rapidă ca a mea. O ador.

Şi apoi mă duse în pat.

DOUĂZECI ŞI UNU

Nu mai fusesem niciodată complet goală lângă un tip. Mă speria îngrozitor — cu toate că mă şi excita, întinşi pe aşternuturi, ne strângeam unul pe altul în braţe şi ne tot sărutam — şi ne sărutam, şi ne sărutam, şi ne sărutam. Mâinile şi buzele lui îmi luau în stăpânire trupul şi simţeam cum fiecare atingere îmi ardea pielea.

După ce tânjisem după el atâta timp, abia îmi venea să cred că se întâmpla cu adevărat. Şi, în vreme ce partea fizică era minunată, îmi plăcea şi să fiu pur şi simplu aproape de el. Îmi plăcea felul în care mă privea, ca şi cum eram cel mai sexy, cel mai minunat lucru din lume. Îmi plăcea felul în care îmi pronunţa numele în ruseşte, murmurat ca o rugăciune: Roza, Roza...

Şi undeva, undeva în toate acestea, era aceeaşi voce insistentă care mă mânase la camera lui, o voce care nu suna ca a mea, dar pe care n-o putem ignora. Rămâi cu el. Rămâi cu el. Nu te gândi la nimic altceva în afară de el. Continuă să-l atingi. Uită de orice altceva.

O ascultam — nu c-aş fi avut nevoie în realitate de îndemnuri în plus.

Focul din ochii lui îmi spuse că voia mult mai mult decât făceam, dar lua lucrurile încet, poate pentru că ştia că eram emoţionată. Pantalonii lui de pijama rămaseră pe el. La un moment dat, m-am mişcat, astfel că am ajuns deasupra, cu părul atârnând în jurul feţei lui. Îşi întoarse uşor capul şi i-am văzut pentru scurt timp ceafa. Mi-am trecut uşor vârfurile degetelor pe cele şase mici semne tatuate acolo.

— Chiar ai ucis şase strigoi? Încuviinţă din cap.

— Mamă.

Îmi aplecă capul spre gura lui şi mă sărută. Dinţii lui îmi atinseră uşor pielea, altfel decât un vampir, dar la fel de tulburător.

— Stai liniştită. O să ai mai multe decât mine într-o zi.

— Te simţi vinovat pentru asta?

— Mmm?

— Că i-ai omorât. Spuneai în dubită că era ce trebuia să faci, dar că tot te mai tulbură. Din cauza asta mergi la biserică, nu-i aşa? Te văd acolo, dar nu te interesează cu adevărat slujbele.

Zâmbi, surprins şi amuzat că îi ghicisem încă un secret.

— De unde ştii lucrurile astea? Nu mă simt chiar vinovat... doar trist uneori. Toți au fost oameni sau dhampiri sau moroi. E o pierdere, asta e tot, dar, cum am mai spus, e ceva ce trebuie să fac. Ceva ce trebuie să facem toți. Uneori mă tulbură, iar capela e un loc bun să te gândeşti la astfel de lucruri. Uneori îmi găsesc liniştea acolo, dar nu des. Găsesc mai multă linişte cu tine.

Mă rostogoli de pe el şi se aşeză iar deasupra mea. Sanitarul începu iar, numai că mai tare de data asta. Mai insistent. O, Doamne, mă gândeam. O s-o fac în sfârşit. Asta e. O simt.

Trebuie să fi văzut decizia în ochii mei. Zâmbind, îşi strecură mâinile pe ceafa mea şi desfăcu colierul lui Victor, îl puse pe noptieră. De îndată ce lăsă colierul din mâini, m-am simțit ca şi cum aş fi primit o palmă în față. Am clipit surprinsă.

Dimitri trebuie să se fi simțit la fel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

— Nu... nu ştiu.

Mă simțeam ca şi cum încercam să mă trezesc, ca şi cum dormisem două zile. Trebuia să-mi amintesc ceva. Lissa. Ceva legat de Lissa.

Îmi simțeam capul ciudat. Nu era durere sau amețeală, ci... vocea, mi-am dat seama. Vocea care mă îndemna către Dimitri dispăruse. Asta nu însemna că nu-l mai doream, pentru că, hei, văzându-l acolo, în pantalonii ăia sexy de pijama, cu părul ăla castaniu revărsându-i-se pe o parte a feței, era foarte ațâțător. Dar nu mai aveam acea influență exterioară care mă împingea spre el. Ciudat.

Se încruntă, simțind cum îi dispare şi lui dorința. După câteva momente de gândire, întinse mâna şi ridică colierul. În clipa în care degetele lui îl atinseră, am văzut dorința cuprinzându-l din nou. Îşi strecură cealaltă mână pe şoldul meu şi, dintr-odată, acea dorință arzătoare mă lovi şi pe mine. Am simțit un gol în stomac, în timp ce pielea începu să mă furnice şi să se înfierbânte din nou. Am început să răsuflu greu. Buzele i se apropiară iarăşi de ale mele. O parte din mine se împotrivea.

— Lissa, am şoptit, închizând ochii. Trebuie să-ți spun ceva despre Lissa. Dar nu pot să-mi... amintesc... mă simt atât de ciudat...

— Ştiu. Încă ținându-mă, îşi lăsă obrazul pe fruntea mea. E ceva... ceva aici... îşi depărta fața şi eu am deschis ochii. Colierul ăsta. E cel pe care ți l-a dat Prințul Victor?

Am încuviințat şi puteam vedea cum procesul de gândire încerca lent să reporească în mintea lui. Trăgând puternic aer în piept, îşi luă mâna de pe şoldul meu şi se dădu la o parte.

— Ce faci? am exclamat. Vino înapoi...

Arăta ca şi cum şi-ar fi dorit asta — foarte mult — dar în schimb coborî din pat. El şi colierul se depărtară de mine. M-am simțit ca şi cum ar fi sfâşiat o parte din mine, dar în acelaşi timp, aveam acea senzație neaşteptată de trezire, ca şi cum puteam gândi iar limpede, fără ca trupul meu să ia toate deciziile.

Pe de altă parte, Dimitri încă mai avea o expresie de pasiune animalică şi părea că depune mult efort să păşească prin cameră. Se duse la fereastră şi reuşi s-o deschidă cu o singură mână. Aerul rece intră înăuntru şi mi-am frecat brațele ca să mă încălzesc.

— Ce ai de gând să...?

Răspunsul îmi veni brusc în minte şi am sărit din pat, în acelaşi moment în care colierul zbura pe fereastră.

— Nu! Ştii cât trebuie să fi...

Colierul dispăru şi nu m-am mai simțit ca şi cum mă trezeam. Eram trează. Dureros, surprinzător de trează.

M-am uitat cu atenție împrejurul meu. Camera lui Dimitri. Eu goală. Patul răvăşit.

Dar asta nu era nimic pe lângă ce mi-am amintit apoi.

— Lissa! am spus cu respirația tăiată.

Totul îmi revenea în minte, amintirile şi emoțiile. Ba chiar şi emoțiile ei reținute se revărsară brusc în mintea mea — la intensități cutremurătoare. Şi mai multă groază. Groază intensă. Emoțiile acelea voiau să mă tragă înapoi în corpul ei, dar nu le puteam lăsa. Nu încă. M-am luptat cu ea, trebuind să rămân aici. Pe nerăsuflate, i-am spus lui Dimitri tot ce se întâmplase.

El se afla în mişcare înainte ca eu să termin, îmbrăcându-şi hainele şi arătând întru totul ca un

zeu supărat. Ordonându-mi să mă îmbrac, îmi aruncă un tricou cu scris chirilic pe el, să-l port peste rochia prea scurtă.

Mi-a venit greu să-l urmez până jos; de data aceasta nu făcu niciun efort să încetinească pentru mine. Se dădeau telefoane când am ajuns acolo. Se strigau ordine. Curând, am ajuns în biroul principal al gardienilor cu el. Kirova şi ceilalți profesori erau acolo. Cea mai mare parte a gardienilor din campus. Toți păreau să vorbească simultan. În tot acest timp, simțeam frica Lissei, simțeam că se depărta tot mai mult.

Am strigat la ei să se grăbească şi să facă ceva, dar nimeni în afară de Dimitri nu voia să-mi creadă povestea despre răpire până când cineva îl recupera pe Christian de la capelă şi apoi descoperi că Lissa nu se afla într-adevăr în campus.

Christian intră clătinându-se, sprijinit de doi gardieni. Dr. Olendzki apăru la scurt timp după aceea, controlându-l şi ştergându-i sângele de la ceafă.

În sfârşit, mă gândeam, ceva se va întâmpla.

— Câți strigoi erau? mă întrebă unul din gardieni.

— Cum naiba au intrat? mormăi altcineva. Am făcut ochii mari.

— Ce? Nu era niciun strigoi.

Mai multe perechi de ochi se holbară la mine.

— Cine altcineva ar fi luat-o? întrebă doamna Kirova cu afectare. Probabil că n-ai văzut bine prin... viziune.

— Nu. Sunt sigură. Era... erau... gardieni.

— Are dreptate, murmură Christian, aflat încă sub îngrijirea doctoriței. Tresări de durere în timp ce ea se ocupa de ceafa lui. Gardieni.

— E imposibil, spuse cineva.

— Nu erau gardieni de la şcoală.

Mi-am frecat fruntea, luptându-mă din greu să continui conversația şi să nu mă întorc la Lissa. Enervarea mea crescu.

— Vreți să vă mişcați odată? Se depărtează tot mai mult!

— Vrei să spui că un grup de gardieni angajați în particular a intrat şi a răpit-o?

Tonul vocii lui Kirova insinua că glumeam.

— Da, am răspuns scrâşnind din dinți. Ei...

Încet, cu grijă, mi-am slăbit bariera mentală şi m-am scurs în corpul Lissei. Eram într-o maşină, o maşină scumpă cu geamuri fumurii pentru a opri cea mai mare parte a luminii. Chiar dacă era „noapte” aici, era plină zi pentru restul lumii. Conducea unul din gardienii de la capelă; un altul stătea lângă el în față — unul pe care l-am recunoscut. Spiridon. În spate, Lissa stătea cu mâinile legate, cu un alt gardian lângă ea, iar în partea cealaltă...

— Lucrează pentru Victor Dashkov, am bolborosit, îndreptându-mi iar atenția asupra lui Kirova şi a celorlalți. Sunt ai lui.

— Prințul Victor Dashkov? întrebă unul din gardieni, pufnind.

Ca şi cum ar mai fi fost vreun alt Victor Dashkov.

— Vă rog, am gemut eu, ținându-mi capul strâns în mâini. Faceți ceva. Se depărtează atât de mult. Sunt pe...

O imagine scurtă, văzută pe geamul maşinii, îmi apăru în fața ochilor.

— Autostrada 83. Se îndreaptă spre sud.

— Deja pe 83? Acum cât timp au plecat? De ce nu ai venit mai devreme?

Privirea mi se îndreptă neliniştită spre Dimitri.

— O vrajă de constrângere, spuse el încet. O vrajă de constrângere pusă într-un colier pe care i l-a dat ei. A făcut-o să mă atace.

— Nimeni nu poate folosi un asemenea tip de constrângere, exclamă Kirova. Nimeni n-a mai făcut asta de secole.

— Ei bine, cineva a făcut-o. Până am reuşit s-o imobilizez şi să iau colierul, a trecut o grămadă de timp, continuă Dimitri, cu fața perfect stăpânită.

Nimeni nu puse la îndoială povestea.

În sfârşit, în sfârşit, grupul trecu la acţiune. Nimeni nu voia să mă ia pe mine, dar Dimitri insistă când îşi dădu seama că-i puteam conduce la ea. Trei contingente de gardieni plecară în SUV-uri negre sumbre. Eu am mers în primul, stând pe locul din dreapta în timp ce Dimitri conducea. Minutele treceau. Singurele momente când vorbeam era când îi dădeam raportul.

— Sunt tot pe 83... dar sunt aproape de locul unde vor coti. Nu se grăbesc. Nu vor să fie opriți de poliție.

El încuviință, fără să se uite la mine. Şi, în mod clar, acceleră.

Privindu-l cu coada ochiului, mi-am amintit evenimentele anterioare din acea seară. Cu ochii minții, am putut să revăd totul, felul în care mă privise şi mă sărutase.

Dar ce fusese? O iluzie? O scamatorie? Pe drumul spre maşină, îmi spusese că fusese cu adevărat un farmec de constrângere în colier, unul de atracție sexuală. Nu auzisem niciodată de aşa ceva, dar când îi cerusem mai multe informații, spusese doar că era un tip de magie pe care cei care erau specializați în pământ o practicau odată, dar nu o mai făceau în zilele noastre.

— Schimbă direcția, am spus brusc. Nu pot să văd cum se numeşte drumul, dar o să ştiu când o să fim aproape.

Dimitri mormăi în semn de confirmare, iar eu m-am afundat şi mai mult în scaunul meu.

Ce însemnase totul? Însemnase ceva pentru el? Pentru mine însemnase cu siguranță mult.

— Uite, am spus după vreo douăzeci de minute, arătând spre drumul accidentat pe care cotise maşina lui Victor.

Era acoperit cu pietriş netasat, iar SUV-ul ne dădea un avantaj față de maşina lui de lux. Am mers înainte în tăcere, singurul sunet venind de la scrâşnetul pietrişului sub roți. Praful se ridica afară, învolburându-se în jurul nostru.

— Cotesc iarăşi!

Se depărtară tot mai mult de drumurile principale, iar noi îi urmărirăm în tot acest timp, călăuziți de indicațiile mele. În cele din urmă, am simțit că maşina lui Victor s-a oprit.

— Sunt lângă o cabană mică, am spus. O duc...

— De ce faceți asta? Ce se întâmplă?

Lissa. Chircită şi speriată. Emoțiile ei mă absorbiseră în ea.

— Vino, copilă, spuse Victor, intrând în cabană, mergând nesigur pe bastonul lui.

Unul din gardieni ținu uşa deschisă. Un altul o împinse înainte şi o aşeză într-un scaun, lângă o măsuță. Era frig înăuntru, mai ales în rochia roz. Victor se aşeză în fața ei. Când ea vru să se ridice, un gardian îi aruncă o privire amenințătoare.

— Crezi că ți-aş face cu adevărat rău?

— Ce i-ai făcut lui Christian? strigă ea, ignorând întrebarea. E mort?

— Băiatul Ozera? N-am vrut să se întâmple asta. Nu ne aşteptam să fie acolo. Noi speram să te prindem singură, să-i convingem pe ceilalți că ai fugit iar. Ne-am asigurat că circulau deja zvonuri în privința asta.

Noi? Mi-am amintit cum reapăruseră poveştile săptămâna asta... de la Natalie.

— Acum? Oftă, deschizându-şi larg brațele într-un gest neputincios. Nu ştiu. Mă îndoiesc că cineva va lega asta de noi, chiar dacă nu cred că ai fugit. Rose e cea mai mare piedică. Intenționam să ne... descotorosim de ea, lăsându-i pe ceilalți să creadă că a fugit şi ea cu tine. Spectacolul pe care l-a declanşat la bal a făcut însă acest lucru imposibil, dar am avut un alt plan pregătit pentru a mă asigura că e ocupată o vreme... probabil până mâine. Va trebui să ne ocupăm de ea mai târziu.

Nu luase în considerare faptul că Dimitri îşi va da seama de vrajă. Îşi imaginase că vom fi amândoi prea ocupați cu iubitul toată noaptea.

— De ce? întrebă Lissa. De ce faci toate astea? Ochii lui verzi se măriră, amintindu-i de tatăl ei.

Chiar dacă erau rude îndepărtate, culoarea verde-jad era atât în familia Dragomir, cât şi în cea a Dashkovilor.

— Mă şi mir că mă întrebi, draga mea. Am nevoie de tine. Am nevoie de tine ca să mă vindeci.

DOUĂZECI ŞI DOI

Să te vindec? Să-l vindece? Gândurile mele le repetară pe ale ei.

— Eşti singura soluție, spuse el cu răbdare. Singura soluție de a vindeca această boală. Te-am urmărit de ani de zile, aşteptând până am fost sigur.

Lissa clătină din cap.

— Nu pot... nu. Nu pot să fac nimic de felul ăsta.

— Puterile tale tămăduitoare sunt incredibile. Nimeni nu ştie cât de puternice sunt.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Haide acum, Vasilisa. Ştiu despre corb — Natalie te-a văzut făcând-o. Te urmărea. Şi ştiu cum ai vindecat-o pe Rose.

Ea înțelese că era inutil să tăgăduiască.

— Asta... a fost altceva. Rose nu era atât de afectată. Dar tu... nu pot să fac nimic în privința sindromului Sandovsky.

— Nu era atât de afectată? râse el. Nu vorbesc de glezna ei — ceea ce e oricum impresionant. Vorbesc despre accidentul de maşină. Pentru că ai dreptate, să ştii. Rose nu a fost „atât de afectată". A murit.

Lăsă cuvintele să-şi producă efectul.

— Asta e... Nu, trăia, reuşi în sfârşit să spună Lissa.

— Nu. Adică, da, trăia. Dar am citit toate rapoartele. În niciun caz nu ar fi trebuit să supraviețuiască — mai ales cu atâtea leziuni. Tu ai vindecat-o. Ai readus-o la viață. Oftă, pe jumătate melancolic, pe jumătate obosit. Am bănuit că puteai să faci asta de mult timp şi am încercat atât de mult să o repet... să văd cât de mult poți s-o controlezi...

Lissa înțelese şi bolborosi:

— Animalele. Tu ai fost.

— Cu ajutorul lui Natalie.

— De ce ai făcut asta? Cum ai putut?

— Pentru că trebuia să ştiu. Mai am doar câteva săptămâni de viață, Vasilisa. Dacă poți cu adevărat să readuci morții la viață, atunci poți să vindeci sindromul Sandovsky. A trebuit să ştiu înainte de a te răpi că puteai vindeca atunci când vrei şi nu doar în momentele de panică.

— Dar de ce să mă răpeşti?

O scânteie de mânie izbucni în ea.

— Eşti unchiul meu. Dacă voiai să fac asta — dacă tu crezi cu adevărat că pot...

Vocea şi emoțiile ei îmi arătară că nu credea cu adevărat că-l putea vindeca în întregime.

— Atunci de ce să mă răpeşti? De ce nu mi-ai cerut-o pur şi simplu?

— Pentru că nu e o treabă pentru o singură dată. A durat mult până să-mi dau seama ce eşti, dar am reuşit să intru în posesia câtorva vechi istorii... manuscrise care nu sunt în bibliotecile şi muzeele moroilor. Când am citit despre cum funcționează mânuirea spiritului...

— Mânuirea a ce?

— A spiritului. În asta te-ai specializat.

— Nu m-am specializat în nimic! Eşti nebun.

— De unde altundeva crezi că au venit aceste puteri ale tale? Spiritul e un alt element, unul pe care puțini îl mai au.

Mintea Lissei încă mai era tulburată din cauza răpirii şi din cauză că era posibil să fi fost adevărat că mă readusese la viață.

— Asta nu are nicio noimă. Chiar dacă n-ar fi ceva obişnuit, tot aş fi auzit de un alt element! Sau de cineva care să-l aibă.

— Nimeni nu mai ştie despre spirit. A fost uitat. Când oamenii chiar se specializează în el, nimeni nu-şi dă seama. Cred că acea persoană pur şi simplu nu s-a specializat deloc.

— Uite ce e, dacă doar încerci să mă faci să mă simt...

Se opri brusc. Era mânioasă şi înfricoşată, dar în spatele acelor emoții, gândirea ei logică procesase ceea ce spusese el despre specializare şi despre cei care foloseau spiritul. Acum înțelese.

— Dumnezeule. Vladimir şi doamna Karp. El o privi cu înțeles.
— Ai ştiut tot timpul despre asta.
— Nu! Jur. E doar ceva ce cerceta Rose... Spunea că ei erau ca mine...
Din puțin speriată, Lissa începea să devină speriată cu totul. Noutățile erau prea şocante.
— Ei erau ca tine. Cărțile spun chiar că Vladimir era „plin de spirit".
Victor păru să găsească acest lucru amuzant. Văzându-i acel zâmbet, îmi venea să-l plesnesc.
— Credeam...
Lissa tot îşi mai dorea ca el să nu aibă dreptate. Ideea de a nu se specializa era mai lipsită de pericole decât specializarea în cine ştie ce element ciudat.
— Credeam că asta însemna, nu ştiu, Sfântul Duh.
— Aşa cred toți, dar nu. E cu totul altceva. Un element care e în noi toți. Un element principal care îți poate conferi un control indirect asupra celorlalți.
Aparent, teoria mea despre specializarea ei în toate elementele nu era atât de deplasată.
Se strădui mult să înțeleagă cum să facă față noutăților şi să-şi găsească autocontrolul.
— Asta nu-mi răspunde la întrebare. Nu contează dacă am chestia asta cu spiritul sau altceva. Nu era nevoie să mă răpeşti.
— Spiritul, aşa cum ai văzut, poate vindeca rănile fizice. Din nefericire, funcționează numai pe leziunile acute. Lucruri care se întâmplă o singură dată. Glezna lui Rose. Rănile din accident. Pentru ceva cronic — să spunem, o afecțiune genetică precum sindromul Sandovsky — sunt necesare vindecări repetate. Altfel, va continua să recidiveze. Asta s-ar întâmpla cu mine. Am nevoie de tine, Vasilisa. Am nevoie de tine să mă ajuți să lupt cu asta şi să o țin la distanță. Ca să pot trăi.
— Asta tot nu explică de ce m-ai răpit, ripostă ea. Te-aş fi ajutat dacă mi-ai fi cerut-o.
— Nu te-ar fi lăsat niciodată s-o faci. Şcoala. Consiliul. Odată ce şi-ar fi revenit din şocul descoperirii cuiva care foloseşte spiritul, s-ar fi cramponat de etică. La urma urmei, cum decide cineva cine să fie vindecat? Ar fi spus că nu e corect. Că ar fi ca şi cum te-ai juca de-a Dumnezeu. Sau şi-ar fi făcut probleme în privința efectelor pe care le-ar putea avea asupra ta.
Ea tresări, ştiind exact la ce efecte se referea. Văzându-i expresia, el încuviință.
— Da. Nu o să te mint. O să fie greu. Te va epuiza — mental şi fizic. Dar trebuie s-o fac. Chiar îmi pare rău. Ți se vor asigura hrănitori şi alte distracții pentru serviciile tale.
Ea sări din scaun. Ben păşi imediat înainte şi o împinse la loc.
— Şi, prin urmare? Ai de gând să mă faci pur şi simplu prizonieră aici? Infirmiera ta personală?
El făcu acel enervant gest cu palmele deschise.
— Îmi pare rău. Nu am de ales.
O furie turbată spulberă frica din sufletul ei. Vorbi cu o voce joasă.
— Da. Ți-e uşor ție să spui că nu ai de ales, când e vorba despre mine.
— E mai bine pentru tine aşa. Ştii cum au sfârşit ceilalți. Cum şi-a petrecut Vladimir ultima parte a vieții, nebun de legat. Cum a fost nevoie ca Sonya Karp să fie dusă de acolo. Trauma pe care ai suferit-o după accident nu vine numai din cauza pierderii familiei tale. E de la folosirea spiritului. Accidentul a deşteptat spiritul în tine; teama ta de a o vedea pe Rose moartă l-a făcut să țâşnească afară, îngăduindu-ți să o vindeci. A modelat legătura voastră. Şi, odată ce e liber, nu poți scăpa de el. E un element puternic — dar e şi periculos. Cei care folosesc pământul îşi iau puterea de la pământ, cei care folosesc aerul de la aer. Dar spiritul? De unde crezi că vine? Ea îl privi cu ură.
— Vine din tine, de la propria ta ființă. Pentru a vindeca pe cineva, trebuie să renunți la o parte din tine. Cu cât faci asta mai des, cu atât te va distruge în timp. Trebuie să fi observat-o deja. Am văzut cât de mult te supără unele lucruri, cât de fragilă eşti.
— Nu sunt fragilă, izbucni Lissa. Şi n-am să înnebunesc. O să mă opresc din folosirea spiritului înainte ca lucrurile să se înrăutățească.
El zâmbi.
— Să te opreşti din folosirea lui? Ai putea la fel de bine să te opreşti din respirat. Spiritul îşi are propriul plan... Vei simți mereu impulsul de a ajuta şi a vindeca. Face parte din tine. Ai rezistat în cazul animalelor, dar nu te-ai gândit de două ori când a trebuit să o ajuți pe Rose. Nici măcar nu te poți abține să foloseşti constrângerea — la care spiritul îți dă de asemenea o putere specială. Şi aşa

va fi mereu. Nu poți fugi de spirit. E mai bine să stai aici, în izolare, departe de alte surse de stres. La Academie ai fi devenit din ce în ce mai instabilă sau ți-ar fi dat cine ştie ce sedative care te-ar fi făcut să te simți mai bine, dar ți-ar fi paralizat puterea.

O încredere calmă se instala în ea, una foarte diferită de ceea ce observasem în ultimii doi ani.

— Te iubesc, unchiule Victor, dar eu sunt cea care trebuie să se confrunte cu asta şi să decidă ce să facă. Nu tu. Mă obligi să renunț la viața mea pentru a ta. Nu e drept.

— E chestiune de a cui viață înseamnă mai mult. Şi eu te iubesc. Foarte mult. Dar moroii se îndreaptă spre pieire. Numărul nostru scade din cauză că i-am lăsat pe strigoi să facă incursiuni împotriva noastră. Înainte îi căutam în mod activ. Acum Tatiana şi ceilalți conducători se ascund. Vă țin pe tine şi pe cei ca tine izolați. În vremurile de demult, erați antrenați să luptați alături de gardieni! Erați învățați să folosiți magia ca pe o armă. Nu şi acum. Acum aşteptăm. Noi suntem victimele.

În timp ce el privea în gol, atât Lissa cât şi eu am putut vedea cât de absorbit era de convingerile lui.

— Aş fi schimbat asta dacă eram rege. Aş fi înfăptuit o revoluție care n-ar fi semănat cu nimic din ce-au văzut vreodată nici moroii, nici strigoii. Eu ar fi trebuit să fiu urmaşul Tatianei. Era gata să mă numească înainte să descopere boala, iar apoi n-a mai vrut s-o facă. Dacă aş fi vindecat... dacă aş fi vindecat, mi-aş putea ocupa locul care mi se cuvine...

Cuvintele lui declanşară ceva în sufletul Lissei, o perspectivă bruscă asupra condiției moroilor. Nu se gândise niciodată la ceea ce spusese el, despre cât de diferite ar fi lucrurile dacă moroii şi gardienii lor ar fi luptat umăr la umăr ca să scape lumea de strigoi şi de răul acestora. Îi aminti şi de Christian şi de ce spusese despre folosirea magiei ca pe o armă. Dar, chiar dacă aprecia convingerile lui Victor, niciuna din noi nu credea că merita ce voia el să-i facă.

— Îmi pare rău, şopti ea. Îmi pare rău pentru tine. Dar, te rog, nu mă obliga să fac asta.

— Sunt nevoit să o fac. Îl privi drept în ochi.

— N-o s-o fac.

El îşi înclină capul şi cineva păşi înainte dintr-un colț al încăperii. Un alt moroi. Nu îl cunoşteam. Ocolind-o pe Lissa, îi dezlegă mâinile.

— El e Kenneth.

Victor îşi întinse mâinile spre ale ei.

— Te rog, Vasilisa. Ia-mi mâinile. Trimite magia prin mine la fel cum ai făcut cu Rose.

Ea clătină din cap.

— Nu.

Tonul lui fu mai puțin blând când vorbi din nou.

— Te rog. Într-un fel sau altul, mă vei vindeca. Aş prefera să fie cu acordul tău, nu cum vrem noi.

Ea clătină din nou din cap. El făcu un gest discret către Kenneth.

Şi atunci începu durerea. Lissa țipă. Eu am țipat.

În SUV, Dimitri smuci surprins mâna pe volan, făcându-ne să virăm brusc. Aruncându-mi o privire alarmată, vru să oprească.

— Nu, nu! Mergi înainte! Mi-am apăsat tâmplele cu palmele.

— Trebuie să ajungem acolo!

Din spatele meu, Alberta se întinse şi-şi lăsă mâna pe umărul meu.

— Rose, ce se întâmplă?

Am clipit, stăpânindu-mi cu greu lacrimile.

— O torturează... cu aer. Tipul ăsta... Kenneth... îl apasă de... în capul ei. Presiunea e îngrozitoare. Parcă e gata să îmi — să îi — explodeze craniul.

Am început să plâng.

Dimitri se uită la mine cu coada ochiului şi apăsă şi mai tare pedala de accelerație.

Kenneth nu se opri doar la forța fizică a aerului. O folosi şi pentru a-i îngreuna respirația. Uneori o sufoca pe Lissa cu el; alteori îl îndepărta de tot şi o lăsa gâfâind. După ce aş fi îndurat asta direct — şi era destul de rău şi indirect — eram destul de sigură că aş fi făcut tot ce-ar fi vrut ei.

Şi, în cele din urmă, aşa făcu şi ea.

Îndurerată şi cu privirea înceţoşată, Lissa luă mâinile lui Victor. Nu mai fusesem niciodată în mintea ei când făcea magie şi nu ştiam la ce să mă aştept. La început, n-am simţit nimic. Doar o senzaţie de concentrare. Apoi... a fost ca... nici nu ştiu cum s-o descriu. Culoare şi lumină şi muzică şi viaţă şi bucurie şi iubire... atâtea lucruri minunate, toate lucrurile încântătoare din care era făcută lumea şi care făceau să merite să trăieşti în ea.

Lissa adună laolaltă toate acele lucruri, cât de multe put, şi le trimise în Victor. Vraja se scurse prin amândouă, strălucitoare şi suavă. Trăia. Era viaţa ei. Şi, pe cât de minunat fusese totul, pe atât ea devenea tot mai slabă. Dar, în timp ce toate acele elemente — unite prin misteriosul element spirit — se revărsară în Victor, el deveni tot mai puternic.

Schimbarea era uimitoare. Pielea i se întinse, nemaifiind zbârcită şi ciupită. Părul cărunt şi firav căpătă volum şi deveni iar strălucitor. Ochii verzi — tot ca jadul — scânteiară din nou, devenind vioi şi plini de viaţă.

Devenise acel Victor pe care şi-l amintea din copilărie. Epuizată, Lissa leşină.

În SUV, încercam să descriu ce se întâmpla. Faţa lui Dimitri se întuneca tot mai mult şi dădu drumul unui şir de înjurături ruseşti al căror înţeles tot nu mi-l spusese.

Când ajunserăm la un sfert de milă de cabană, Alberta dădu un telefon pe mobilul ei şi întregul nostru convoi opri. Toţi gardienii — peste o duzină — coborâră şi se strânseră pentru a pune la cale strategia. Cineva se duse înainte în recunoaştere şi se întoarse cu un raport despre numărul celor dinăuntru şi din afara cabanei. Când grupul păru pregătit să se disperseze, am vrut să cobor din maşină. Dimitri mă opri.

— Nu, Roza. Tu rămâi aici.

— Ba pe naiba. Trebuie să merg să o ajut.

Îmi prinse bărbia în căuşul palmelor, privindu-mă fix.

— Ai ajutat-o. Treaba ta s-a încheiat. Ai făcut-o bine. Dar locul ăsta nu e pentru tine. Ea şi eu avem nevoie ca tu să fii în siguranţă.

Doar înţelegerea faptului că discuţia în contradictoriu ar întârzia salvarea mă făcu să tac. Înăbuşindu-mi orice protest, am încuviinţat din cap. El încuviinţă la rându-i şi se alătură celorlalţi. Cu toţii dispărură în pădure, ascunzându-se după copaci.

Suspinând, am dat scaunul din dreapta pe spate şi m-am întins. Eram atât de obosită. Chiar dacă soarele se revărsa prin parbriz, pentru mine era noapte. Fusesem trează în cea mai mare parte a ei şi se întâmplaseră multe în tot acest timp. Între propria-mi adrenalină şi împărtăşirea durerii Lissei, aş fi putut să-mi pierd cunoştinţa tot aşa cum i se întâmplase ei.

Numai că ea era conştientă acum.

Încet, senzaţiile ei le dominară iar pe ale mele. Era întinsă pe o canapea în cabană. Unul din oamenii lui Victor trebuie să o fi cărat acolo după ce leşinase. Victor însuşi — sănătos acum, datorită faptului că abuzase de ea — stătea în bucătărie cu ceilalţi şi vorbeau cu glas coborât despre planurile lor.

Doar unul singur stătea de veghe lângă Lissa. Avea să fie uşor de pus la pământ când Dimitri şi Echipa Supărată vor năvăli înăuntru.

Lissa îl studie pe gardianul singur şi apoi aruncă o privire spre o fereastră de lângă canapea. Încă ameţită după vindecare, reuşi să se ridice în capul oaselor. Gardianul se întoarse, privind-o cu precauţie. Ea îi întâlni privirea şi zâmbi.

— O să stai liniştit indiferent ce voi face eu, îi spuse ea. N-o să strigi după ajutor sau să spui cuiva când voi pleca. Da?

Puterea de constrângere îl luă în stăpânire. Dădu din cap afirmativ.

Mergând spre fereastră, Lissa o descuie şi glisa geamul în sus. În timp ce făcea asta, gândurile i se învălmăşeau în minte. Era slăbită. Nu ştia cât de departe de Academie — sau de orice altceva — era. Nu avea nicio idee cât de departe putea ajunge înainte ca cineva să observe.

Dar mai ştia că s-ar putea să nu mai aibă o a doua şansă de scăpare. Nu avea nicio intenţie să-şi petreacă restul vieţii în această cabană din pădure.

În oricare altă ocazie i-aş fi lăudat curajul, dar nu şi de data asta. Nu când toţi acei gardieni erau

pe punctul de a o salva. Trebuia să stea pe loc. Din nefericire, nu-mi putea auzi sfatul.

Lissa se caţără afară pe fereastră şi am înjurat cu voce tare.

— Ce? Ce vezi? întrebă o voce din spatele meu. M-am ridicat brusc din poziţia mea culcată în maşină, lovindu-mă cu capul de plafon. Privind repede înapoi, l-am descoperit pe Christian ivindu-se din portbagajul de dincolo de locurile din spate.

— Ce cauţi aici? am întrebat.

— Tu ce crezi? Sunt un pasager clandestin.

— N-ai o contuzie sau ceva de genul ăsta?

Ridică din umeri ca şi cum nu conta. Ce pereche minunată erau el şi Lissa. Niciunuia nu-i era frică să întreprindă fapte nebuneşti în timp ce erau răniţi grav. Cu toate astea, dacă Kirova m-ar fi obligat să rămân, aş fi fost lângă el în portbagaj.

— Ce se întâmplă? întrebă. Ai văzut ceva nou? I-am povestit pe scurt. De asemenea, în timp ce vorbeam, am ieşit din maşină. El mă urmă.

— Nu ştie că băieţii noştri se îndreaptă deja spre ea. Mă duc s-o găsesc înainte să se omoare de epuizare.

— Cum rămâne cu gardienii? Ai şcolii, adică. O să le spui că a plecat?

Am clătinat din cap.

— Probabil că deja sparg uşa cabanei. Mă duc după ea.

Era undeva în partea dreaptă a cabanei. Mă puteam îndrepta în acea direcţie, dar, până ce nu voi fi mult mai aproape de ea, nu aveam să am prea multă precizie. Cu toate astea, nu conta. Trebuia s-o găsesc. Văzând faţa lui Christian, nu m-am putut abţine să nu-i zâmbesc ironic.

— Şi da, ştiu. Vii cu mine.

DOUĂZECI ŞI TREI

Nu-mi mai fusese niciodată atât de greu să ies din mintea Lissei, însă nici nu mai trecusem vreodată prin ceva asemănător împreună. Puterea gândurilor şi emoţiilor ei continuă să încerce să mă absoarbă în timp ce străbăteam în grabă pădurea. Alergând printre tufişuri şi copaci, Christian şi cu mine ne îndepărtam tot mai mult de cabană. Ah, cât aş fi vrut ca Lissa să fi rămas acolo. Mi-ar fi plăcut să văd descinderea prin ochii ei. Dar acum lăsasem asta în urmă şi, în timp ce fugeam, faptul că Dimitri insistase pe alergări şi rezistenţă îşi arătă beneficiile. Nu se mişca foarte repede şi simţeam cum distanţa dintre noi se micşora, oferindu-mi o idee mai precisă despre locul în care se afla. Dar Christian nu putea ţine pasul cu mine. Am început să încetinesc pentru el, însă mi-am dat repede seama de prostia acestui lucru. Şi el îşi dădu seama de asta.

— Du-te, gâfâi el, făcându-mi semn cu mâna să merg mai departe.

Când am ajuns într-un punct îndeajuns de apropiat de ea, am crezut că mă putea auzi şi am strigat-o, sperând să o fac să se întoarcă. În schimb, am primit ca răspuns câteva urlete — hămăituri slabe de câini.

Câini parapsihici. Bineînţeles. Victor spusese că vânase cu ei; putea controla acele animale. Am înţeles deodată de ce nimeni de la şcoală nu-şi amintea să se fi trimis câini parapsihici după Lissa şi mine la Chicago. Nu Academia pusese la cale asta; Victor o făcuse.

Un minut mai târziu, am ajuns într-un luminiş în care Lissa se ghemuia, cu spatele lipit de un copac. După privirea ei şi emoţiile simţite prin legătura noastră, ar fi trebuit să leşine de mult. Doar ultimele rămăşiţe de voinţă o ajutaseră să nu se lase. Cu ochii holbaţi şi palidă, se uita îngrozită la cei patru câini parapsihici care o încolţeau. Observând lumina puternică a soarelui, mi-am dat seama că ea şi Christian aveau un handicap în plus.

— Hei, am strigat la câini, încercând să-i atrag spre mine.

Probabil că Victor îi trimisese s-o prindă, dar speram că vor simţi şi vor reacţiona la o nouă ameninţare — mai ales un dhampir. Asemeni celorlalte animale, câinii parapsihici nu ne plăceau deloc.

Bineînţeles, mă atacară pe mine, arătându-şi colţii şi cu bale curgându-le din boturi. Semănau cu

lupii, numai că aveau blană cafenie şi colţi care luceau ca nişte flăcări portocalii. Probabil că le ordonase să nu-i facă rău Lissei, dar nu aveau aceleaşi instrucţiuni în privinţa mea.

Lupi. Exact ca la ora de ştiinţe naturale. Ce spusese doamna Meissner? Că o mare parte din confruntări erau legate numai de puterea voinţei? Gândindu-mă la asta, am încercat să afişez o atitudine alfa, dar nu cred că s-au lăsat duşi de nas. Oricare din ei era mai greu ca mine. O, da — şi totodată mă depăşeau numeric. Nu, n-aveau de ce să se teamă.

Încercând să pretind că era doar o bătaie fără reguli cu Dimitri, am ridicat o cracă de pe jos, care avea cam aceeaşi mărime şi greutate ca o bâtă de baseball. Abia mi-o potrivisem în mâini, când doi dintre câini săriră la mine. Ghearele şi dinţii mă zgâriară, dar m-am ţinut surprinzător de bine în timp ce încercam să-mi amintesc tot ce învăţasem în ultimele două luni despre lupta cu adversari mai mari şi mai puternici.

Nu-mi plăcea să-i rănesc. Îmi aminteau prea mult de câini. Dar aveam de ales între mine şi ei, iar instinctele de supravieţuire învinseră. Pe unul dintre ei am reuşit să-l lovesc zdravăn, lăsându-l lat, nu ştiu dacă mort sau inconştient. Celălalt mă ataca în continuare, tot repezindu-se furios. Tovarăşii lui păreau pregătiţi să i se alăture, dar apoi un nou rival dădu buzna în scenă. Oarecum. Christian.

— Pleacă de aici, am strigat la el, descotorosindu-mă de câine în timp ce ghearele lui îmi sfâşiau pielea de pe picior, gata să mă răstoarne.

Tot în rochie eram, deşi pantofii cu toc mi-i aruncasem cu ceva timp în urmă.

Dar Christian, ca orice îndrăgostit peste cap, nu ascultă. Luă şi el un băţ de pe jos şi-l agită spre unul din câini. Din lemn izbucniră flăcări. Câinele se dădu înapoi, încă obligat să asculte ordinele lui Victor, cu toate că era evident că se temea şi de foc.

Tovarăşul lui, cel de-al patrulea câine, se ţinu la distanţă de torţă, dându-i ocol lui Christian. Deştept nemernicul. Se repezi la Christian, atacându-l pe la spate. Băţul îi zbură din mâini, iar focul se stinse imediat. Amândoi câinii săriră apoi pe trupul lui prăbuşit la pământ. L-am dat gata pe câinele meu — făcându-mi-se iar rău din cauza a ceea ce trebuia să fac ca să-l potolesc — şi m-am îndreptat spre ceilalţi doi, întrebându-mă dacă mai aveam destulă putere să mă lupt şi cu ei.

Dar nu am mai fost nevoită. Salvarea apăru sub înfăţişarea Albertei, ieşind dintre copaci.

Cu un pistol în mână, împuşcă fără ezitare câinii. Erau ele banale, poate — şi total inutile împotriva strigoilor — dar împotriva altor lucruri? Da, pe arme te puteai baza. Câinii nu se mai mişcară şi se prăbuşiră lângă trupul lui Christian.

Iar trupul lui Christian...

Toţi trei ne îndreptarăm spre el — Lissa şi cu mine practic târându-ne. Când l-am văzut, a trebuit să-mi întorc privirea. Mi s-a făcut rău şi m-am silit să nu vomit. Nu era încă mort, dar nu credeam că mai avea mult.

Ochii Lissei, mari şi înnebuniţi, îl priveau disperaţi. Ezitând, întinse mâna spre el şi apoi o lăsa să cadă.

— Nu pot, reuşi să rostească încet. Nu mai am vlagă.

Alberta, cu faţa-i dură împietrită, dar şi plină de milă, o trase uşor de braţ.

— Vino, prinţesă. Trebuie să plecăm de aici. O să trimitem ajutoare.

Întorcându-mă spre Christian, m-am silit să-l privesc şi am simţit cât de mult ţinea Lissa la el.

— Liss, am spus şovăitoare.

Ea mă cercetă, ca şi cum uitase până şi că eram acolo. Fără niciun cuvânt, mi-am dat părul la o parte de pe gât şi l-am aplecat spre ea.

Ea privi în gol un moment, fără nicio expresie pe chip; apoi înţelegerea îi luci în ochi.

Colţii care pândeau în spatele frumosului ei zâmbet îmi muşcară gâtul şi de pe buze îmi ieşi un suspin uşor. Nu-mi dădusem seama cât de mult îmi lipsise, acea dulce, minunată durere urmată de o încântătoare uimire. Extazul mă cuprinse. Ameţitor. Încărcat de fericire. Ca şi cum eram într-un vis.

Nu-mi amintesc prea bine cât de mult a băut Lissa sânge de la mine. Probabil că nu prea mult. Nici nu s-ar fi gândit vreodată să bea cantităţile care ar fi ucis o persoană şi ar fi transformat-o în strigoi. Termină, iar Alberta mă prinse în timp ce începeam să mă clatin.

Ameţită, am privit cum Lissa se apleacă deasupra lui Christian şi-şi lasă mâinile pe el. În depărtare, i-am auzit pe ceilalţi gardieni străbătând în viteză pădurea.

Nicio aureolă sau explozie de lumini nu învălui vindecarea. Totul avu loc invizibil, petrecându-se între Lissa şi Christian. Chiar dacă endorfinele muşcăturii îmi amorţiseră legătura cu ea, mi-am amintit vindecarea lui Victor şi culorile şi muzica minunate pe care trebuia să le fi produs.

Un miracol se desfăşură în faţa ochilor mei, iar Alberta icni cu răsuflarea tăiată. Rănile lui Christian se închiseră. Sângele se opri. Roşeaţa — atât cât putea avea un moroi — îi reveni în obraji. Pleoapele îi tremurară şi ochii îşi recăpătară viaţa. Concentrându-şi privirea asupra Lissei, zâmbi. Era ca şi cum aş fi privit un film de Disney. Probabil că am leşinat după asta, pentru că nu-mi mai amintesc nimic.

M-am trezit în cele din urmă în clinica Academiei, unde au băgat cu forţa în mine lichide şi zahăr timp de două zile. Lissa stătea lângă mine cea mai mare parte a timpului şi încet evenimentele răpirii ieşiră la suprafaţă.

A trebuit să-i spunem Kirovei şi altor câtorva, aleşi cu grijă, despre puterile Lissei, cum îi vindecase pe Victor şi pe Christian şi, ei bine, pe mine. Noutăţile erau şocante, dar administratorii căzură de acord să le ţină secrete de restul şcolii. Nici măcar unul nu luă în considerare îndepărtarea de acolo a Lissei, aşa cum îi făcuseră doamnei Karp.

În general, tot ce ştiau ceilalţi elevi era că Victor Dashkov o răpise pe Lissa Dragomir. Nu ştiau de ce. Unii din gardienii lui muriseră când grupul lui Dimitri atacase — mare pierdere când numărul gardienilor era deja atât de scăzut. Victor era acum ţinut sub pază neîntreruptă la şcoală, aşteptând un detaşament regal de gardieni să-l ia de acolo. Deşi conducătorii moroi exercitau o guvernare simbolică, supusă sistemului de guvernare al ţării în care trăiau, aveau totuşi propriul sistem de drept şi auzisem de închisori ale moroilor. Nu era un loc în care mi-aş fi dorit să fiu.

În privinţa lui Natalie... era mai complicat. Ea era încă minoră, dar conspirase împreună cu tatăl ei. Fusese cea care adusese înăuntru animalele moarte şi-i supraveghease comportamentul Lissei — chiar înainte de fuga noastră din Academie. Fiind specializată în pământ, ca Victor, tot ea făcuse să putrezească banca pe care-mi rupsesem glezna. După ce mă văzuse împiedicând-o pe Lissa să vindece porumbelul, ea şi Victor îşi dăduseră seama că trebuiau să mă accidenteze pe mine ca să ajungă la ea — era singura lor şansă de a o face să vindece iar. Natalie aşteptase pur şi simplu o ocazie bună. Încă nu era închisă sau ceva de acest gen, iar Academia nu ştia ce să facă cu ea înainte de sosirea acelui detaşament regal.

Nu puteam decât să-mi pară rău pentru ea. Era atât de stânjenită şi de ruşinată. Oricine ar fi putut s-o manipuleze, cu atât mai mult tatăl ei, pe care îl iubea şi de la care dorea cu disperare să aibă parte de atenţie. Ar fi făcut orice. Se zvonea că stătuse şi ţipase în faţa centrului de detenţie, implorându-i să o lase să-l vadă. Refuzaseră şi o luaseră de acolo.

Între timp, Lissa şi cu mine am revenit la prietenia noastră ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În restul universului ei, se întâmplaseră multe. După toată această agitaţie şi dramă, părea să dobândească o nouă înţelegere a ceea ce conta pentru ea. Se despărţi de Aaron. Sunt convinsă că a făcut-o foarte delicat, dar lui tot trebuie să-i fi fost greu. Era a doua oară când îi dădea papucii. Faptul că fosta lui prietenă îl înşelase probabil că nu-i ajuta deloc încrederea în sine.

Şi fără a mai ezita, Lissa începu să se întâlnească cu Christian, nepăsându-i de consecinţele asupra reputaţiei ei. Eram surprinsă să-i văd în public, ţinându-se de mână. Nici lui nu părea să-i vină a crede. Restul colegilor noştri erau aproape prea uimiţi pentru a o înţelege măcar. Abia puteau să înţeleagă acceptarea existenţei lui, cu atât mai puţin că era cu cineva ca ea.

Situaţia mea amoroasă era mai puţin roză ca a ei — dacă se putea numi măcar situaţie amoroasă. Dimitri nu mă vizitase în timpul recuperării mele, iar antrenamentele noastre erau suspendate pe termen nelimitat. Abia în a patra zi după răpirea Lissei l-am întâlnit din întâmplare în sala de gimnastică. Eram singuri.

Mă întorsesem după geanta mea pentru echipament şi am încremenit când l-am văzut, incapabilă să vorbesc. Dădu să treacă pe lângă mine şi apoi se opri.

— Rose..., începu după câteva momente de stânjeneală. Trebuie să raportezi ce s-a întâmplat. Cu noi.

Aşteptasem multă vreme să vorbesc cu el, dar nu asta era conversaţia pe care mi-o imaginasem.

— Nu pot să fac asta. Or să te dea afară. Sau mai rău.

— Ar trebui să mă dea afară. Ce am făcut a fost greşit.
— N-ai putut să te împotriveşti. A fost vraja...
— Nu contează. Am greşit. Şi într-un mod prostesc. Greşit? Prostesc? Mi-am muşcat buzele şi lacrimile ameninţară să-mi umple ochii. Am încercat repede să-mi recapăt stăpânirea de sine.
— Uite ce e, nu e mare chestie.
— Este o mare chestie! Am profitat de tine.
— Nu, am spus calm. Nu ai profitat.
Trebuie să fi fost ceva revelator în vocea mea, pentru că mă privi în ochi cu o intensitate serioasă.
— Rose, sunt cu şapte ani mai în vârstă ca tine. Peste zece ani, asta n-o să conteze prea mult, dar pentru moment e o diferenţă uriaşă. Sunt adult. Tu eşti un copil.
Ah. Am tresărit. Ar fi fost mai uşor dacă m-ar fi pocnit.
— Nu păreai să crezi că eram un copil când erai plin de afecţiune pentru mine.
Acum el tresări.
— Doar pentru că trupul tău... ei bine, asta nu te face un adult. Avem două situaţii diferite. Eu am fost în lume. Am fost pe cont propriu. Am ucis, Rose — oameni, nu animale. Iar tu... tu eşti abia la început. Viaţa ta înseamnă teme şi haine şi petreceri.
— Crezi că doar asta mă interesează?
— Nu, bineînţeles că nu. Nu întru totul. Dar toate fac parte din lumea ta. Încă te maturizezi şi înţelegi cine eşti şi ce e important. Trebuie să faci asta în continuare. Trebuie să fii cu băieţii de vârsta ta.
Nu voiam băieţi de vârsta mea. Dar nu am spus asta. N-am spus nimic.
— Chiar dacă hotărăşti să nu spui, trebuie să înţelegi că a fost o greşeală. Şi n-o să se mai întâmple niciodată, adăugă el.
— Pentru că eşti prea bătrân pentru mine? Pentru că nu e ceva responsabil?
Faţa îi era perfect lipsită de expresie.
— Nu. Pentru că pur şi simplu nu mă interesezi în sensul ăsta.
Am făcut ochii mari. Mesajul — respingerea — fu comunicat cât se poate de limpede. Totul din noaptea aceea, tot ce socotisem atât de frumos şi de plin de semnificaţie, se făcu praf în faţa ochilor mei.
— S-a întâmplat doar din cauza vrăjii. Înţelegi? Umilită şi furioasă, am refuzat să mă fac de râs contrazicându-l sau implorându-l. Am ridicat doar din umeri.
— Mda. Am înţeles.
Mi-am petrecut restul zilei stând îmbufnată, ignorând atât încercările Lissei, cât şi ale lui Mason de a mă scoate din camera mea. Era ironic că voiam să stau înăuntru. Kirova fusese îndeajuns de impresionată de comportamentul meu din timpul operaţiunii de salvare ca să pună capăt arestului la domiciliu.
Înainte de orele de a doua zi, am reuşit să ajung acolo unde era ţinut Victor. Academia avea nişte celule veritabile, dotate cu gratii şi doi gardieni stăteau de pază pe culoarul apropiat. A trebuit să-i duc cu preşul ca să mă lase înăuntru şi să vorbesc cu el. Nici chiar Natalie nu avea voie să intre. Dar unul dintre gardieni mersese cu mine în SUV şi mă văzuse trecând prin chinul Lissei. I-am spus că trebuia să-l întreb pe Victor despre ceea ce-i făcuse Lissei. Era o minciună, dar gardienii au crezut-o şi li s-a făcut milă de mine. Mi-au lăsat la dispoziţie cinci minute, retrăgându-se la o distanţă discretă pe culoar, de unde mă puteau vedea, dar nu şi auzi.
Stând în faţa celulei lui Victor, nu mi-a venit să cred că-mi fusese odată milă de el. M-am înfuriat când i-am văzut noul său corp sănătos. Stătea cu picioarele încrucişate într-un pat îngust, citind. Când a auzit că mă apropii, a ridicat privirea.
— Vai, Rose, ce surpriză plăcută. Ingeniozitatea ta nu conteneşte să mă surprindă. Nu credeam că mă vor lăsa să primesc vizitatori.
Mi-am încrucişat braţele la piept, încercând să afişez o atitudine de gardian cât se poate de feroce.
— Vreau să rupi vraja. Să-i pui capăt.

— Ce vrei să spui?
— Vraja pe care ne-ai făcut-o mie şi lui Dimitri.
— Vraja aceea s-a dus. S-a consumat complet. Am clătinat din cap.
— Nu. Mă tot gândesc la el. Tot vreau să...
El zâmbi cu înțeles la cuvintele mele neterminate.
— Draga mea, asta era deja acolo, cu mult înainte să pun acel lucru la cale.
— Nu era aşa. Nu atât de rău.
— Poate nu în mod conştient. Dar restul... atracția — fizică şi mentală — era deja în tine. Şi în el. Altfel, n-ar fi mers. Vraja n-a adăugat de fapt ceva nou — doar a înlăturat inhibițiile şi a întărit sentimentele pe care le aveați deja unul pentru altul.
— Minți. Mi-a spus că nu simte asta pentru mine.
— El minte. Îți spun, vraja n-ar fi mers altfel şi, sincer, el ar fi trebuit să fie mai atent. N-avea niciun drept să-şi îngăduie să se lase în voia pasiunii. Tu poți fi iertată pentru o pasiune sentimentală de elevă. Dar el? Ar fi trebuit să demonstreze mai mult control în ascunderea sentimentelor. Natalie a văzut asta şi mi-a spus. După o scurtă cercetare, era limpede şi pentru mine. Mi-a oferit ocazia perfectă să vă distrag atenția amândurora. Am potrivit farmecul colierului pentru fiecare din voi, iar voi doi ați făcut restul.
— Eşti un nemernic psihopat fiindcă ne-ai făcut asta mie şi lui. Şi Lissei.
— Nu am niciun regret în legătură cu ce i-am făcut ei, declară, sprijinindu-se de perete. Aş face-o din nou dacă aş putea. Poți să crezi ce vrei, îmi iubesc semenii. Ceea ce am vrut să fac a fost numai în interesul lor. Acum? E greu de spus. Nu au conducător, nu un conducător adevărat. Efectiv, nu e niciunul vrednic. Îşi ridică fruntea, chibzuind. Vasilisa ar fi putut fi cu adevărat aşa ceva — dacă ar fi putut găsi vreodată tăria de a crede în ceva şi de a birui influența spiritului. E chiar ironic. Spiritul poate modela pe cineva într-un lider şi îi poate de asemenea zdrobi capacitatea de a rămâne un lider. Frica, depresia şi nesiguranța preiau controlul şi îi țin adevărata putere ascunsă adânc în ea. Cu toate astea, are sânge de Dragomiri, ceea ce nu-i puţin. Şi, bineînțeles, te are gardian pe tine, cea atinsă de umbră. Cine ştie? S-ar putea să ne surprindă în viitor.
— Atinsă de umbră?
Din nou, acelaşi fel în care mă numise doamna Karp.
— Ai fost atinsă de umbră. Ai trecut în moarte, în partea cealaltă, şi te-ai întors. Crezi că aşa ceva nu lasă un semn pe sufletul tău? Ai o înțelegere mai mare a vieții şi a lumii — mult mai mare decât am chiar eu — chiar dacă nu îți dai seama. Ar fi trebuit să fii moartă. Vasilisa a dat la o parte moartea pentru a te aduce înapoi şi te-a legat de ea pentru totdeauna. Erai în realitate în îmbrățişarea morții şi o parte din tine îşi va aminti mereu acest lucru, întotdeauna se va lupta ca să se agate de viață şi să trăiască tot ce are ea. Din cauza asta eşti atât de necugetată în lucrurile pe care le faci. Nu-ți reții emoțiile, pasiunea, mânia. Asta te face deosebită. Asta te face primejdioasă.
Nu ştiam ce să-i răspund. Eram mută de uimire, ceea ce păru să-i fie pe plac.
— Acest lucru a creat şi legătura voastră. Emoțiile se revarsă întotdeauna din ea asupra celorlalți. Cei mai mulți oameni nu le pot observa decât dacă ea îşi îndreaptă de fapt gândurile spre ei cu constrângere. Tu, însă, ai o minte sensibilă la forțele extrasenzoriale — ale ei în special.
Suspină aproape fericit şi mi-am amintit că citisem despre faptul că Vladimir o salvase pe Anna de la moarte. Asta trebuie să fi creat şi legătura lor.
— Da, această Academie ridicolă habar n-are ce are în tine sau în ea. Dacă n-ar fi trebuit să te ucid, te-aş fi făcut membră a gărzii mele regale când te-ai fi făcut mai mare.
— N-ai fi avut niciodată o gardă regală. Nu crezi că oamenii s-ar fi neliniştit de vindecarea ta neaşteptată? Chiar dacă nimeni n-ar fi aflat de Lissa, Tatiana nu te-ar fi făcut niciodată rege.
— S-ar putea să ai dreptate, dar nu contează. Sunt şi alte modalități de a prelua puterea. Uneori e nevoie să ieşi din tiparele convenționale. Crezi că Kenneth e singurul moroi care mă urmează? Cele mai mari şi mai puternice revoluții au început adesea foarte discret, ascunse în umbră. Mă privi cu atenție. Ține minte asta.
Zgomote ciudate veniră dinspre intrarea în centrul de detenție şi mi-am aruncat privirea spre locul prin care intrasem. Gardienii care îmi dăduseră drumul înăuntru dispăruseră. De după colț, am

auzit câteva gemete şi bufnituri. M-am încruntat şi mi-am întins gâtul ca să văd mai bine.
Victor se ridică în picioare.
— În sfârşit!
Un fior îmi străbătu şira spinării — cel puţin până am văzut-o pe Natalie după colţ.
Compătimire amestecată cu furie mă cuprinse, dar m-am silit să zâmbesc cu prietenie. Probabil că n-avea să-şi mai vadă niciodată tatăl odată ce îl vor lua. Ticăloşi sau nu, trebuia să li se permită să-şi ia rămas-bun.
— Hei, am spus, privind-o cum vine spre mine cu paşi mari.
Mişcările ei aveau o anumită hotărâre despre care o parte din mine îmi şoptea că nu era în regulă.
— Nu credeam că te vor lăsa să intri.
Bineînţeles, n-ar fi trebuit să mă lase nici pe mine.
Veni drept la mine şi — fără să exagerez — mă azvârli în peretele celălalt. Corpul meu se lovi cu putere de el şi stele verzi îmi dansară în faţa ochilor.
— Ce...?
Mi-am dus mâna la frunte şi am încercat să mă ridic. Fără să mă bage în seamă, Natalie descuie celula lui Victor cu un rând de chei pe care le văzusem la centura unuia dintre gardieni. Ridicându-mă nesigură în picioare, m-am apropiat de ea.
— Ce faci?
Se uită la mine şi atunci l-am văzut. Cercul neclar de roşu din jurul pupilelor ei. Pielea îi era prea palidă, chiar şi pentru un moroi. Era mânjită de sânge la gură. Şi mai semnificativă dintre toate era privirea ei. O privire atât de rece şi de malefică, încât aproape că-mi stătu inima în piept. Era o privire care spunea că ea nu se mai afla printre cei vii — o privire care spunea că se număra acum printre strigoi.

DOUĂZECI ŞI PATRU

În ciuda întregului antrenament pe care-l făcusem, a tuturor lecţiilor despre comportamentul strigoilor şi despre cum să te aperi de ei, nu văzusem niciodată unul în carne şi oase. Era mai înspăimântător decât crezusem.
De data aceasta, când încercă să mă lovească din nou, am fost pregătită. Oarecum. M-am ferit dându-mă înapoi, ieşind din raza ei de acţiune, întrebându-mă ce şansă aveam. Mi-am amintit gluma lui Dimitri despre mall. Nu aveam ţepuşă din argint. N-aveam nimic cu care să-i tai capul. N-aveam cum să-i dau foc. Fuga părea cea mai bună opţiune la urma urmei, dar ea îmi bloca drumul.
Simţindu-mă neajutorată, am bătut pur şi simplu în retragere pe coridor în timp ce înainta spre mine, cu mişcări mult mai agile decât avusese în viaţă.
Apoi, tot mai repede decât se mişcase vreodată în viaţă, se repezi, mă înşfacă şi îmi izbi capul de perete. Durerea îmi explodă în craniu şi am fost foarte sigură că sângele era cel al cărui gust îl simţeam în gât. M-am luptat disperată cu ea, încercând să organizez vreun fel de apărare, dar era ca şi cum m-aş fi luptat cu Dimitri beată.
— Draga mea, murmură Victor, încearcă să n-o ucizi dacă nu e nevoie. Am putea s-o folosim mai târziu.
Natalie îşi întrerupse atacul, acordându-mi o clipă să mă dau înapoi, dar nu-şi luă ochii reci de pe mine.
— O să încerc.
Vocea ei avea un ton sceptic.
— Acum, pleacă de aici, îi spuse lui Victor. Ne întâlnim la locul stabilit după ce termin.
— Nu pot să cred ce faci! am strigat după el. Ţi-ai făcut propria fiică să se transforme în strigoi?
— O ultimă soluţie. Un sacrificiu necesar făcut pentru binele superior. Natalie înţelege.
Plecă.
— Înţelegi?
Speram să o pot întârzia ţinând-o de vorbă, ca în filme. Mai speram şi ca întrebările mele să

ascundă faptul că eram complet îngrozită.

— Înțelegi? Doamne, Natalie. Te-ai... te-ai transformat. Doar pentru că așa ți-a spus el?

— Tatăl meu e un mare om, răspunse ea. O să-i salveze pe moroi de strigoi.

— Ești nebună? am strigat. Mă retrăgeam din nou și brusc m-am lovit de perete. Mi-am înfipt unghiile în el, ca și cum puteam să ies de acolo râcâind. Ești un strigoi.

Ridică din umeri, arătând aproape ca vechea Natalie.

— A trebuit să fac asta ca să-l scot de aici înainte ca ceilalți să vină. Un strigoi pentru salvarea tuturor moroilor. Merită, merită să renunț la soare și la magie.

— Dar o să vrei să ucizi moroi! N-o să te poți împotrivi.

— O să mă ajute el să-mi păstrez controlul. Dacă nu, atunci vor trebui să mă ucidă.

Întinse mâna și mă apucă de umeri, iar eu m-am cutremurat de cât de nepăsător vorbea despre propria ei moarte. Era aproape la fel de nepăsător ca felul în care fără îndoială plănuia propria mea moarte.

— Chiar ești nebună. Nu poți să-l iubești atât. Nu poți cu adevărat...

Mă aruncă din nou în zid și, în timp ce corpul meu se prăbușea la podea fără să se mai poată mișca, am bănuit că de data aceasta nu mă voi mai ridica. Victor îi spusese să nu mă ucidă... dar în ochii ei era o privire, o privire care spunea că și-o dorea. Voia să se hrănească din mine; foamea era acolo. Era felul de a fi al strigoilor. N-ar fi trebuit să vorbesc cu ea, am înțeles. Ezitasem, exact cum mă avertizase Dimitri.

Și atunci, dintr-odată, el apăru acolo, năpustindu-se pe coridor ca Moartea într-un duster de cowboy.

Natalie se răsuci brusc. Era rapidă, foarte rapidă. Dar și Dimitri era rapid și-i evită atacul, cu o expresie de putere și vigoare pură pe față. Cu o fascinație înfricoșată, îi priveam mișcându-se, dându-și roată unul altuia ca niște parteneri într-un dans mortal. Era limpede că ea era mai puternică decât el, dar era, de asemenea, strigoi de curând. Dacă ai dobândit superputeri, nu înseamnă că știi din start cum să le folosești.

Pe de altă parte, Dimitri știa cum să le folosească pe ale lui. După ce amândoi au dat și au primit câteva lovituri violente, el acționa. Țepușa de argint scânteie în mâna lui ca un fulger, apoi se înfipse înainte — în inima ei. El o smulse de acolo și se dădu înapoi, cu fața impasibilă, în timp ce ea țipă și căzu la podea. După câteva clipe înfiorătoare, nu mai mișcă.

La fel de repede, el se aplecă deasupra mea, strecurându-și brațele pe sub trupul meu. Se ridică, ducându-mă în brațe la fel cum o făcuse atunci când mi-am rănit glezna.

— Salut, tovarășe, am murmurat cu vocea adormită. Ai avut dreptate în legătură cu strigoii.

Vederea începu să mi se întunece și pleoapele mi se închiseră.

— Rose. Roza. Deschide ochii.

Nu-i auzisem niciodată vocea atât de încordată, atât de neliniștită.

— Nu adormi. Nu acum.

L-am privit cu ochii întredeschiși în timp ce mă scotea afară pe brațe, aproape alergând spre clinică.

— Avea dreptate?

— Cine?

— Victor... spunea că n-ar fi avut efect. Colierul. Am început să moțăi, pierdută în întunecimea minții mele, dar Dimitri m-a readus în simțiri.

— Ce vrei să spui?

— Vraja. Victor spunea că trebuie să mă fi dorit... să fi ținut la mine... ca să aibă efect.

El nu spuse nimic și am încercat să-l apuc strâns de cămașă, dar degetele îmi erau prea slăbite.

— Așa e? M-ai dorit? Rosti cu greu cuvintele.

— Da, Roza. Te-am dorit. Încă te doresc. Aș vrea... să putem fi împreună.

— Atunci de ce m-ai mințit?

Ajunserăm la clinică și reuși să deschidă ușa cu mine în brațe. Imediat ce intrarăm, începu să strige după ajutor.

— De ce m-ai mințit? am murmurat din nou.

Încă ţinându-mă în braţe, coborî privirea la mine. Auzeam apropiindu-se voci şi paşi.
— Pentru că nu putem fi împreună.
— Din cauza vârstei, nu? am întrebat. Pentru că eşti instructorul meu?
Degetele lui şterseră uşor o lacrimă care mi se scurgea pe obraz.
— În parte, spuse. Dar şi... ei bine, tu şi cu mine vom fi amândoi gardienii Lissei într-o zi. Trebuie s-o protejez cu orice preţ. Dacă va veni o bandă de strigoi, trebuie să-mi pun trupul între ei şi ea.
— Ştiu asta. Bineînţeles că asta o să şi faci. Scânteile negre îmi dansau iar în faţa ochilor. Mă stingeam.
— Nu. Dacă îmi îngădui să te iubesc, n-o să mă arunc în faţa ei. O să mă arunc în faţa ta.
Echipa medicală sosi şi mă luă din braţele lui. Şi aşa am ajuns, la două zile după ce fusesem externată, înapoi în clinică. A doua oară ca pacient în cele două luni de când ne întorseserăm la Academie. Cu siguranţă, un record. Precis aveam o comoţie cerebrală şi probabil hemoragie internă, dar nu am aflat niciodată cu adevărat. Când cea mai bună prietenă a ta e o mare vindecătoare, nu prea trebuie să-ţi baţi capul cu lucruri de genul ăsta.
A trebuit totuşi să rămân acolo două zile, dar Lissa şi Christian, noul ei prieten, aproape că nu plecau deloc de lângă mine atunci când nu erau la ore. Prin intermediul lor, am aflat frânturi despre ce se întâmpla afară. Dimitri îşi dăduse seama că era un strigoi în campus când descoperiseră victima lui Natalie moartă şi secată de sânge: tocmai domnul Nagy. O alegere surprinzătoare, dar, de vreme ce era mai în vârstă, reuşise să opună mai puţină rezistenţă. Gata cu arta slavonă pentru noi. Gardienii din centrul de detenţie fuseseră răniţi, dar nu ucişi. Îi izbise pur şi simplu de pereţi, aşa cum făcuse cu mine.
Victor fusese găsit şi capturat din nou în timp ce încerca să fugă din campus. Îmi părea bine, chiar dacă însemna că sacrificiul lui Natalie fusese inutil. Se zvonea că Victor nu se arătase deloc speriat când gărzile regale veniseră şi-l luaseră. Pur şi simplu zâmbise tot timpul, ca şi cum ar fi avut vreun secret de care ei nu ştiau.
În măsura în care se putu, viaţa se reîntoarse apoi la normal. Lissa nu se mai tăie. Doctorul îi prescrise ceva — un medicament antidepresiv sau împotriva anxietăţii, nu-mi aminteam care din ele — care o făcu să se simtă mai bine. Nu ştiusem niciodată cu adevărat nimic despre genul acela de pilule. Credeam că-i fac pe oameni ameţiţi şi veseli. Dar era o pilulă ca oricare alta, al cărei scop era de a vindeca ceva şi în general o făcea să fie normală şi să se simtă stabilă.
Ceea ce era un lucru bun — pentru că avea şi alte probleme de rezolvat. Cum era Andre. Ea crezuse în cele din urmă ceea ce-i povestise Christian şi acceptase că Andre se putea să nu fi fost un erou, aşa cum îl socotise mereu. Îi era greu, dar ajunse în final la o decizie echilibrată, acceptând că ar fi putut avea atât părţi bune, cât şi rele, aşa cum avem toţi. Ceea ce îi făcuse Miei o întrista, dar nu schimba faptul că fusese un frate bun care o iubise. Lucrul cel mai important fu că o eliberă în sfârşit de sentimentul că trebuia să fie el pentru a-şi face familia să fie mândră de ea. Putea să fie ea însăşi — lucru pe care îl dovedea zilnic în relaţia ei cu Christian.
Şcoala încă nu putea accepta acest lucru. Ei nu-i păsa. Trecea peste asta râzând, ignorând privirile şocate şi dispreţul celor din familiile regale, cărora nu le venea să creadă că voia să fie cu cineva dintr-o familie blamată. Nu toţi credeau acest lucru, însă. Unii care ajunseseră s-o cunoască în timpul scurtei ei ascensiuni sociale de fapt o plăceau pentru ea, fără nevoia unei forţe de constrângere. Le plăceau onestitatea şi corectitudinea ei, preferându-le intrigilor pe care le puneau la cale cei mai mulţi din familiile regale.
Mulţi din aceştia din urmă o ignorau, desigur, şi o vorbeau răutăcios pe la spate. Cel mai surprinzător era că Mia — cu toate că fusese extrem de umilită — reuşi să se strecoare înapoi în graţiile câtorva dintre aceşti membri de familii regale. Îmi adeverea convingerea. Nu avea să rămână la pământ pentru mult timp. Şi chiar am văzut primele semne ale răzbunării ei pândind din nou când am trecut într-o zi pe lângă ea, îndreptându-mă spre clasă. Stătea cu alte câteva persoane şi vorbea tare, în mod clar voind ca eu să aud.
—...pereche perfectă. Amândoi sunt din familii complet dezonorate şi renegate.
Am strâns din dinţi şi mi-am continuat drumul, urmărindu-i privirea insistentă spre locul în care

stăteau Lissa şi Christian. Erau pierduţi în lumea lor şi formau un tablou superb, ea blondă şi palidă, iar el cu ochi albaştri şi părul negru. N-am putut să nu-i fixez şi eu cu privirea. Mia avea dreptate. Ambele lor familii erau în dizgraţie. Tatiana o acuzase în mod public pe Lissa şi, deşi nimeni nu-i „învinovăţea" pe cei din familia Ozera pentru ce se întâmplase cu părinţii lui Christian, restul familiilor regale ale moroilor continuau să-i evite.

Dar Mia avusese dreptate şi în legătură cu celălalt lucru. În anumite privinţe, Lissa şi Christian se potriveau perfect. Chiar dacă erau marginalizaţi, cei din familiile Dragomir şi Ozera se număraseră odată printre cei mai puternici conducători moroi. Şi în foarte scurt timp, Lissa şi Christian începuseră să se influenţeze unul pe celălalt într-o manieră care îi putea ridica la înălţimea strămoşilor lor. El îşi însuşea ceva din educaţia şi din ţinuta ei socială; ea învăţa să-şi apere pasiunile. Cu cât îi priveam mai mult, cu atât îi vedeam radiind de energie şi încredere.

Nici ei n-aveau să rămână la pământ.

Şi cred că asta, alături de amabilitatea Lissei, s-ar putea să fi fost ceea ce atrăgea oamenii spre ea. Cercul nostru social începu să crească constant. Mason ni se alătură, desigur, şi nu-şi ascunse pasiunea pentru mine. Lissa mă sâcâia mult în legătură cu asta, iar eu nu ştiam încă ce să fac în legătură cu el. O parte din mine se gândea că poate era timpul să-i dau o şansă ca prieten pe bune, chiar dacă cealaltă parte a mea tânjea după Dimitri.

În general, Dimitri mă trata aşa cum oricine s-ar fi aşteptat din partea unui mentor. Era eficient. Îngăduitor. Exigent. Înţelegător. Nu era nimic neobişnuit, nimic care să facă pe cineva să bănuiască ce se întâmplase între noi — cu excepţia unei întâlniri întâmplătoare a ochilor noştri. Şi, odată ce mi-am biruit reacţia emoţională iniţială, am ştiut că avea — teoretic — dreptate despre noi doi. Vârsta era o problemă, da, mai ales câtă vreme eram încă elevă la Academie. Dar celălalt lucru pe care îl menţionase... nu mă gândisem la el niciodată. Deşi ar fi trebuit. Doi gardieni având o relaţie îşi puteau distrage atenţia unul altuia de la moroiul pe care trebuiau să-l apere. Nu puteam îngădui ca asta să se întâmple, nu-i puteam risca viaţa pentru dorinţele noastre. Altfel, nu am fi mai buni ca gardianul lui Bădica, cel care fugise. Îi spusesem odată lui Dimitri că propriile mele sentimente nu contau. Ea, Lissa, era pe primul loc. Speram doar să pot dovedi asta.

— Ce păcat de vindecare, îmi spuse Lissa.

— Hmm?

Stăteam în camera ei, pretinzând că învăţăm, dar gândurile mele erau plecate la Dimitri. Îi făcusem morală că ţinuse secrete faţă de mine, dar nici eu nu-i spusesem despre el sau despre cât de aproape fusesem să-mi pierd virginitatea. Nu ştiu de ce nu mă puteam hotărî să-i povestesc.

Lăsă să-i cadă cartea de istorie pe care o ţinuse în mâini.

— Că a trebuit să renunţ la vindecări. Şi la constrângere.

O încruntătură îi apăru pe chip rostind ultima parte. Vindecarea fusese considerată un dar extraordinar care trebuia studiat suplimentar, constrângerea fusese primită cu mustrări serioase din partea Kirovei şi a doamnei Carmack.

— Vreau să spun că sunt fericită acum. Ar fi trebuit să primesc ajutor cu mult timp înainte — ai avut dreptate în privinţa asta. Mă bucur că iau medicamentele. Dar şi Victor avea dreptate. Nu mai pot folosi spiritul. Deşi îl pot încă simţi... îmi lipseşte posibilitatea de a-l atinge.

Nu prea ştiam ce să spun. Îmi plăcea mai mult aşa. Scăparea de ameninţarea nebuniei o făcuse din nou sănătoasă, încrezătoare şi deschisă, întocmai ca Lissa pe care o ştiusem şi o iubisem mereu. Văzând-o acum, era uşor să crezi ceea ce spusese Victor despre transformarea ei într-un lider. Îmi amintea de părinţii ei şi de Andre — cum le insuflau devotament celor care-i cunoşteau.

— Şi mai e ceva, continuă ea. Victor spunea că nu pot să renunţ la el. Avea dreptate. Mă doare să nu am magia, mi-o doresc atât de mult uneori.

— Ştiu, am spus.

Simţeam acea durere în ea. Pilulele îi slăbiseră magia, dar nu şi legătura noastră.

— Şi mă tot gândesc la toate lucrurile pe care le-aş putea face, la toţi oamenii pe care aş putea să-i ajut. Părea plină de regrete.

— Trebuie să te ajuţi pe tine mai întâi, i-am spus cu severitate. Nu vreau să mai suferi din nou. N-o să te las.

— Ştiu. Christian spune acelaşi lucru.

Afişă acel zâmbet aiurit pe care-l avea mereu atunci când se gândea la el. Dacă aş fi ştiut ce tăntălăi avea să facă dragostea din ei, poate că n-aş mai fi fost atât de dornică să-i împac.

— Şi cred că voi aveţi dreptate. Mai bine să-ţi doreşti magia şi să fii întreg la minte decât să o ai şi să fii un nebun. Nu e cale de mijloc.

— Nu, am încuviinţat. Nu în cazul ăsta.

Apoi, din senin, un gând îmi trecu prin minte. Exista o cale de mijloc. Cuvintele lui Natalie îmi amintiră de ea. Merită, merită să renunţi la soare şi la magie.

Magia.

Doamna Karp nu devenise strigoi doar pentru că înnebunise. Devenise strigoi pentru a-şi păstra minţile. Transformarea în strigoi împiedica complet pe cineva să facă magie. Făcând aceasta, nu o putea folosi. Nu o putea simţi. Nu avea s-o mai dorească. Privind-o fix pe Lissa, am simţit cum mă cuprinde neliniştea. Dacă îşi dădea seama de asta? Va dori şi ea s-o facă? Nu, am hotărât repede. Lissa n-ar face asta niciodată. Era o persoană mult prea puternică, prea morală. Şi atâta timp cât lua pastilele, gândirea ei raţională avea să o ferească de la a face ceva atât de drastic.

Toate aceste gânduri mă determinară să fac un ultim lucru. În dimineaţa următoare, m-am dus la capelă şi am aşteptat într-una din strane, până ce preotul a apărut.

— Bună, Rosemarie, spuse el, surprins evident. Îţi pot fi de vreun ajutor?

M-am ridicat.

— Trebuie să aflu mai multe despre Sf. Vladimir. Am citit cartea aceea pe care mi-aţi dat-o şi alte câteva.

Era mai bine să nu-i spun despre furtul celor din pod.

— Dar nimeni nu a spus cum a murit. Ce s-a întâmplat? Cum s-a sfârşit viaţa lui? A fost, nu ştiu, martirizat?

Sprâncenele stufoase ale preotului se ridicară.

— Nu. A murit de bătrâneţe. În pace.

— Sunteţi sigur? N-a devenit strigoi sau s-a sinucis?

— Nu, bineînţeles că nu. De ce ai crede asta?

— Păi... era sfânt şi aşa mai departe, dar era şi nebun oarecum, nu? Am citit despre asta. Credeam că poate, nu ştiu, a cedat în faţa nebuniei.

Faţa lui era serioasă.

— E adevărat că s-a luptat cu demonii — nebunia — toată viaţa. Era o luptă grea şi îşi dorea uneori să moară. Dar a biruit-o. N-a lăsat-o să-l înfrângă.

Priveam cu ochii pierduţi, uimită. Vladimir n-avea de unde să aibă pilule şi, în mod cert, continuase să folosească magia.

— Cum? Cum a făcut asta?

— Prin puterea voinţei, cred. Ei bine... Făcu o pauză. Prin asta şi cu ajutorul Annei.

— Anna cea atinsă de umbră, am murmurat. Gardianul lui.

Preotul încuviinţă.

— Ea a rămas cu el. Când n-a mai avut vlagă, ea a fost cea care l-a sprijinit. L-a îndemnat să fie tare şi să nu cedeze niciodată în faţa nebuniei lui.

Am părăsit capela nedumerită. Anna o făcuse. Anna îl călăuzise pe Vladimir să meargă pe acea cale de mijloc, ajutându-l să facă minuni în lume fără a avea parte de un sfârşit îngrozitor. Doamna Karp nu fusese atât de norocoasă. Nu avusese un gardian cu care să aibă o legătură psihică. N-avusese pe nimeni care să o sprijine.

Lissa avea.

Zâmbind, am traversat curtea interioară spre sala de mese. De foarte mult timp viaţa nu mi se mai păruse atât de frumoasă. Puteam să facem asta, Lissa şi cu mine. O puteam face împreună.

Chiar atunci, am văzut cu coada ochiului o siluetă întunecată. Trecu în viteză pe lângă mine şi ateriza pe un copac din apropiere. M-am oprit. Era un corb, mare şi înfricoşător, cu pene negre lucioase.

O clipă mai târziu, mi-am dat seama că nu era doar un corb; era acel corb. Cel pe care îl

vindecase Lissa. Nicio altă pasăre n-ar fi aterizat atât de aproape de un dhampir. Şi nicio altă pasăre nu s-ar fi uitat la mine cu o privire atât de inteligentă, de prietenoasă. Nu-mi venea să cred că mai era pe-aici. Am simțit un fior pe spate şi am început să mă dau înapoi. Apoi, brusc, am înțeles adevărul.

— Şi tu eşti legat de ea, nu-i aşa? am întrebat, pe deplin conştientă de faptul că oricine m-ar fi văzut m-ar fi crezut nebună. Te-a readus la viață. Eşti atins de umbră.

Asta era chiar tare. Am întins brațul spre el, sperând întrucâtva că va veni să se aşeze pe el printr-un fel de mişcare spectaculoasă, ca în filme. Nu făcu decât să se uite la mine ca la un idiot, să-şi deschidă aripile şi să-şi ia repede zborul.

Am privit cum se pierde cu repeziciune în amurg. Apoi m-am întors şi am plecat s-o caut pe Lissa. Din depărtare, am auzit un croncănit, aproape ca un râset.